

DO TEK ANDĚLA

Thomas Brezina

FRAGMENT

DO TEK ANDĚLA

Thomas Brezina

Thomas Březina
Dotek anděla

Title of the original German edition:
Amy Angel (c) 2007 by EGMONT Verlagsgesellschaften mbH,
SchneiderBuch
Lie: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D – 69469 Weinheim
ISBN 978-3-505-12376-4

Z německého originálu Amy Angel přeložila Mgr. Michaela Škultěty
Ilustrace na obálce iStockphoto.com
Grafický návrh obálky Nakladatelství FRAGMENT, Nataša Vaňková
Redakční úprava Vladana Hallová
Jazyková korektura Mgr. Ivana Staňková
Odpovědná redaktorka Ilona Sedláčková
Technický redaktor Pavel Polák

Vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Radiová 1122/1, Praha 10,
jako svou 1622. publikaci, 1. vydání, 2008
Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.
Vytiskl Finidr, s.r.o., Český Těšín

České vydání © Fragment, 2008
Translation © Michaela Škultěty, 2008
Illustration on cover © iStockphoto.com
Cover © Nakladatelství FRAGMENT, Nataša Vaňková, 2008

Beletrie pro děti a mládež / Fantasy, sci-fi, horory/
Edice Fantasy pro dívky od 13 let

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

e-mail: fragment@fragment.cz
<http://www.fragment.cz>

ISBN 978-80-253-0749-6 (1. vydání, 2008)

Zázraky se dějí každý den.

Často přímo vedle nás.

Protože se ale většinou díváme jen jedním směrem, mnohé z nich přehlédneme.

Někdy však máme štěstí. Pak potkáme někoho, kdo nám pomůže si všimnout, kolik neuvěřitelných krás čeká, až je objevíme. Náhle vidíme, kde byla po celý ten čas láska, již jsme si pouze nevšimli.

Občas nás životem delší nebo kratší chvíli někdo doprovází. Když se pak naše cesty rozejdou, hodně věcí se změní. Budeme se možná cítit silnější, lepší, veselejší, a dokonce šťastnější.

Ten, kdo nám dopomohl k nové radosti, nám často připadá jako anděl.

Někdy to dokonce anděl je. I když má na sobě džíny a vytahané tričko...

Amy ho chtěla obejmout, jenom jednou, jedinkrát. Chtěla cítit teplo jeho těla, položit mu hlavu na rameno a vnímat vůni jeho kůže. Někdy si představovala, jak její ruce spočívají na jeho zádech, jak se dotýká jeho svalů a připadá si tak jistě a bezpečně jako ještě nikdy v životě.

Kdykoli pomyslela na tohle přání, strašně ji to rozesmutilo. Bude ho dál vidat a mluvit s ním, ale nikdy se ho nebude moct dotknout.

Máma ji vzbudila časně. Musela do práce a měla před sebou téměř hodinovou jízdu autem. V zimě, když byla venku ještě tma, se Amy nikdy nechtěla vstávat. Zabručela, otočila se na bok, sevřela okraj přikrývky a pevně zavřela oči.

Toho listopadového dne se s ní maminka hlasitě hádala, když se ji pokoušela vytáhnout z postele. Amy se bránila a snažila se, aby byla co možná nejtěžší. Nakonec máma ztratila trpělivost. Popadla Miss Bixi, boubelatou panenku s měkkým tělíčkem a dlouhými zrzavými vlasy, která musela každou noc ležet na Amyině polštáři, přistoupila k oknu a otevřela ho. Do pokoje začal proudit vlhký, studený vzduch.

Maminka Amy předem nevarovala, že chce panenku vyhodit. Držela ji konečky prstů za plastovou nohu, nasupeně se dívala na dceru a čekala, až s fňukáním a žadoněním vyleze z postele. Amy k ní přiběhla v noční košilce s malými zlatými medvídky a pokoušela se dosáhnout na Miss Bixi.

Amy netušila, jestli to bylo nedopatření, nebo zda to máma udělala úmyslně. Každopádně Miss Bixi spadla dolů do hloubky. Celých devět pater.

Amy se tak vyděsila, že nedokázala ani vykřiknout. Ani si nevzpomíná, jestli plakala. Maminka ji nešetrně nacpala do zelených kalhot a oranžového svetru, odvedla ji do kuchyně a postavila před ni kaši z kukuřičných lupínek namočených v mléce. Amy nesnědla ani lžici. Konečně vězela v tlusté zimní bundě a klopýtala za maminkou, která ji vedla za ruku.

„Miss Bixi,“ volala stále znovu. „Miss Bixi!“

Teprve když vyšly před dům do šedohnědého rána, Amy se mamince vytrhla. Běžela pod okno na trávník s klouzačkou a prolézačkou. Pospíchala, aby si došla pro Miss Bixi. Maminka ji hlasitě volala. Ale o to se Amy nestarala.

Tráva byla mokrá a sešlapaná. Ze zářivé jarní a syté letní zeleně už mnoho nezbývalo. Stébka byla zažloutlá a unavená. Amy našla prázdnou plechovku od koly, rozmačkaný balíček sušenek a pár kostek ze stavebnice. Kostky patřily malému chlapci, který je pořád házel z balkonu.

Panenko tu ale nebyla.

Dlouho ji Amy hledat nemohla, protože maminka šla rozzlobeně za ní. Špičaté podpatky lodiček se bořily do měkké země, což ji rozzuřilo ještě víc. Popadla Amy za ruku a vlekla ji za sebou k autu. Měly tenkrát malé staré autíčko s matným lakem a máma si věčně dělala starosti, zda vůbec naskočí.

Amy, připoutaná v dětské autosedačce, plakala. Byl to tichý, ale velmi hořký a zoufalý pláč.

„Až tě budu příště budit, vstaň, a už se to nikdy nestane,“ naléhala na ni maminka. Když ujely kus cesty a Amy měla úplně mokré obličej, máma slíbila, že ji koupí novou panenku.

Ale nová panenka nebude Miss Bixi. Miss Bixi byla jen jedna.

U dveří mateřské školy čekala slečna Lora. Měla slabost pro kokosový olej, s oblibou si ho stříkala za uši a na zápěstí. Amy ji měla moc ráda, přesto ji neřekla ani slovo. To, co se stalo, bylo tak hrozné, že o tom nedokázala mluvit.

Byla ve školce vždycky mezi prvními. Pro děti, jejichž rodiče museli do práce časné, tu měli takzvanou „probouzecí skupinu“. Děti si směly lehnout na matrace a ještě si trochu pospat. Později si sedly k malým stolům a dostaly od slečny Lory a ostatních učitelek rozkrájená jablka, pomeranče, toasty, kukuřičné lupínky, mléko a čaj.

Amy se stočila do klubíčka na matraci v koutě. Vytáhla si deku až k bradě a dál tiše plakala. Slzy jí před očima vytvořily bělavý závoj, viděla všechno zamlženě. Musela stále myslet na Miss Bixi. Kde je? Daří se jí dobře? Potřebuje přece někoho, kdo na ni bude hodný.

Z dálky se přibližovalo světlo. Nejdřív vypadalo jako světlá tečka uprostřed Amyina zorného pole. Bod se rychle zvětšoval, získal tělo, nohy a ruce. Amy zamžikala. Několikrát.

Stál před ní obklopený hřejivým zlatavě žlutým světlem. Nevypadal jako na obrázku, který jím ukázala slečna Lora, když mluvila o Bohu a Ježíšovi. Neměl dlouhý bílý hábit a nad hlavou se mu neklenula kruhová svatozář. Na sobě měl tričko a na něm byla namalovaná otevřená červená pusa s vyplazeným jazykem. K tomu měl zelenožluté plavky s oranžovými mořskými hvězdici. Z těch barev člověka skoro bolely oči. Tehdy to ale Amy ještě necítila. Ze zad mu vyrůstala křídla, jejichž špičky sahaly až po nahá lýtka. Na nohou měl anděl černé sandály.

Ústa mu lemoval hustý třidenní vous. Usmíval se a odhrnoval si z čela prameny tmavých vlasů.

Amy měla okamžitě pocit, jako by ho důvěrně znala. Jako by ho už někdy viděla. Ale bez křídel. Ve velkých rukou choval Miss Bixi. Tak opatrně a něžně, že by to Amy sama nedokázala lépe. Panenka byla nepoškozená, až na dvě skvrny na žlutých šatičkách.

Amy ji chtěla, snažila se po ní sáhnout.

Usmál se. Byl to srdečný úsměv, plný lásky. Tiskl si Miss Bixi k hrudi a hladil ji po hlavě, jako by byla štěně. Mlčky hleděl na Amy, jako by chtěl říct: U mě je jí dobře, na to se můžeš spolehnout. Můžeš být klidná.

Amy se na něj dlouze zadívala. Bylo zvláštní vidět dospělého muže, jak chová panenku. Ostrá bolest v jejím srdci se pomalu rozplývala. A pak k ní anděl promluvil: „Postarám se o ni, neměj strach.“ Měl hluboký a přitom velmi jemný hlas.

Amy odhodila deku. Chtěla se k němu rozběhnout a vzít si Miss Bixi. V tom okamžiku ale anděl zmizel a zářivé světlo zhaslo. Amy byla zmatená, ale zároveň klidná, protože věděla, že se u něj Miss Bixi bude mít určitě dobře.

Z prázdnoty zazněl andělův hlas: „Budu s tebou vždycky, když mě budeš potřebovat.“ Svoje slovo dodržel.

O deset let později si s ním Amy stále ještě povídala. Svěřovala se mu se vším, co nemohla říct nikomu jinému. Nacházela u něj útěchu a úsměv plný pochopení pro všechno soužení, které prožívala.

A někdy, když ležela v posteli a dívala se do stropu, na němž tančily neurčité stíny vrhané stromem rostoucím pod oknem, chtěla ho hrozně moc alespoň jednou obejmout. Věděla, že se to nikdy nestane, a někdy se jí zdálo, že to nevydrží.

Alespoň že přicházel stejně často jako dřív. A vždycky ji naslouchal. Někdy se mu na čele objevila malá vráska, trošku blíž k pravému obočí než k levému. Jindy se tvářil soucitně a smutně.

Amy doufala, že k ní přijde i zítra. Čeká ji velmi důležitý den. Musí si s ním promluvit. Měl by se dozvědět, co má v plánu. Ještě nikdy se ji nepokoušel nic rozmluvit. Ani tentokrát to neudělá. Přesto chtěla slyšet jeho souhlas, protože sama si byla tolik nejistá.

1

Závěsy k sobě úplně nedoléhaly. A tak se paprskům vycházejícího slunce podařilo proniknout do místnosti a ozářit ji. Amy si myslela, že oba konce květované záclony důkladně zatáhla. Chtěla se dobře vyspat, aby neměla kruhy pod očima. Dnes ráno se v žádném případě nesmějí objevit. Musí vypadat skvěle.

Pokud to s jejím obličejem vůbec jde.

Žluté ranní světlo tančilo po stropě jako přespriliš aktivní člověk, který vyskočí z postele už úderem páté, je úplně svěží a od všech ostatních očekává totéž.

Nejdřív si Amy přetáhla peřinu přes hlavu. Bylo jí ale horko a nedostávalo se jí vzduchu. S obličejem zachumlaným v polštáři měla pocit, že se každou chvíli udusí. Nepomáhalo ani pevně zavřít oči, protože jakmile se jednou probudila, nedokázala už znovu usnout.

Se vzdycháním se převracela na matraci a shrnula přikrývku ke straně. Ohlašoval se teplý letní den. Ze zahrady zněl hlasitý ptačí koncert.

Ne že by Amy měla špatnou náladu. Jen bylo prostě příliš brzo. Otočila hlavu k radiobudíku. Svítilo na něm 6:10.

Světlo v místnosti nepocházelo jen od ranního slunce. Okamžitě to ucítila, rychle si pročísla popelavě blondaté vlasy rozcuchané spánkem a podepřela se na lokti.

Okamžitě zapomněla, jak je časně. Přestalo to být důležité, protože on byl tady. Zdálo se, že ho zaujalo něco na Amyině psacím stole, a proto se k ní obrátil dlouhými bělostnými perutěmi. Amy se často divila, jak je dokáže protáhnout úzkými otvory v tmavošedém svetru.

Když se pohnul, vždycky to trochu zašumělo. Křídla se občas zachvěla, otevřela se a zase složila k sobě, jako by patřila křehkému motýlovi.

Tričko a plážové šortky už dávno nenosil. Zdál se být starší a mužnější než při jejich prvním setkání. Tmavě šedý vlněný pulovr a široké manšestráky působily lehce nedbale.

„Ahoj,“ řekla Amy a nenápadně si utřela obličej. Sepraná noční košile se jí lepila na zpocenou kůži. Určitě se jí zase leskne nos i čelo. Chtěla by pro něj vypadat mnohem krásněji, ale on ji vždy překvapoval v okamžicích, jako byl tento.

Beze slova jí kývl na pozdrav. Jeho úsměv se za ta léta nezměnil.

„Jestli to mám udělat, je to možné jen dnes!“ vysvětlovala Amy. Byla přesvědčená, že anděl jí dokáže číst myšlenky, a tak nic nepředstírala.

Stále ještě mlčel.

„Udělám to, protože to pro mě moc znamená. Protože to rozhodně chci mít. Pro sebe. Kousek jeho bytosti, něco, co psal vlastní rukou, v čem je jeho elán a co by patřilo mně. Bude to, jako bych měla kousek jeho samotného. Navždycky.“

Amy zaváhala. Přehoupla nohy přes pelest postele, ale pak je znovu zabalila do deky. Byly tak tenké, tak přišerně hubené. Nechtěla, aby je viděl. O zadku ani nemluvě, natož o horní části těla, kde mají jiné dívky prsa. Věděla, že se jí kluci za zády vysmívají a přezdívali jí žehlicí prkno.

„Možná se to nepovede. Tedy myslím, že se to nemusí podařit. Abych byla upřímná, sama moc nevěřím, že to dokážu. Beatrice se nejspíš bude hrozně zlobit, že to

udělám, i když se to nesmí. Ale mně je to fuk.“ Dýchala prudce, přerývaně, jako po krátkém běhu. „Ano, je mi to jedno, protože... protože to takhle chci.“ Váhavě dodala: „Je... je to přesto v pořádku? Ano? Můžu to tak udělat?“

Jen tu stál, pomalu pohnul rty, pak zvedl obočí, zdálo se, že přemýšlí.

Amy rychle dodala: „Tedy, jedno musím přiznat. Jestli to získám... tak to ukážu všem ve škole. Je to něco, co nikdo jiný nemá. A... a je to vážně paráda. Pár lidí bude pěkně vyvalovat oči. A všichni to budou chtít taky.“

Zase si pročísla řídké vlasy. Tolik by je chtěla mít hustší a silnější! Žádný šampon slibující hezcí vlasy však svému slibu nedostál. Amy je vyzkoušela opravdu všechny.

„Řekni mi, je to v pořádku? Dokážu to?“

Mezerou mezi závěsy pronikalo do místnosti stále víc světla. Okno směřovalo přímo na východ. Amy povytáhla spodní polovinu okenní tabule a do místnosti začal proudit jemný vánek. Přinášel vůni vlhké země, trávy a starých růží, které se plazily po plotě.

Často tomu bývalo stejně jako nyní: Anděl Amy neodpovídal, i když se ptala sebenaléhavěji. Čím víc ho žádala, aby jí dal za pravdu, tím byl zdrženlivější.

„Prosím!“ Amy už skoro žadonila. Potřebovala povzbudit, potrebovala slyšet, že jedná správně.

Pomalu přikývl. Mluvil stejně jasně, hlubokým, měkkým hlasem jako tehdy v mateřské škole. „Udělej to, Amy. Určitě to uděláš dobře.“

Kulila na něj oči jako malá holčička: „Budeš mě ochraňovat? Budeš u mě?“

Natáhl pravou ruku, jako by ji chtěl položit kolem ramen neviditelné Amy vedle sebe.

Nejspíš tím chtěl vyjádřit, že ji nenechá samotnou a bude ji podporovat.

Z koupelny se ozvalo šumění sprchy. Henry už tedy byl také na nohou. Někdo hlasitě zaťukal na dveře. „Amy, probuď se. Je půl sedmé. Honem vstávat.“

„Už jsem vzhůru!“ zavolala Amy. Rychle se obrátila zpátky k andělovi. Místo u psacího stolu bylo ale prázdné. Amy v duchu proklínala maminku. Už ho zase vyplašila, jako vždycky.

Naposledy se protáhla, odhodila deku a vyskočila z postele. Tápavě došla ke dveřím. Na jejich vnitřní straně viselo úzké zrcadlo, dárek od maminky. Amy se líbil jeho zlatý rám. Obraz v něm se jí však zamlouval mnohem méně. Nešťastně si prohlížela oválný obličej, který ji připadal hrozně nudný. Ukazováčkem si přejížděla od jedné pihy k druhé a osahala si malý špičatý nosík. Jediné, co na sobě měla ráda, byly modré oči. Nebyly bleďmodré, nýbrž sytější, neobvykle tyrkysové, téměř bez zeleně.

Jen kdyby ji pořád necukalo pod pravým okem! To, co vypadalo jako pomrkávání, byl ve skutečnosti tik, který Amy neměla pod kontrolou. Objevil se nedlouho po zmizení Miss Bixi. Amy zatlačila prsty na tenké obočí. Svaly kolem oka se uklidnily. Sotva však povolila, ucítila, že se znovu stahují. Bylo to beznadějné.

Na levé tváři jí vězela světlá řasa. Amy ji vzala, podržela si ji před ústy a něco si přála. Foukla do ní a usilovně myslela na své přání. Jen aby pověra byla pravdivá a přání se jí opravdu splnilo!

Za několik hodin chce v ruce držet to, co si už tak dlouho přeje.

Vedle dveří visel plakát a na něm byl on skoro v životní velikosti. Ruce měl v kapsách volných sepraných džinsů, olivově zelené tričko trochu nakřivo a na krku se mu houpalo několik stříbrných řetízků s dračími zuby, kulatými amulety a dlouhými drápy. Hlavu měl lehce skloněnou. Vlasy měl husté, tmavé a rovné, nevypadaly ale ani učesaně, ani uspořádaně. Díval se na ni trochu zdola. Na rtech mu pohrával úsměv, který Amy připadal neuvěřitelně sexy.

„Dobré ráno, Matte,“ řekla tiše a ohlédla se. Ze tří stěn pokoje se na ni díval Matt ve všech možných velikostech.

Byla určitě jeho nejvěrnější fanynkou. Kéž by se o něj nemusela dělit s tolika jinými dívkami.

2

Později si položil otázku: Co bych býval udělal jinak, kdybych ráno věděl, jak hrozně pro mě tenhle den skončí?

Hned ho napadlo, že by běžel. Ne, utíkal by. Najal by si nejlepší letadlo, co by bylo na letišti k máni. Nebo by skočil za volant nejrychlejšího sportovního vozu a jednoduše by jel a jel a jel. Na plný plyn, aby unikl osudu.

Tomu nápadu s autem se krátce zasmál. Smál se sám sobě, protože právě auto se mu stalo osudným.

Nikdo mu neřekl, co se stane za šestnáct hodin. Nikdo to netušil. Zdálo se, že dnešek bude pro Matta Moora úplně normální den.

Matt M, tak si sám rád říkal.

Když se probрал, ležel na zádech v obrovské posteli. Nikdy nechápal, proč je v největším hotelovém apartmá vždycky tak šíleně dlouhá a nepředstavitelně široká postel. Když nebydlel v takzvaném prezidentském apartmá on, nocovali tu prezidenti se svými manželkami. Vážně potřebovali postele, ve kterých by s nimi mohla pohodlně přenocovat polovina příbuzenstva?

Vždycky mu dlouho trvalo, než se probрал. Nejdřív nevěděl, kde je. Matně si vzpomínal na Paříž. Koncert na fotbalovém stadionu mu proběhl v hlavě jako změt prudkých barevných světél, vystřelovaných raket a zvuků kapely. Pobíhal po jevišti, jednou padl na záda a

nechal viset hlavu dolů k fanouškům. Podle lehkého škrábání v krku poznal, jak moc se zpěvem vyčerpal.

Ne, už nebyl v Paříži. Příštího dne letěl vlastním letadlem dál.

Pokoj kolem něj pozvolna nabýval tvarů. Na ložnici byl příliš velký. Matt neměl rád monstrózní postele ani ložnice, ve kterých se nedalo dohlédnout ke dveřím.

Teprve teď si všiml, že drží v rukou polštář. Tiskl ho k sobě jako malé dítě medvídku. Znechuceně ho odhodil. Byl to naprosto pitomý zvyk a on se ho chtěl konečně zbavit. Bohužel jeho ruce ve spánku po polštáři samy sahaly.

Černé tričko páchlo trochu kysele. Šedivé tepláky mu sklouzly a omotaly se mu kolem nohou. Hřbetem ruky si přejel bradu a ucítil strniště vousů.

Dobře, že ho teď nikdo nevidí. Superstar Matt M, zpocený, nevysprchovaný, s otiskem polštáře na tváři a s oteklýma očima. Protáhl se a pořádně nahlas zazíval.

Kdyby tohle viděli jeho fanoušci!

Otočil se na stranu a spadl z postele. Měl pocit, že má místo jazyka piják. S očima napůl zavřenýma vstal a šel v předklonu směrem ke koupelně. Houpal přitom rukama jako orangutan. Pohledem zavadil o malé stolní hodiny. Bylo sedm hodin ráno. Připadal si jako naprosto nudný patron, protože poslední dobou vstával brzy a o půlnoci už ležel v posteli. Sám.

Nenáviděl to.

Jako všechno v tomto apartmá byla i koupelna obrovská. V naleštěném mramoru na podlaze a na zdech se odrážela jeho silueta. Matt si nastavil sprchu na ledově studenou a roztočil kohoutek. Ještě v pyžamu se postavil do studeného deště, který se valil seshora z velké kulaté hlavice. Stál nehybně a nechal vodu, aby ho omývala.

Telefon na zdi vedle umývadla zazvonil. Matt ho zaslechl i přes šumění vody a tušil, kdo volá. Celý promočený vylezl ven, vytrhl sluchátko bezdrátového přístroje ze základny a zavrčel jen: „No?“

„Už jsi vzhůru?“ V hlase volajícího byl slyšet upřímný údiv. „Ahoj, Roberte.“

„Chtěl jsem tě vzbudit. Za dvě hodiny máš interview s Louisou Nissonovou. Však víš!“

„Ano, Roberte.“

Matt za sebou zanechával mokrou stopu. Nejdřív na mramoru, pak na koberci v ložnici a nakonec na koberci v salonu. Došel k baru, vyndal půllitrovou láhev minerálky, rozšrouboval ji zuby, přiložil ke rtům a na jeden zátah vypil. Nechal svého manažera Roberta Daltera, aby pokračoval v přednášce.

„Co napíše Louisa Nissonová, budou psát i ostatní noviny. Musíš na ni udělat dojem. O tohle interview jsem usiloval celý rok. Pro tvoje nové CD to každopádně bude reklama. Chceš se přece stát jedničkou.“

„Ano, Roberte!“

„Tvař se jako zranitelný chlapec. Ukaž jí své nové tetování. Je to sexy. A hodně mluv o dnešním koncertě. Matt pomáhá chudým. Ukaž, že přemýšlíš.“

„Něco ti řeknu, Roberte.“

„Ano?“

„Trhni si nohou. Já na tohle kašlu. Radši mi řekni, jak to vypadá s tou smlouvou na reklamu. Na tu novou zmrzlinu. Zaplatí i ten druhý milion?“

Robert Dalter na druhém konci linky hledal správná slova. Nesměl říct nic, co by Matta mohlo podráždit. Jinak se může připravit na záchvat vzteku. Záchvat vzteku má za následek řev, řev má za následek, že Matt rozbije všechno, co je v jeho blízkosti, rozbíjení má za následek nepříjemné novinové titulky, a ty, jak sám pánbůh ví, nemůžou potřebovat.

„Jednání probíhá, Matte.“

„Znamená to, že pro ně nemám takovou cenu?“ Matt zdvihl prázdnou láhev od minerálky, která byla v tak nóbl hotelu jako byl Parkhotel pochopitelně ze skla.

„Mám ještě spoustu dalších plánů,“ spěšně ho ujišťoval manažer.

Matt na pár vteřin ztuhl a pak nechal láhev klesnout.

„Mimochodem dostal ses se svým dnešním koncertem na dvě titulní strany! *Matt M živě na Trafalgar Square!* Lístky se teď prodávají za několik set liber.“

Matt zabručel něco nesrozumitelného a otevřel dvířka baru. Vyndal krabici chipsů, zuby odtrhl víko a obsah si vysypal přímo do pusy. Robert slyšel křupání.

„Louisa Nissonová se mimochodem ozvala sama. Dobré znamení. Vidi v tobě víc než jen mladíka, kvůli kterému dívky vřeští nadšením.“

Robert to zřejmě považoval za dobrou zprávu, Mattovi to ale bylo úplně jedno. Zabrumlal něco jako „ahoj“ a zavěsil. Telefon začal okamžitě znovu zvonit. Byl to zase jeho manažer.

„U interview bude i fotograf, Matte. Vlasový stylistu už je na cestě. Objednal jsem ti v tvém oblíbeném butiku několikery džínsy a bílé košile, pod kterými je vidět tetování. Pokojské přijdou za půl hodiny. Louisa Nissonová trvala na tvém apartmá. Bude-li to jen trochu možné, buď k děvčatům milý a snaž se, abys je nerozplakal.“ Poslední větu řekl uvolněně, jako by se jednalo o žert, mýnil ji ale smrtelně vážně.

„Co je s mým maserati?“ napadlo Matta najednou. „Dneska ho už vážně chci. Hlavně mi neříkej, že ho ti prevíti zase nedodají.“

„Postarám se o to,“ slíbil Robert. To dělal pořád. Staral se o všechno v Mattově životě. Když měl Matt úspěch, když vydělával svými CD a koncerty spoustu peněz, dařilo se dobře i Robertovi.

Měl Matta dokonce svým způsobem rád. I když to s ním nebylo vždycky lehké. Robertovi často připadalo, že je jednodušší zacházet s časovanou bombou než s hvězdou.

Matt vypnul telefon a svalil se na perleťově bílou pohovku. Mokrý tričko a tepláky, ze kterých crčela voda, na ní zanechaly tmavé otisky. Už se těšil, až bude pozorovat pokojskou, jak se snaží vysušit pohovku fénem.

3

„Poloviční porci, Amy!“ Máma to řekla stejně věcně a automaticky jako robot sestrojený pouze k tomuto účelu. Seděla u kulatého stolu v kuchyni a poslouchala vzkazy, které jí přes noc došly na mobil.

Amy polkla, ale část lupínek vrátila zpátky do skleněné dózy.

„Ještě uber!“ přikázala máma, i když byla k Amy zády a vůbec neviděla, kolik lupínek má v misce.

Hlavně žádné hádky! Amy si nalila na tmavě žluté lupínky mléko a vše důkladně promíchala lžící. Zrovna dnes nechtěla rozhodně slyšet máminu standardní větu pro tuhle situaci: Přece nechceš vypadat jako párátko na zuby s pupínkem. Párátkem myslela Amyinu postavu a pupínek mělo být kulaté břicho, které by se Amy udělalo, kdyby jedla moc chipsů, hamburgerů nebo kukuřičných lupínek.

Vedle mámy seděl Henry v bílé košili s kravatou a v tmavých kalhotách od obleku. Jako obvykle držel rozevřené noviny. Amyina maminka se za něj provdala před osmi lety.

Ve druhé třídě nakreslila Amy obrázek jejich rodiny. Výkres visel na nástěnce ve třídě a tam ho o pár týdnů později na rodičovských schůzkách uviděla maminka. Přišla domů rozzlobená, uhladila si krátké hnědé vlasy za uši a vyčínila Amy.

„Na cos jen myslela? Vždyť jsi nás tou kresbou úplně znemožnila!“

Amy jejímu hněvu vůbec nerozuměla. Nakreslila Henryho – naštěstí netrval na tom, aby mu říkala tatínku – a mámu tak, jak je vidala každé ráno: z Henryho byly vidět jenom nohy. Zbytek zmizel pod obrovskými rozevřenými novinami. Jen tu a tam se vynořila ruka, aby obrátila stránku nebo zapátrala po šálku kávy či rozdrobeném croissantu. A máma byla ponořená do desek, ve kterých se vršily důležité papíry. Místo obličeje jí Amy nakreslila pěšinku uprostřed vlasů. Obličej vypadal úplně jako zadnice, jak s úšklebkem konstatovali ostatní rodiče.

Amy jedla lupínky vestoje a zapíjela je šálkem čaje.

„Zatraceně,“ máma uhodila dlaní do stolu, aniž by odložila mobil. „Sedni si k tomu jídlu. Kolikrát ti to mám říkat?“

Byla to pravda. Připomínala to Amy denně. Amy ale chtěla, aby na ni máma pokud možno neviděla. Maminka byla totiž pevně přesvědčená, že by se Amy mohla zbavit svého tiky, jen kdyby opravdu chtěla. Mnohé její pohledy byly němou výčitkou.

Henry složil noviny. Naposledy prolétl titulky na první straně.

„Ten zpěvák dnes vystoupí na Trafalgar Square,“ řekl s ironickým úsměškem. „Ubohý admirál Nelson! Naštěstí má uši z kamene. Taký bych je potřeboval, když v rádiu hrajou nějakou písničku Matta M a já ho nestihnu včas vypnout.“

Amy se napřímila na židli. „Mně se písničky Matta M líbí.“

Máma krátce vzhledla. „V tvém věku jsem taky neměla žádný vkus. To je normální.“

„Ale Matt dělá opravdu dobrou hudbu. Ostatním ze třídy se taky líbí. A vůbec, je dobrý, dneska zpívá pro bezdomovce.“ Když se Amy rozčilila, naskákaly jí vždycky na krku rudé skvrny.

„Budeme muset zajít kvůli těm červeným flekům k doktorovi,“ poznamenala máma.

„Listky na dnešní show rozdávali zadarmo,“ popichoval Henry dál. Pak pečlivě složil noviny, stejně jako si každý den skládal kalhoty a dokonce i slipy.

„Nerozdali je. Každý, kdo takový lístek dostane, musí přispět na chudé. A na koncert přijdou velmi bohatí lidé. Možná dokonce někdo z těch, které zastupuješ!“ Amy měla nejasný pocit, že se tentokrát trefila do černého.

Henry okamžitě ustoupil. „Samozřejmě, poslouvej, co se ti líbí, i když třeba mně to nic neříká.“ Jako vždycky voněl po rozmarýnu a dehtu. Byla to vůně oleje, jímž si natíral černé vlasy, aby mu držely sčesané dozadu. Amy věděla, proč olej používá. Jeho lesk překryl šedivé prameny na skráních a to bylo pro Henryho to nejdůležitější.

Krátký pohled na hodinky způsobil, že okamžitě vyskočil.

„Už musím jít. Je hrozně hustý provoz a v devět mám první schůzku.“ Henry byl velké zvíře v jedné významné londýnské advokátní kanceláři. Občas pracoval ve dne i v noci a Amy ho třeba přes týden neviděla. Máma proti přesčasům nic neměla. Henry vydělával spousty peněz, díky nimž mohli bydlet v Bromley v domě s pěti ložnicemi a se zahradou.

Bromley bylo předměstí Londýna vzdálené od centra jen dvacet minut jízdy vlakem.

Henry letmo políbil svou ženu do vlasů a mile kývl Amy.

„Dneska přijdu pozdě. Mám ještě schůzi a po ní společnou večeři,“ oznámil, než opustil dům.

V koupelně si Amy pohrávala s myšlenkou, že poprosí maminku o dovolení. Toužila po mámě, která by jí naslouchala a chápala by, proč tolik chce jít na koncert a na následující večírek v blízkém hotelu. Beatrice, Henryho sestra, která si s bratrem příliš nerozuměla, v hotelu pracovala jako vedoucí restaurace a slíbila, že ji tam propašuje. Amy nepochybovala ani na vteřinu, že se

jí to podaří. Vždycky dokázala všechno, co si vzala do hlavy.

Těch několik slov, která padla při snídani, však Amy přesvědčilo, že bude lepší, když si pravdu nechá pro sebe a bude lhát. I když ve lhaní nebyla zrovna moc dobrá.

„Tanja se dnes po vyučování chtěla ještě podívat na matematiku.“

Máma rychle bušila do miniaturní klávesnice mobilu. Nepřítomně přikývla.

„Asi u ní zůstanu přes noc,“ pokračovala Amy ve lhaní. Vytáhla si límec šedivého svetru školní uniformy pro případ, že by jí skvrny na krku ještě víc zčervenaly.

„Její maminka s tím souhlasí?“

„Určitě proti tomu nic nemá.“

„Dobře, ale nepřeji si, aby se to zase zvrhlo v nějaké limonádové a chipsové orgie.“

Amy uraženě zavřela oči a zhluboka vydechla.

„K Tanje nesmí po osmé večer nikdo volat. Kvůli její malé sestřičce. Jinak ji to probudí a ona pak půlku noci nespí,“ řekla Amy, aby mámu nenapadlo ji kontrolovat.

„Tak si mají telefon nastavit na tiché vyzvánění nebo ho úplně odpojit.“ Máma byla vždycky praktická. Na všechno měla nějakou radu, vždycky věděla, jak by se to dalo udělat líp.

„Přesně tak to dělají,“ pospíšila si Amy s odpovědí.

„V matematice by ses opravdu mohla víc snažit. Tak těžká zase není.“

Amy nic nenamítala, dojedla zbytek lupínek a vypila druhý šálek čaje.

„Matematiku budeš potřebovat celý život. Radši se ji nauč pořádně.“

Amy si vzpomněla na boty se žhavým uhlím. Ještě dnes se za tu představu styděla. Kdysi jí někdo vyprávěl pohádku, v níž musela zlá královna nakonec tančit v botách naplněných žhavým uhlím. Tanec skončil až tím, že královna padla mrtvá k zemi.

Bylo to rok po zmizení Miss Bixi. Maminka tehdy začala chodit na schůzky s Henrym. Jednoho večera se pro ni zastavil v jejich panelákovém bytě. Máma přišla z práce pozdě, a když Henry zazvonil, stála ještě pod sprchou. Amy zmáčkla bzučák domovních dveří a rozběhla se do ložnice, kde přes postel ležely maminciny nové tmavomodré hedvábné šaty s tenkými ramínky. Amy si je natáhla přes svetr a přes legíny a v předsíni ještě vklouzla do maminciných lodiček. Pak Henrymu otevřela.

Civěl na ni, jako by byla dohola ostríhaný pudlík. Pak se však ovládl, nuceně se na ni usmál a něco bezradně zakoktal. Máma se přihnala z koupelny zabalená do koupacího pláště právě v okamžiku, kdy jí Henry položil otázku, kterou se dospělí s oblibou zachraňují. Zněla: „Čím bys chtěla jednou být?“

Amy stála před zrcadlem a celá unesená se otáčela. Šaty jí plandaly na křehkém těle.

„Královnou krásy,“ odpověděla. Předchozího večera sledovala v televizi volbu miss a rozhodla se, že i ona bude mít jednou na hlavě malou korunku.

Máma se rozesmála. Byl to smích, který rozmetal všechny Amyiny sny. Henry se nerozhodně díval z malé hubené holčičky na její matku, která vypadala dokonce i v koupacím plášti elegantně. Nakonec se i on dal do smíchu.

Tenkrát si Amy představila svou maminku v obrovských botách naplněných rozžhaveným uhlím. V duchu viděla, jak ze střeviců stoupá dým a jak maminka tančí, dokud se nezhroutí.

V noci se pak několikrát vzbudila s křikem. Tolik se styděla za své myšlenky a přála si, aby je mohla navždycky vymazat z mozku. Ale zřejmě to nešlo. Dokonce i po tolika letech jí obraz maminky ve smrticích botách často vyvstával před očima.

Mobil vydával netrpělivé pípání. Máma si přečetla něco na displeji. „Už musím jít.“ Telefon jí právě připomněl

termín schůzky. Obešla stůl a popadla Amy za rameno. „Matematika je důležitá, to si pamatuj.“

„Ano, mami.“

O chvilku později za mámou zapadly domovní dveře a Amy byla konečně sama. Okamžitě vstala a hodila do toustovače dva krajíce celozrnného chleba. Pak běžela do svého pokoje a otevřela skříň.

Co si má dnes večer vzít na sebe? Džínsy? Hippie blůzu? Nebo plátěné kalhoty pískové barvy se sakem a černé tričko s růží ze třpytivých kamínek? Mámě se tričko moc nelíbilo, a právě proto si ho Amy vybrala. Aby vypadala o něco větší, vypůjčila si máminy černé sandály s řemínky na vysokém podpatku. Mámě chybět nebudou, protože v malé komoře vedle domovních dveří čekalo na dlouhých policích nejméně patnáct jiných párů bot.

Amy si pečlivě sbalila oblečení do tašky. Pohled jí padl na šedivý svetr a zelenou skládanou sukni od školní uniformy, které měla na sobě, a otrásla se. Sama sobě se nelíbila skoro v žádném oblečení, v uniformě si ale připadala jako sup v převleku.

V takovém oblečení před Matta nesmí. Nikdy!

4

„Vlasy jako mladý bůh!“ básnil stylist. Tancoval kolem Matta, který se rozvaloval v ložnici na židli a díval se na kreslený film. Stylista se jmenoval Felipe, nevypadal ale vůbec jako Španěl. Pohrával si s Mattovými pevnými vlasy, pramen po prameni přihlazoval nebo tupíroval a bylo jasné, že tímhle tempem bude pokračovat ještě celé hodiny.

„Už to dokonči,“ zavrčel na něj Matt. Prsty na noze nadzvedl lem koupacího pláště a obdivoval svoje tetování na lýtkách. Dlouhý had mu obtáčel nohu odshora dolů a těsně nad kotníkem doširoka otvíral tlamu a vystrkoval jedové zuby. Kdykoli Matt půjde do dřepu nebo vyskočí do výšky, vykoukne mu had zpod nohavice. Šikovný efekt, tím si byl jistý. Fotografové se do tetování zamilují a budou ho fotit jako šílení. Je to dobré téma pro bulvár. Noviny se už teď dohadují, co má had symbolizovat. Někdo nesměle zatukal na dveře salonu. „Ano?“ zvolal Matt tónem, z něhož bylo poznat, jak moc ho to obtěžuje. Do místnosti vstoupila pokojská. Rozčilením se trásla po celém těle.

Matt přešel ze zvyku zkoumavým pohledem po dívčíných prsou a pak se jí podíval na nohy.

Jak může být někdo tak plochý? Matt se odvrátil a cítil, jak se mu dělá zle. Nenáviděl ty ubohé dívky, co se před ním plazily.

„Obývací pokoj je hotový, pane.“

Říkala mu pane. Určitě poslouchala jeho CD a snila o něm. A teď mu říkala pane, jako by mu bylo dvě stě let.

„Mohu pro vás ještě něco udělat, pane?“

„Vypadnout,“ zabručel Matt dost hlasitě, aby ho slyšela. Koutkem oka sledoval, jak zrudla. Necítil ale lítost. Když někdo vypadá takhle, nemůže čekat nic jiného.

Při rychlém ústupu se pokojská srazila ve dveřích s mladým mužem. Přiblížil se významně dlouhými kroky a řekl pevným hlasem: „Ahoj, Matte, nesu oblečení, co sis u nás objednal.“ Kývl dozadu a dvě dívky s důležitým výrazem přivlekly plnou náruč džinsů a horu košil. „Chceš si vybrat sám, nebo ti mám něco zkompletovat?“ Muž mluvil, jako by byli dobří známi, i když Matta viděl poprvé.

Větší z obou dívek, stvoření s hranatým obličejem lemovaným prameny nalakovaných vlasů, vrhla na Matta pohled zpod dlouhých řas. Matt ho zachytil a začal s ní flirtovat.

„Hej,“ řekl protáhle, „hej, jak se jmenuješ?“

Druhá dívka ohrnula žárlivě nos.

„Meg,“ odpověděla její kolegyně schválně hlubokým drsným hlasem.

„Meg, co si mám vzít na sebe? V čem se ti budu nejvíc líbit?“

Meg okamžitě podala těžký balík džinsů mladíkovi, chvíli se v nich přehrabovala a posléze vytáhla pár takových, které byly na kolenou a stehnech roztrhané. Kapsy byly lemované cvočky a široký kožený příklopec se dal připnout na boky. Drak z mosazných nýtů na něj plival oheň. Z košilí, které její kolegyně sotva dokázala udržet, vybrala Meg sněhobílou s černými manžetami. Podržela oba kusy oděvu před sebou, aby Matt viděl, jak budou vypadat, až si je obleče.

„Věděl jsem, že máš dobrý vkus, zlato!“

Meg se na něj mlčky, vítězně usmála.

Matt se hrubě obořil na Felipeho, který právě třpal lakem na vlasy.

„Jak dlouho tím budeš ještě mávat? Neumíš makat rychleji?“

Felipe rozhodil rukama. „Promiňte, promiňte, ale nestojím o pozdější stížnosti.“

„Táhni,“ zařval Matt, vyskočil a strčil šlachovitého Felipeho do ramene. Stylista klopýtl dozadu.

Matt přistoupil k Meg a vzal si od ní oblečení.

„Přijdeš na koncert?“ zeptal se tiše.

„Nemám lístek,“ pokrčila rameny lítostivě, ale zároveň trochu lhotejně.

„Dostaneš ho ode mne. Ale jen když potom přijdeš na večírek.“ Nasadil svůdný výraz, který vždycky zabral.

„Tak jo.“

Matta hněvalo, že Meg nepropukla v žádné velké nadšení.

„Ťuk, ťuk!“ řekl někdo za dveřmi. Matt nechtěl, aby ho rušili, a navíc si myslel, že to bude to nemehlo pokojská, a tak hned vyjel: „Všichni ven, rozumíte?“ Rychlým pohybem chytil Meg za zápěstí, aby ji zadržel.

„Promiňte, mám domluvenou schůzku. A v salonu nikdo nebyl.“ Dáma ve dveřích vypadala chladně a nepřístupně. Přes rameno jí visela velká kabelka. Rychle si prohlédla ložnici až do nejmenších detailů.

Matt okamžitě pochopil, kdo stojí před ním. „Nazdar, Louiso,“ zvolal, jako by si nikoho nepřál vidět víc. „Hned jsem u vás. Čaj, nebo snad kávu? Snídani? Já jsem ji ještě neměl!“

Novinářka se na něj usmála způsobem, který nepřipouštěl žádné sblížení. Naopak, zdálo se, že si chce udržet odstup. Čím větší, tím lepší.

Megin šéf postrčil svou zaměstnankyni k východu.

„Lístek dostaneš,“ pošeptal jí ještě honem Matt. Pak se ale plně věnoval Louise Nissonové. „Jen mě na chvíličku omluvte.“ Dal Felipemu na srozuměnou, aby vypadl i on. Když v ložnici konečně osaměl, přibouchl dveře, opřel se o ně zády a odfrkl si jako kuň.

V koupelně se oblékl a nastříkal na sebe oblak své nejoblíbenější vůně. Než se vydal do salonu, zmáčkl na mobilu klávesu 0. Okamžitě bylo navoleno číslo jeho manažera. Robert se ozval hned po prvním zazvonění.

„Už je tam?“ vyhrkl.

„Pěkně mě stresuješ. Ten týpek, co mě měl učesat, dorazil pozdě. Oblečení taky. Objednej snídaní, všechno, co má ten mizerný podnik na skladě.“ Protože neměl chuť na Robertovy dobré rady, jednoduše zavěsil.

V salonu už byla pouze novinářka. Procházela pomalu kolem oken a kochala se pohledem na londýnské střechy. Odsud z 32. patra bylo vidět Big Ben, obří kolo na břehu Temže a dokonce katedrálu svatého Pavla. Parky vytvářely rozsáhlé plochy svěží zelené barvy a soupeřily s jasnou modří oblohy.

Matt odhadoval, že Louise Nissonové bude asi čtyřicet pět let. Oblékala se nudně. Měla kalhoty pískové barvy, ploché boty a hnědou bundu z jemné surové kůže. Rovné vlasy po ramena a decentně naličený obličej působily nenápadně. Bude to snadné. Takové ženy si Matt dokázal hravě omotat kolem prstu.

Zůstal stát ve dveřích, sklopil zrak a snažil se vypadat jako malý chlapec, který potřebuje utěšit. Říkal tomu „pohled zlomeného křídla“, protože připomínal výraz ptáka, který si zlomil křídlo.

„Tak tedy ahoj.“

Louisa se k němu otočila. Pozorně si prohlížela Mattovo nové oblečení, ale z jejího výrazu se nedalo vyčíst, zda se jí líbí, nebo ne.

„Objednal jsem snídaní.“

„Se mnou si nedělejte starosti,“ mávla Louisa Nissonová odmítavě rukou. „Ale já mám hlad.“

„Pracoval jste včera večer ještě na nějaké písni?“

Matt bez váhání zalhal. „Ano, jak to víte?“ Ve skutečnosti se nejdřív díval na film a pak vyzkoušel nové počítačové hry, které si nechal přinést.

„To byla jen domněnka.“

Mattovi na ní něco vadilo. Velmi brzy přišel na to, co to je: Neobdivovala ho. Zdálo se, že na ni neudělal vůbec žádný dojem. Ani on, ani jeho prezidentské apartmá. Dobrá, pak tedy změnil taktiku. Dlouhým krokem přešel k bílé pohovce, na níž ta příšerně nesmělá pokojská jenom obrátila polštáře, aby skryla mokré skvrny, a sesul se na ni. Natáhl nohy a ruce si položil na opěradlo. Pohodlně se rozvalil a pohlédl zespodu na novinářku, aniž jí nabídl místo.

„Tak do toho. Co chcete vědět?“ Když nezabral „pohled zlomeného křídla“, vsadil na drzost. Beztak mu to vyhovovalo líp.

Novinářka se posadila naproti němu do bílého křesla a položila na stolek malý diktafon. Mikrofon namířila na Matta.

Interview začalo nevinnými otázkami. Šlo o jeho život v New Yorku, jeho sídlo v jižní Anglii a jeho vášně pro rychlá auta. Ptala se ho na nové CD, o němž nadšeně básnil, a na to, jak se cítil, když se před šesti lety jako devatenáctiletý poprvé dostal na první místo v hitparádě.

Přivezli jim snídani na třech servírovacích vozičkách. Matt si vzal na doporučení svého zdravotního poradce zelený čaj a v misce si smíchal ovocný salát, jogurt a mňusli. Louisa Nissonová ochutnala topinku a upijela kávu. Smažená vejce, šampaňské, losos, sýr a šunku odvezli nedotčené zpět.

Další otázky se týkaly jeho rodiny. Mattův otec se velkého úspěchu svého syna nedožil. Zemřel na následky pracovního úrazu v automobilové dílně. Rozdrtila ho zdvižná plošina. Tehdy bylo Mattovi teprve jedenáct. Právě dostal svou první elektrickou kytaru. Matku ztratil před třemi roky. Onemocněla rakovinou a Matt pro ni po její smrti napsal píseň nazvanou „Dear One“. Přinesla mu opět první místo v hitparádě.

„Prý jste měl tu písničku hotovou už dlouho předtím. A naschvál jste ji vydal až po matčině smrti. Přitom s ní prý nijak nesouvisí!“ Louisa Nissonová nečekaně

vystřelila první otrávený šíp. Matt na něj nebyl připravený, zasáhl ho naplno. Upustil vrchovatou lžičku a vytřeštil oči. Tvářil se nejdřív zaskočeně a pak nepřátelsky.

„Když je člověk slavný, může o něm kdejaký kretén vykládat blbosti!“

Louisa Nissonová otočila hlavu lehce na stranu jako trpělivá matka a tvářila se, jako by Mattova slova přeslechla. Sklonila se ke kabelce a chvíli v ní něco hledala. Pak se napřímila. V ruce držela složený papírek. Přčetla si letmo naškrábanou poznámku. „Dnes večer se koná peněžní sbírka pro bezdomovce.“

Mattovi se ulevilo, že změnila téma, strčil si do úst vrchovatou lžící ovesných vloček s ovocem a spěšně ji spolkl. Potřeboval nutně něco do žaludku, aby přestál tuhle kobru. Nejradši by ji vyrazil, ale myslel na Robertovo varování a na vliv, jaký může mít Louisin článek na prodej CD.

„Proč chcete posloužit této věci?“ vyptávala se Louisa.

Matt měl na toto téma připravenou pěknou historku. Vyprávěl jí o muži, který noc co noc přespával ve vchodu do obchodu blízko domu jeho rodičů. Musel se spokojit s kusem vlnité lepenky místo matrace, veškerý majetek měl uložený ve dvou igelitových taškách, které se válely vedle něj. Jednoho dne ale zmizel. Až po třech letech ho Matt potkal znovu. Pracoval v jedné kavárně. Pomohla mu organizace, která mu poskytla střechu nad hlavou. Muž měl kde bydlet, měl i práci a byl šťastný. Matt chtěl, aby i další lidé v podobné situaci získali pomoc. Proto bude večer zpívat.

Mattovi připadalo, že ho novinářka ve skutečnosti neposlouchá, a zlobilo ho to. Kreslila si po papírku, jako by jen čekala, až konečně skončí. Když domluvil, pořádně si lokl čaje.

Louisa Nissonová naklonila hlavu na stranu a dlouze se na něj zadívala.

Do prkýnka, co má teď za lubem?

„Proč nepomůžete Naomi?“

Tři jednoduchá slova tvořila otázku, která by byla pro kohokoli jiného naprosto nevinná. Tři jednoduchá slova, která Matta zasáhla jako rána bičem. Otevřel pusy, zase ji zavřel a znovu ji otevřel. Zeptal se: „Kdo to má být? Žádnou Naomi neznám!“ Ale neznělo to přesvědčivě.

Aby ho nechala v nejistotě a zároveň přiměla promluvit, pohrávala si Louisa s tužkou, točila s ní mezi prsty. Mlčky hleděla Mattovi do očí. Dala mu jasně najevo, že jeho lež prohlédla a že dobře ví, co Matt skrývá.

Mattovi se náhle udělalo špatně. Zlost v něm narostla natolik, až měl pocit, že praskne. Musel se držet, aby na Louisu nezařval nebo ji nevyhodil. Jakoby mimochodem řekl: „Další otázka. Musím už jít.“

Srdce mu bilo na poplach. Cítil, že se potí v podpaží. Kdo té novinářské káče poskytl tuhle informaci? Existoval jen jediný člověk, který to věděl. Takže to musel být on. Důvod si Matt absolutně nedokázal vysvětlit.

Měl nesmírný vztek.

5

„Bude školní shromáždění! Něco nám oznámí!“ Tanja se přirýla k Amy a mávala oběma rukama. V ranním slunci, které mělo teprve pár dní svou letní sílu, postávali v malých skupinkách chlapci a děvčata.

Hlavní budova školy svatého Patrika pocházela z časů královny Viktorie a vyzařovala svými početnými arkýři, sloupy a obloukovými okny něco velmi důstojného a trvalého. Průčelí bylo původně smetanově bílé, ale v průběhu let stále víc bledlo a působením výfukových plynů šedivělo a matnělo. Pan Partridge, ředitel školy, se už několikrát obrátil na zámožné rodiče s prosbou, aby přispěli na renovaci budovy, avšak neměl úspěch. Většina rodičů považovala poplatky v soukromé škole za dostatečně vysoké a nebyli ochotni platit ještě víc.

Tanjiny krátké vlasy, které si barvila na černo, se ani nepohnuly. Měla je nagelované až ke konečkům a sčesané dozadu, takže vypadala, jako by po umytí vlasů projela aerodynamickým kanálem. „Máme přijít do auly. Promluví k nám Zeus,“ oznamovala Tanja plná radostného očekávání. Zeus byla přezdívka ředitele, odvozená od jména řeckého vládce bohů.

Amy přikývla, v myšlenkách byla ale u svých plánů na večer.

„Určitě jde o školní ples. Už do něj zbývá jen deset dní. V sobotu pojedeme s mámou do města a podíváme se po

nějakých šatech.“ Tanja se zavlnila v bocích. „Prolistovala jsem aspoň sto časopisů a prohlídla jsem si nejmiň tisíc plesových šatů. Ale pořád nevím, jestli si mám vybrat nějaké úzké a na tělo, nebo radši přiléhavý vršek a dole několik tylových sukní přes sebe. Houpává zvonová sukně je přece moc elegantní. Nemyslíš?“

„Ano, určitě!“ Amy nakrabilala čelo. Jako by teď neměla nic důležitějšího na práci než přemýšlet o Tanjiných plesových šatech! Její máma už taky oznámila, že půjdou koupit plesové šaty. Amy na to ale vůbec neměla chuť. Máma bude určitě vzdychat, proč jen nemůže mít hezkou dceru, a tvářit se otráveně. Ne, děkuji pěkně. Toho se Amy s radostí vzdá.

O kousek dál stálo pár kluků z paralelky. Na škole svatého Patrika byli kluci a děvčata „držení“ odděleně, jak tomu říkala Tanja. Pro ni to byla úleva, protože kluky ze zásady považovala za méněcenné bytosti.

„David má nový účes,“ přeskočila Tanja na docela jiné téma, jak bývalo jejím zvykem.

David byl asi o půl hlavy větší než ostatní kluci. Měl špinavě blond vlasy sčesané do pramenů šikmo přes hlavu a do čela. Přes rameno mu nedbale visela taška, ze které vyčuhovaly okraje sešitů a knížek.

Amy měla podezření, že Tanja nepokládá Davida za tolik zaostalého jako ostatní kluky. A ona jí musela dát za pravdu, protože i jí se líbila Davidova klackovitá chůze a šibalské úšklebky.

Kluk s rozježenou kudrnatou kšticí, stojící vedle Davida, na Amy zamával. Zvedla ruku na pozdrav. Byl to Robin, vedle kterého seděla první čtyři roky, kdy byly třídy ještě smíšené.

Za sebou uslyšela hlas někoho, kdo byl zvyklý mluvit nahlas a být pořád slyšet. Aniž by se otočila, věděla Amy, kdo to je.

„Myslím, že černý hedvábný svetřík je přílišně průměrný nebo spíš podprůměrný. Nosí ho jen nudní lidé. Toho se nedotkne ani moje babička a té už je pomalu sto.“

Mezi Tanju a Amy dopadl dlouhý, štíhlý stín. Patřil Fioně. Nebyla hubená, nýbrž štíhlá, a kluci obdivovali její dlouhé nohy. Školní uniformu, která byla povinná, nosila, jako by to bylo vrcholné dílo módního návrháře. Boty, pásek, kabelka, brýle, náramek, hodinky, řetízek na krku, všechny její doplňky byly drahé, značkové výrobky. Drahá byla dokonce i její vůně. Nebyla to jedna z voňavek, která je k dostání v každé parfumerii. Jednou ukázala ostatním lahvičku uměleckého tvaru, sama měla potíže s výslovností francouzského názvu na etiketě.

„Ahoj!“ řekla Fiona náhle o oktávu vyšším hlasem. Začala se přehrabovat ve velké tašce, která jí visela přes rameno. Sešity, knížky, věci na psaní a poznámky jednoduše přistrčila k Amy. Bylo pro ni samozřejmé, že po nich Amy okamžitě sáhne a podrží ji je.

„Máš?“ Kristin stojící vedle Amy vyklouzla z bot na podpatcích. Amy ji téměř obdivovala, jaká muka je ochotná podstupovat každé ráno. Aby vypadala větší, nosila Kristin do školy střevíce na jehlovém podpatku, takže chodila prakticky jen po špičkách prstů. Při vyučování byly lodičky samozřejmě zakázané, a tak je Kristin ke své lítosti musela vyměnit za ploché školní boty. Pokaždé to vypadalo, jako by si stoupla na podstavec a pak se zase scvrkla na trpasličí výšku. „Nemáš! Jen to hraješ, přiznej se!“ dotírala dál.

„Podívejte!“ S vítězným úsměvem zamávala Fiona ve slunečním světle dvěma dlouhými, širokými lístky. Tučným písmem na nich stálo: Matt M.

Amy pocítila šimrání v krku a ohmatala si límeček košile, kterou měla pod svetrem.

„Odkud máš ty lístky? Jak jsi je dostala? Prohledala jsem celý internet, ale našla jsem jen lístky za bláznivé ceny. Tolik jsi za ně přece nedala, že ne?“ Tanja chtěla jako vždycky vědět vše až do těch nejmenších detailů.

„Můj táta se zná se starostou. Ten koncert byl přece jeho nápad. Takže mu stačilo zavolat.“ Fiona se tvářila, jako by to byla maličkost.

Kristin se lačně dívala na lístky. „Pro koho je ta druhá vstupenka?“

„Pro mou nejlepší kamarádku, samozřejmě!“ Fiona se dobromyslně podívala na Tanju. „Promiň. Jsi vážně moje skoro nejlepší kamarádka.“

Kristin narostla i bez bot na vysokém podpatku.

Starý železný zámek na dvoukřídлых dveřích školy silně zaskřípal. Muž s mrzutým vrásčitým obličejem, na němž se jistě už dlouho neobjevil úsměv, odemkl a rozrazil je dokořán. Byl to pan Lott, školník. Z vyboulené kapsy šedivého pracovního pláště vytáhl velký mosazný zvonek a zazvonil. Rincivý zvuk znamenal, že se žáci mají shromáždit v aule.

„Já vím, že jsi do Matta blázen, zlato!“ pravila Fiona Kristin, která vykulila oči v radostném očekávání.

Dívky vešly do školy jako první, kluci se pomalu vlekli za nimi. Venku zůstaly už jen Amy, Fiona, Tanja a Kristin.

Na zlomek vteřiny vzklíčila v Amy slabá naděje, že si Fiona vybrala ji. Nikdy se jí ale nezдало, že by byly nejlepší kamarádky.

„Jdu s Rachel,“ oznámila Fiona. Znělo to, jako by to beztak muselo být všem dávno jasné.

Kristin se zklamáním trochu sesula a vypadala ještě menší, než byla.

„Její rodiče jsou manažeři v ‚Pardon Madame‘, kde mají od každého modelu vždycky jen tři kusy. Jsou to luxusní šaty, které pak nevidíš na každé huse. Rachel mě vezme do skladu. Budeme si tam moct všechno vyzkoušet, ještě než se to dostane na prodejnu.“

Školník znovu zazvonil a nevrle se podíval po děvčatech, jako by chtěl říct, že jestli jednou chytí do ramene artrózu, bude to jejich vina.

Když procházely pod lomeným obloukem, mluvila Fiona vesele dál. „Absolutně nejlepší ale je, že táta dostal navíc speciální pozvánku. Po koncertě se bude v jednom hotelu konat večírek. Bude tam i Matt M. Táta půjde na koncert s námi, protože tam nebude žádný

vyhrazený prostor pro prominentní diváky a on se bojí, aby se mi mezi všemi těmi lidmi na Trafalgar Square něco nestalo. Potom půjdeme pochopitelně na večírek.“

Tentokrát měla Amy pocit, že ji skvrny na krku přímo hoří. Pálily jako čert a svítily zaručeně jako červená na semaforu. Na své plány mohla zapomenout. Kdyby ji na večírku viděla Fiona, dozvěděla by se příští den půlka školy, že Amy není žádný prominentní host, nýbrž obyčejná servírka. Možná by dokonce musela Fionu obsluhovat!

Čert ví, co se Tanje na Fioně tak líbí. Udělala by cokoli, aby ji byla nablízku. A protože Tanja byla ve škole jediná opravdová Amyina kamarádka, musela Amy předstírat, že je Fionou také nadšena. Nebo alespoň, že Tanjino nadšení chápe.

Co mám dělat? Co mám dělat? Co mám dělat? Tak ráda by zavřela oči a počkala, až se objeví on a něco ji poradí.

Kristin mezitím své zklamání už napůl spolkla a snažila se nacpat boty na jehlách do školní tašky. „Přines mi autogram,“ řekla prosebně.

Tanja s Fionou si vyměnily soucitný pohled. Všichni věděli, že jakýkoli kousek papíru s Mattovým podpisem by se dal vyvážit zlatem. Dával autogramy jen zcela výjimečně. V žádném z časopisů zabývajících se pop-music, které dívky kvůli němu prohledaly, nebyla o autogramiádě ani zmínka.

Školní aula byla prostorná místnost s žebrovanými kamennými sloupy podpírajícími vysokou křížovou klenbu. U jednoho z nich, který se tyčil u dlouhé zdi naproti vchodu, stál vyvýšený řečnický pult vyrobený ze dřeva. Vedlo k němu několik schůdků. Připomínal kazatelnu v kostele. Teď na ni vylezl pan Partridge.

Nejvyšší bůh Zeus na vrcholu Olympu určitě nevypadal jinak než ředitel školy na své kazatelně, dobrý metr nad obličejí chlapců a dívek. Hlavu mu rámovaly popelavě šedé kadeře, chyběl už jen věnec z olivových ratolestí. V úzkých brýlích měl zřejmě zabudovaný

radar, který i uprostřed davu okamžitě odhalil každého, kdo vyrušoval. Pan Partridge zabubnoval prsty na krytku z pěnové hmoty, která chránila mikrofon vyrůstající z prohnutého labutího krku na okraji kazatelny. V reproduktorech pod stropem to temně zadunělo.

„Dobré ráno!“ zahřměl ředitel. Měl hlas, který pronikl až do nejzazších koutů auly. „Dobré ráno!“ zopakoval ještě jednou. Pak se odmlčel a významně se zahleděl do davu před sebou.

Ozvalo se nacvičené: „Dobré ráno, pane Partridgi!“

„Mám pro vás jedno sdělení a přeji si, abyste ho vzali vážně.“

Tanja si vzdychla. „To nevypadá na školní ples.“

„Každý z vás do konce měsíce odpracuje alespoň deset hodin na dobročinné účely.“

Ozvalo se mumlání. Z části tázavé, z části našťavané a nevrlé.

„Všichni žáci této školy ukážou, že mu nejsou lhotejní lidé, kteří potřebují pomoc.“

„A všechny žákYNĚ!“ vykřikla hlasitě Tanja a obrátila se k Amy. „To je typické. Muži vždycky mluví jen v mužském rodě. Popírají tak existenci ženské části lidstva. Něco takového si nemůžeme nechat líbit!“

Amy rychle přikývla, aby kamarádku zastavila.

Z kazatelny to zahřímalo: „Všichni žáci a žákYNĚ! Děkuji Tanje za odvážnou poznámku. Byla naprosto oprávněná.“

Tanja se spokojeně usmála, čekala ale ještě na uznání kolemstojících dívek. Zklamalo ji, že na ně zřejmě neudělala patřičný dojem.

„My všichni, učitelský sbor a já, od vás požadujeme plné nasazení. Jistě najdete ve svém okolí lidi, kterým pomůže, když pro ně něco vykonáte nebo jim ukážete náklonnost a podporu. Snažte se být užiteční a nechte si vystavit písemné potvrzení o tom, co jste udělali.“

Děti neprojevyly takřka žádné nadšení. Ředitel pokračoval, aniž by se o tom zmínil: „Dáme vám i

možnost vybrat na dobročinné účely peníze. Za tímto účelem smíte o přestávkách prodávat koláče nebo sušenky, které sami upečete, ovšem nikoli sladké nápoje, chipsy nebo jiné vysoce kalorické pochutiny. Musíte také svému třídnímu učiteli předem písemně sdělit, pro jakou organizaci pořádáte sbírku a jaký je cílový obnos.“

„Nebo učitelCE! Máme i třídní učitelKY,“ namítla Tanja.

„Nebo učitelCE!“ řekl pan Partridge a potlačil našťavané zasténání. Zatleskal, což v soustavě reproduktorů znělo jako výstřel. „To je pro dnešek vše. Můžete zpátky do tříd.“

Co mám dělat? Amy si tu otázku kladla bez přestání. Nevztahovala se však k činnosti požadované panem Partridgem, ale k jejím večerním plánům. Měla všechno důkladně, do detailů připravené, ale Fiona ji udělala škrť přes rozpočet. Amy si povzdechla. Bylo to pro ni typické. Vůbec ji nenapadlo, že by se na večírku mohl objevit někdo ze školy. Měla s tím počítat. Dopustila se chyby. Už zase.

Kolem ní proudili spolužáci, většinou ponoření do hovoru. Tanja vedle ní něco drmolila a vůbec si nevšimla, že ji Amy neposlouchá.

Skrze houští ponurých myšlenek k Amy pronikla věta: „...od té doby, co byla ve školce, už nikdy nepromluvila. Dneska je přesně tak stará jako já.“ Tanja se krátce zasmála. „Musí být stejně stará, protože jsme spolu byly v mateřské škole, dokonce ve stejném oddělení. Její maminka je s ní doma. Zajdu za Jacqueline na návštěvu. Je to opravdu zvláštní pocit, když někdo neřekne ani slovo, i když mu vyprávíš ty nezábavnější historky.“ Šťouchla Amy loktem do boku. „Můžeme za ní zajít spolu.“

„Ano, dobrý nápad!“ odpověděla Amy chabě.

V hlavě jí vířila otázka, zda má na své plány rezignovat, nebo ne. Pořád a pořád dokola, jako červeně psaná reklama.

6

Byl to jiný vztek než obvykle. Usadil se mnohem hlouběji v břiše a ani v něm nevzbuzoval chuť rozbít v apartmá nějaké sklo nebo rozštípat jednu z těch ošklivých pozlacených židlí. Matt rychle ukončil interview. Vyskočil, přitiskl si ruce na spánky, zavřel oči a kolébal hlavou. Zpíval si k tomu melodii, která se nedostala na nové CD.

„Mám to, mám to!“ zasténal, jako by se dostavila inspirace, která spasí lidstvo. Nasadil výraz „zlomené křídlo“, aby přiměl novinářku k odchodu. Pobrukoval si melodii, přitancil ke dveřím, otevřel je a dělal, jako by byl plně ponořený do své hudby.

Lehkého úsměšku, který pohrával Louise Nissonové na rtech, si nevšiml. Naprosto klidně hodila papír a tužku do kabelky a zaklapla ji. „Tak tedy hodně štěstí dnes večer,“ popřála Mattovi a vyšla kolem něho ven na chodbu. Jistě ucítila v zádech prudký závan vzduchu, když Matt veškerou silou dveře přibouchl. Rána slyšet nebyla, protože panty byly dobře naolejované.

Mattovi se náhle nedostávalo vzduchu. Něco ho tlačilo na hrudi, až bezmocně zalapal po vzduchu. Udusí se. A nablízku není nikdo, kdo by s ním soucítíl. Klopýtal k oknům, sebral mobil z konferenčního stolku, vrazil do skleněné tabule a zalomcoval kováním. Okno se dalo vyklopit na šířku dlaně, jenže pak se vysunula zarážka a

dál to nešlo. Matt vtlačil nos do škvíry a lačně nasál vzduch. Ale neuklidnilo ho to.

Celý ohnutý vyštrachal mobil. Klávesu nula poznal po hmatu, aniž na ni viděl. Zmáčkl ji a zvedl přístroj k uchu. Robert se ohlásil po prvním zazvonění.

„Jak to probíhalo?“

„Ty zatracený hajzle!“ vybuchl Matt.

Robert dělal, jako by nic neslyšel. Doufal, že se Matt trochu uklidní. Ze zkušenosti předchozích let však věděl, jak malou má šanci.

„Ty hajzle!“ zařval Matt tak silně, až ho rozbolely hlasivky. „Ty šmejde. Jsi hnusnej lump.“

„Počkej, počkej!“ Robert byl zvyklý na ledacos. Ale tohle bylo i na něj moc. „Uklidni se, Matte. Klid. Oč ti jde?“

„To víš přesně, ty svině. Zabiju tě. Zničím tě. Máš padáka. Už tě nechci nikdy vidět.“ Matt se celý rudý vyčerpaně sesul na koberec pod oknem. Opřel si hlavu o zeď, cítil, jak mu do očí stéká pot.

Na Robertově straně bylo ticho. Jediným zvukem byl jeho dobře ovládaný dech. Když konečně promluvil, měl úplně jiný hlas. Zněl, jako by se rozbilo něco, co se už nedá spravit.

„Mohu se alespoň dozvědět, o co se jedná?“

I když byl Matt navenek Robertovým šéfem a zaměstnavatelem, spojovalo je odjakživa něco jako přátelství. Robertu Dalterovi táhlo na čtyřicítku, svůj věk však tajil. Některé dny byl Mattovi spíš náhradním otcem, jindy kamarádem.

„Tys mě podrazil. Tys to té zatracené káče prozradil. Měl z toho zřejmě být doják pro bulvár. Jsi hajzl, Robe. Máš tě plné zuby.“

„Poslouchej, Matte, já pořád ještě nevím, o co se jedná. Ale já už toho mám taky dost. Na to vem jed.“ Robertův hlas přicházel odkudsi z velké dálky, jako by jeho majitel stál za silnou skleněnou tabulí.

Robertova reakce Matta zklamala. Čekal spíš, že ho jeho manažer bude žadonit, aby pro něj směl dál

pracovat. Koneckonců peníze potřeboval. Matt si to aspoň myslel.

„Trhni si!“ zařval Matt a mrštil mobilem vši silou proti zrcadlu za malým barem. Ozval se ostrý, nepříjemný zvuk a na zrcadle naskákaly hvězdčovitě praskliny. Velká část skla se vysypala a roztránila se na mramorové desce nad ledničkou.

Matt se dopotácel k pohovce a pozpátku se do ní sesul. Natáhl ruce a nohy a začal pofňukávat.

Proč jen tohle dělá? Proč nezůstal lhostejný a chladný?

Měl hrozný vztek. V takovém okamžiku by dokázal i vraždit, kdyby se mu do rukou dostala ta pravá oběť. Naomi by byla vhodná oběť a Robert samozřejmě taky.

Byli to zrádci. Lstiví, odporní, zbabělí zrádci.

Matt si vzpomněl na dobrodružné knížky, které četl jako malý kluk. Vždycky se tam vyskytoval zrádce, který byl na konci krutě potrestán.

Jak má dnes večer vystoupit na pódium a být Mattem M? Třeba ten článek právě tisknou... Od té chladné potvory se dá očekávat cokoli. Žádala po něm interview jen proto, aby viděla, jak bude reagovat na Naomi.

Už už chtěl Matt zavolat Robovi, ať mu sežene lékaře. Potřeboval něco na uklidnění. A taky se musí odreagovat. Ať sežene trenéra boxu, kterému by mohl bez zábran natlouct. A ještě si chce zaplavat. Musejí zavřít hotelový bazén. Nemá náladu na nějaké čumily, kteří by ho sledovali.

Ne, Rob o něm uslyší, teprve až ho zničí. Matt si zavolá advokáty. Nařídí jim, aby na něj podali žalobu. Ať mu nic nezůstane. Absolutně nic. Musí ho odrovnat.

Matt si s ohromením všiml, co dělá. Vzal si mimoděk z pohovky malý polštářek a pevně ho přitiskl k hrudi. S takřka zvířecím výkřikem jím mrštil pryč. Trefil porcelánovou stojací lampu, převrhla se, ale nerozbila.

Někdo zatukal na dveře.

Matt nereagoval.

„Fotograf!“ zaznělo z chodby, naléhavě, jako by ho Matt musel vpustit.

Unaveně si stoupl a vykročil do ložnice. Z oválného zrcadla na zdi se na něj díval jeho vlastní nateklý obličej. Oči měl červené a z Felipeho uměleckého díla zbyly jenom trosky.

Za fotografii Matta M v tomto stavu by spousta časopisů zaplatila hodně vysokou cenu. Ale k tomu nedojde. Nepomýšlel na to, že by otevřel.

Před několika týdny ztratil Matt náhle chuť zpívat. Celý den seděl za zataženými závěsy a pil. Rob okamžitě vyrukoval s nějakým psychoušem. Už jen ty brýle se silnou obroučkou Matta rozčilovaly. Ten člověk měl ale hluboký, měkký hlas, který ho hypnotizoval. Ze všech jeho keců uvízla Mattovi v paměti jedna věta. „Soustřed své myšlenky na nějakou událost v blízké budoucnosti, na kterou se těšíš. Ze které máš příjemný pocit.“

A Matt to hodlal udělat. Soustředil se na své maserati. Když zavřel oči, viděl před sebou nízkou karoserii a naleštěný červený lak. Sešlápl imaginární plynový pedál a představil si spokojené bručení motoru. Pět set koňských sil, právě to teď potřeboval. Ten večírek, kde po něm budou všichni jen pokukovat a kde by se musel pořád usmívat, zruší. Stává se přece, že člověk onemocní. Rob to bude muset oznámit.

Ale Rob už v jeho životě není.

Tak se za něj musí okamžitě najít náhrada.

Fotograf zaklepal ještě dvakrát. Pak odešel. Matt se rozhodl, že vyhodí i své osobní strážce. Jak to, že vůbec pustili fotografa až k jeho dveřím?

Do zahájení koncertu zbývalo ještě deset hodin.

7

Udělala správně? Ještě byl čas se otočit a vrátit se domů. Jenom by musela ve stanici Charing Cross přejít na protější nástupiště a jet metrem opačným směrem a nikdo by se nikdy nedozvěděl, co měla za lubem.

Ale taková šance přijde jen jednou. Beatrice byla pověřena organizací večírku po Mattově koncertu. A Matt M určitě na Trafalgar Square hned tak znovu nevystoupí.

Amy si znovu nervózně pročísla vlasy. Proč si je nechala ostříhat tak nakrátko? Ustaraně si prohlížela svůj obraz ve skle vlaku. Za oknem ubíhala temná stěna podzemního tunelu. Amy vypadala příšerně a pravé obočí sebou cukalo, jako by dívka dostávala elektrické rány.

Nikdy nedával autogramy! Matt M to nesnášel. A Amy to věděla. Pokud se jí podaří dostat se až k němu, poprosí ho o podpis. Jeho úsměv na plakátech a v časopisech jí připadal hrozně přitažlivý. Určitě ho přiměje, aby jí splnil její největší přání. Řekne mu spoustu lichotek a možná se bude hodit i její přirozená ostýchavost. Doma před zrcadlem si Amy nacvičila, jak udržet na špičkách prstů jedné ruky táč s naplněnými koktejlovými skleničkami a druhou rukou mu podat sešit na autogramy a propisku.

Amy myslela skutečně na všechno. Snad to dokáže. Mattův autogram na škole nemá nikdo. To ale nebyl hlavní důvod, proč ho chtěla získat. Toužila držet v ruce něco, čeho se dotýkal i Matt. Jeho podpis jako by znamenal, že jí daroval kousek sebe samého.

Až do dnešního rána si byla opravdu jistá, že to dokáže. A byla by si jistá stále, kdyby nehrozilo, že narazí na Fionu a jejího otce.

Nebylo by přece jen lepší vrátit se?

Metro s trhnutím zastavilo. Zamlženým oknem Amy hleděla přímo na podlouhlou tabuli s nápisem „Charing Cross“. Byla u cíle, vystoupit musela v každém případě. Nechala se unášet davem na nástupiště. Byl tu cítit motorový olej a pach spousty lidí. Cestující cílevědomě směřovali k eskalátorům, které je měly vyvézt na denní světlo.

Amy váhavě nastoupila na jezdící schody. Během jízdy si prohlížela spoustu malých plakátů visících těsně vedle sebe na vykachlikované zdi.

„Matt M! Matt M! Matt M! Matt M!“ Kolem ní se míhalo střídavě jeho jméno a úsměv na fotce. Dokonce i teď, když se cítila tak nepříjemně a nejisté, jí jeho plachý úsměv, lehce předkloněná hlava a nedbale učesané vlasy připadaly nesmírně přitažlivé.

Vyšla ze staré budovy, pod níž byla stanice metra, zahrnula doleva a po chvíli dorazila na náměstí Trafalgar Square, které bylo kvůli koncertu uzavřeno železnými mřížemi. Uprostřed náměstí se tyčil dlouhý tenký sloup, na jehož vrcholu trůnila socha admirála Nelsona. V hodině dějepisů Amy slyšela o jeho vítězství nad Francouzi v bitvě u Trafalgaru. Admirál zvítězil, i když mu chyběla ruka a jedno oko.

Amy si nervózně vzdychla.

Dav turistů a Londýňanů připomínal mraveniště. Všichni pospíchali, nemohli se dočkat, kdy na semaforu konečně naskočí zelená, a rozběhli se už předtím, jako by před sebou měli nejdůležitější cestu svého života. Přeplněnou ulicí, do které byla odkloněná doprava,

duněly červené autobusy a velké černé taxíky, tu a tam se mezi ně vmísilo i normální auto.

Zatímco Amy čekala na přechodu, projela kolem ní dlouhatánská černá limuzína. Měla zrcadlová okna a Amy v nich na okamžik spatřila svůj vlastní obličej. Spěšně si odhrnula vlasy z čela. Nechtěla vypadat jako slepice, kterou honí psi.

Limuzína byla dlouhá přinejmenším jako dvě obyčejná auta. Řidič sešlápl plynový pedál, i když na semaforu už naskočila červená. Chodci nadávali, jaká je to bezohlednost.

Provoz vázl a limuzína blokovala celý přechod. Amy stála před posledním okénkem. Stačilo by jí obejít auto zezadu. Radši však počkala. Tak naspěch zase nemá. Hodiny ve štítu domu, lemované kamennými úponky, ukazovaly krátce před šestou. Beatrice říkala, aby Amy přišla mezi šestou a půl sedmou k hotelovému vchodu pro personál. Takže jí ještě zbývalo pár minut.

8

„Všichni na nás čumí! Jeď, ty kreténe!“ křikl Matt podrážděně. Napůl ležel na zadním sedadle limuzíny. V ruce držel sklenici koly, ve které cinkala kostka ledu.

Pro ostatní cestující tu byly dvě pohodlné lavice z měkké šedé kůže po obou stranách vozu. V přepážce oddělující kabinu řidiče byl umístěn bar s lednicí.

„Co si ten idiot myslí? Chce tu pořádat piknik?“ Matt by nejradši vylil řidiči kolu za límec. Přesně před jeho oknem stála nějaká holka, hubená jak lunt, a prohrabávala si řídké chlupy, jimž zřejmě říkala vlasy. Matt se domníval, že takový pohled je urážka pro jeho oči.

Na levé lavici seděl s rovnými zády a nohama ohnutýma tak, že měl kolena až u hlavy, Mattův tělesný strážce Eric. Pocházel z Nigérie a svůj úkol bral velmi vážně. Na vyholené lebce se mu perlily kapky potu. Čas od času zatahal za límec své bílé košile. Nikdy by si nedovolil odložit černý žaket, který měl na sobě.

„Vyhod' toho křečka ven! Ať si radši běhá ve svém kolečku!“ nadával Matt. Cítil se mizerně. Nic mu nedokázalo zvednout náladu. Ani box, ani půlhodina na běžícím pásu a plavání už vůbec ne. Z přihrádky ve dveřích vytrhl sluneční brýle a dal si je na nos.

„Okna mají dvojitou zrcadlovou vrstvu. Zvenku sem nikdo nevidí,“ pokoušel se ho uklidnit Eric. Vysoký hlas se k mohutnému muži, který by mohl vázat na železných trubkách mašličky, ani trochu nehodil.

Matt jen lhostejně zabručel.

„Řidič je velmi spolehlivý člověk. Není typ, který to, co zaslechne, hned prodá do novin,“ pokračoval Eric věcně a co neklidněji.

„Ale jezdí jako šnek!“

„Večerní provoz tady ve West Endu, to je peklo. V hotelu Nelson máš zamluvené apartmá. Tam si můžeš odpočinout. Je to nanejvýš dvě stě metrů od pódia.“

„A moje maserati? Je už tady?“ Matt se soustředil na jedinou věc, která ho mohla utěšit.

Eric si odhrnul rukáv a pohlédl na velké náramkové hodinky. „Mělo by tu být nejpozději za půl hodiny. Připravené za hotelem u vchodu pro personál. Tamtudy tě můžeme po večírku rychle a nenápadně dostat pryč.“

Kéž už by bylo po všem. Matt prahнул po tom, aby se mohl ve svém maserati prohánět po silnici a nechat všechno za sebou.

Aniž by si Matt všiml, začal Ericovi vibrovat mobil. Eric si přístroj nastavil na tiché vyzvánění, protože Matt se o tomto hovoru nesměl dozvědět. Nenápadně vzal telefon do velkých světlých dlaní. Vypadalo to, jako by držel ořech. Na displeji svítilo jméno ROBERT. Eric zmáčkl klávesu pro příjem, nedal si ale přístroj k uchu.

„Musím ven z téhle plechovky!“ Matt sebou na lavici házel, jako by mu někdo nasadil svěrací kazajku. Přitom by se do dlouhého auta vešlo pohodlně deset lidí. „Jsme už konečně na místě?“ kňoural jako malý kluk.

„Dorazíme do hotelu za tři minuty.“ Eric mluvil o něco hlasitěji než obvykle. To, co říkal, nebylo určeno jenom Mattovi.

9

Zdalo se, že přípravy na koncert už skončily. Před průčelím Národní galerie se zdvihalo lešení s vysokým zastřešeným pódiem. Jeho stavba trvala dva dny. Část náměstí, která byla rezervovaná pro chodce, byla ohrazená modrým plotem vysokým jako dospělý muž. Na něm se skvěl nepřehlédnutelný nápis: Starosta Londýna vás zve na koncert!

Obrovské lví sochy, z nichž čtyři spočívaly u paty sloupu, jako by střežily admirála Nelsona, hleděly majestátně přes plot.

Amy přešla náměstí a zamířila k luxusní budově na rohu. Pod její střechou byly hodiny, na kterých před chvílí zjišťovala čas. O šest pater níž se nacházel vchod. Před ním stáli v pozoru čtyři muži v černých oblecích. Tvářili se vážně. Vlevo i vpravo nad nimi vlály dlouhé černé vlajky. Když je vítr nafoukl, dal se za nimi přechít nápis NELSON.

Amy prošla kolem strážců k zadnímu traktu budovy a zahrnula do postranní ulice. Vysoké průčelí sousedního domu vypadalo jako strmá stěna rokle. Vrhalo stín do slepé ulice, na jejímž konci ležili dva muži beztak se blyštící lak elegantního červeného auta. Amyiny kroky byly čím dál pomalejší. Začala zadržovat dech.

Nádech, výdech, nádech, výdech, zůstaň klidná, přikazovala si v duchu.

Stála před nenápadnými šedými kovovými dveřmi. Místo kliky měly číselnou klávesnici a otvíraly se po zadání kódu. Musel to být vchod pro zaměstnance, neboť v zadním traktu hotelu žádné jiné dveře nebyly.

Amy se nejistě ohlédla. Přece tu nemůže jen tak stát. I když ve dvoře kromě dvou mužů u auta nikdo nebyl, měla pocit, že ji někdo pozoruje. Bohužel jí Beatrice nedala číslo svého mobilu, takže jí nemohla zavolat. Připadala si jako člověk stojící sám uprostřed fotbalového stadionu. Má zůstat a čekat, nebo má jít radši pryč?

Kdyby si s ním tak mohla promluvit. Byli skoro sami. Opravdu by se ji mohl ukázat a uklidnit ji.

Příjď, prosím! Cítila, jak její rty formulují slova. Prosím, příjď ke mně. Potřebuji tě.

Proti ní se zvedala betonová zeď moderní budovy, která působila hrozně prakticky. Okna se dívala jako prázdné oči.

„Prosím, prosím, příjď!“ Amy to říkala polohlasně. Zavřela oči a mžourala jen skrz řasy.

Téměř na dosah ruky projel vzduchem nažloutlý paprsek. Zpočátku vypadal jako sloup mlhy, pak rychle narostl do stran a objevila se dvě dlouhá bílá křídla. Obrátil se k ní zády, otočil ale hlavu a usmál se na ni přes rameno.

„Dělám dobře?“

Stále ještě se usmíval. Působil ztuhle, jako když se náhle zastaví video.

„Prosím tě, řekni něco, prosím!“ Amy mluvila hlasitě, jako by bylo třeba, aby ji bylo slyšet hodně daleko.

„Amy!“

Okamžitě vybledl. Jen v Amyiných očích zůstal krátce jeho odlesk. „Amy?“

Někdo ji netrpělivě vzal za rameno. Amy se s úlekem otočila. Za ní stála Beatrice. Měla trochu malou hlavu na tak statné tělo a ústa, jež se stále usmívala. Bylo však vidět, že ji příprava večírku vyčerpala. Zelené oči

byly zapadlé, mezi obočím se rýsovala ostrá kolmá vráska.

„Na jedno objetí snad máme čas!“ Beatrice roztáhla paže. Amy se ocitla v její náruči. Pak Beatrice, která byla vlastně Amyina nevlastní teta – pokud něco takového vůbec existuje – odtáhla dívku kousek od sebe a zkoumavě si ji prohlédla od hlavy až k patě.

Amy začalo silně cukat v oku.

„Vypadáš dobře. Elegantní sako i kalhoty. Bude z tebe krasavice, dítě!“

Amy pochybovačně povytáhla koutek pusy. Beatrice byla jediná, kdo o ní takhle mluvil.

Beatrice si oběma rukama urovnala černou sukni, která ji byla trochu těsná, stejně jako černé sako, napnuté k prasknutí. Vždycky nosila šaty o číslo menší.

„Všechno jsem naplánovala. Uvidíš ho. Z větší blízkosti než většina ostatních. A když mi ještě trochu pomůžeš, budu strašně ráda.“ Po celou dobu přidržovala Beatrice jednou nohou šedivé dveře, aby se nezabouchly. Teď nohu odtáhla a prostrčila Amy na ponuré schodiště. Vedla ji nahoru a za chůze se ptala: „Je u Henryho něco nového, KROMĚ TOHO, že má dalšího klienta, který má víc milionů než ti ostatní, a tak dál?“

Amy mlčky zavrtěla hlavou. Beatrice svého bratra nesnášela. Už když byli děti, mluvila o něm vždycky jako o „nudném peciválovi“. Henrymu se zase nelíbily sestřiny hlučné způsoby. Její partner Jack, umělec, který rozbíjel sádrové sochy a pak je slepoval barevnými tmely, byl v jeho očích naprosto nemožný, ostuda celé rodiny Borrisonových.

Amy nebyla Borrisonová. Odmítla se nechat od Henryho adoptovat a přijmout jeho jméno. Nebyl její otec. Dávala přednost jménu McMillanová. Bylo to dívčí jméno její matky. Kdo je jejím biologickým otcem, nevěděla. Nikdy ho neviděla a maminka zarputile tajila jeho jméno. Jediná odpověď, které se Amy dostalo, když se na otce ptala, zněla: „Nemáš žádného otce, nanejvýš zploditele. Víc se o tom nebudeme bavit.“

Když máma řekla, že se o něčem nebude bavit, dodržela to.

Amy si přesto hrozně přála, aby se jednou se svým otcem setkala.

B, jak Beatrice často zkracovala své jméno, otevřela těžké protipožární dveře a zavedla Amy do chodby s vysokým stropem. Amy žasla, jak ladně a elegantně se Beatrice pohybuje, i když se o ní rozhodně nedalo říct, že je štíhlá.

Světlý koberec pohltil zvuk jejich kroků. Malé lampy u stropu házely na zem kulaté světelné skvrny. Amy a B procházely kolem tmavohnědých pokojových dveří. Nebyly na nich obvyklé štítky, na dřevě svítila čísla vytvořená miniaturními projektory.

B ukázala na dvoukřídlé dveře s číslem 007 a vysvětlovala: „Číslo agenta Jamese Bonda. Je to ten největší a nejlepší pokoj, jaký máme.“ Sklonila se k Amy a šeptla jí do ucha: „Tady bude odpočívat tvůj Matt před koncertem a po vystoupení.“

Amyino srdce začalo okamžitě tlouct rychleji. Bylo to, jako by se její sen rázem stal skutečností.

Na okamžik se zastavila a zírala na světelné číslo, ale B už ji vedla dál. Vedle se nacházely létací dveře, napůl prosklené, napůl ze dřeva. Amy si nejdřív myslela, že je to východ. Vedly do malé haly, za níž byl sál se stěnami obloženými dřevem. Vysokými štíhlými okny viděla Amy na Nelsonův pomník a na náměstí.

„Tady se točil úplně první film o Jamesu Bondovi,“ horovala Beatrice a rozhodila rukama do výšky, jako to někdy dělají průvodci, když chtějí nadchnout turisty.

„Tohle byla kancelář pana Q. Proto se také vedlejší apartmá jmenuje 007.“

Amy myslela jen na Matta, takže skoro zapomněla přikyvovat nebo dát jinak najevo, že na ni tetino vyprávění udělalo dojem.

B pokračovala tišším hlasem: „Tahle budova kdysi patřila loděnicím, které spustily na vodu Titanic. Tady v sále prý stál dálnopis, který vyťukal zprávu o zániku

lodi.“ Beatrice se při té představě otrásla hrůzou. Chvilí vypadala dojatě, pak se ale rychle ovládla, pokrčila rameny a ukázala na dva dlouhé stoly. Stály na nich v dlouhých řadách sklenice různých velikostí.

„Vypadly mi dvě pomocné síly. Prostě nepřišly do služby. Mohla bys ty sklenice naleštit? Ředitel hotelu si na takové věci potrpí.“ Zvedla měkkou utěrku a mávla s ní ve vzduchu.

„Ano, jasně, provedu!“ Amy byla trochu zklamaná. Jak má získat autogram, když bude celou dobu v téhle místnosti leštit skleničky?

Jako by ji četla myšlenky, řekla B: „Přemýšlela jsem o tom. Po koncertě bývají muzikanti úplně vyřízeni. Tvůj Matt bude určitě spěchat na pokoj, aby si odpočinul. Půjdeš po chodbě, jako bys tam měla nějakou práci, a při troše štěstí si tě dokonce sám všimne. Mimochodem, stačí, když otevřeš okno, a budeš moct poslouchat koncert. Tak co? Nezaslouží si tvoje nejoblíbenější nevlastní teta pusu?“

Amy k ní se smíchem přiběhla a sevřela ji v náručí.

„Už musím zpátky do kuchyně, drahoušku, jinak nebudou jednohubky nikdy hotové. Hotel potřebuje dobrou publicitu, a když se dnes večer všechno povede, budou zítra všude v novinách fotky ze zdařilého večírku. Osud téhle staré boudy leží v našich rukou!“ Beatrice ráda přeháněla.

Dělala, jako by klesala pod tíhou povinností. „Věř mi, když si lidé zakousnou něco pikantního a spláchnou to sladkým koktejlem z bezvadně vyleštěné sklenice, budou se cítit jako v ráji.“

Spiklenecky na Amy mrkla a vzápětí zmizela.

Amy okamžitě sáhla po utěrce a první sklenici. Rozhodně Beatrice, která ji umožnila něco tak senzačního, nezkame. Zatímco utírala skvrny po vodě, vyhlédla z oken sahajících skoro až k zemi.

Pod ní proplouvala tmavá střecha dlouhé limuzíny.

Není to snad auto, které viděla na křižovatce? Doprava se mezitím téměř zastavila. Není divu, že limuzína potřebovala na krátký kousek cesty takovou dobu.

Jednu řadu skleniček už měla čistou, když zaslechla, jak vedle klaply dveře. Ten zvuk ji zelektrizoval. Byla to jen pokojská, která přišla ještě něco uklidit, nebo už dorazil Matt M? Je to možné, že ji od něho dělí pouze jedna zeď a že by mu byla tak blízko?

Srdce jí nebouchalo, nýbrž přímo běsnilo. Sklenice v ruce se trásla. Utírala ji takovou silou, až ji rozbila. Amy zděšeně zírala na dva kusy skla, pak našla pod stolem odpadkový koš, opatrně zabalila sklo do utěrky a schovala. Pečlivá B jí tu nechala malý svazek utěrek a Amy si z něj vzala další. Kéž by dokázala udržet ruce v klidu!

Ze zvědavosti opustila sál a nakoukla do chodby. Nikoho neviděla. Na dveřích pokoje 007 se něco změnilo: Projektor teď nevrhal na dřevo dveří pouze číslo pokoje, ale navíc ještě slovo NERUŠIT.

Musel to být Matt. Přišel a nechtěl být rušen. Samozřejmě, že potřeboval klid, aby se mohl soustředit na své velké vystoupení. I když do koncertu zbývaly ještě dvě hodiny, začalo se náměstí zaplňovat. Každý chtěl stát co možná nejbliž k pódiu.

Na krátký okamžik se Amy zaradovala. Fiona se svým důležitým otcem a se všemi drahými šaty a kabelkami nemůže to, co teď mohla ona: dýchat vzduch, který Matt zrovna vydechl, být mu nablízku. Tohle je něco jiného než večírek, na němž bude Matt pro každého. Aniž by to tušil, patřil v tomto okamžiku jen jí.

Amy se usmála oběma koutky úst.

10

„Vypadni! Okamžitě vypadni!“ Matt nekřičel. Musel si šetřit hlasivky, protože se bál, aby se nepoškodily. Kdyby už nemohl zpívat, nechtěl by ani žít. Zpíval od té doby, co začal brát rozum. Zpěv byl jeho život.

Matt stál zády k dvoukřídovým dveřím apartmá. Když ho Eric vpustil dovnitř a zase odešel, ukázal se Robert. Vyšel z přilehlé ložnice a byl v obličejí celý šedivý.

Mezi Robem a Mattem bylo dvacet kroků. Mattovi se zdálo, že je to málo, Rob by rád přišel blíž, protože si chtěl promluvit se svým chráněncem v klidu, ne na takovou vzdálenost.

„Mezi námi je konec, pochop to konečně!“ syčel Matt. Sunul se zády po zdi jako zvíře v pasti.

„Vím, co se stalo. Mluvil jsem s Louisou Nissonovou.“ Rob se snažil k Mattovi přiblížit, ale ten okamžitě uhnul stranou.

Rob měl na sobě své standardní oblečení, džíny, bílou košili a tmavé sako. Nebavilo ho přemýšlet o tom, co si má vzít na sebe. Navíc hvězdou byl Matt a Rob nechtěl strhávat pozornost na sebe.

Péči věnoval pouze tří dennímu vousu a polodlouhým zrzavým vlasům, pod kterými schovával velké uši.

Matt sršel zlostí jako divoká kočka před útokem. „Vy dva si výborně rozumíte, že?“

Rob zvedl ruce a otočil je dlaněmi dopředu, jako by Matta zapřísahal. „Matte, nevěděla to ode mne. Přiznávám ale, že jsem ji špatně odhadl. Její články jsou rozhodně důležité, ale je jako kyselina solná s cukrovou příchutí. Ve všem větrí nějakou senzaci. V posledních měsících o tobě posbírala spoustu informací. Nemám tušení, kde to všechno vyhrabala.“

Matt si odfrkl a chtěl si projet vlasy rukou. Zastavil prsty těsně u hlavy. Jeho účes už stejně nebyl perfektní a na další setkání s Filipem neměl chuť. Kňouravým hlasem Roba obviňoval. „Nechal jsi mě naběhnout na nůž. Je to tvoje vina.“

Rob mluvil klidně dál. „Kdybych to věděl, nedomlouval bych tu schůzku. Nemůžeme ji ale zakázat, aby psala, co se jí zachce.“

„Udělej něco, aby se to nikdo nedozvěděl. Zabij ji, jestli to je nutné. Nikdo se to nesmí dozvědět.“ S velkorysým gestem dodal: „Možná ti pak dovolím, abys pro mě dál pracoval. Rozmyslím si to.“

Rob se opřel o opěradlo koženého křesla. „Z toho nic nebude, Matte. Už pro tebe nechci pracovat.“

Matt cítil, jak mu krev vystřelila do hlavy. Rob jeho velkomyslnou nabídku odmítl? Proč? Může to ještě zachránit?

„V minulých letech jsi mi často a hodně nadával. Nechával jsem si to líbit, protože jsem věděl, že to nemyslíš doopravdy.“

Matt chtěl hrubě odseknout, že každé slovo myslel vážně, ale instinktivně se stáhl.

„Dnes to bylo jiné. Myslíš si, že jsem zneužil tvou důvěru.“ Robův hlas zněl docela jinak než obvykle. Veškerá síla a energie z něho zmizela. Vypadal jako obraz, který dlouho visel na prudkém slunci, a všechny barvy na něm vybledly. „Mohl jsi mi vždycky plně důvěrovat, Matte. Mně ano. Ale když mi nevěříš, tak pro tebe nechci a nemůžu pracovat.“

Co to má být? Rob mu káže o morálce? Matt se cítil jako ve škole, když při zakázaném fotbale ve třídě vstřelil gól a ředitel si ho zavolał k sobě.

„Stále ještě v tebe věřím, Matte. Ale už delší dobu nedáváš do svého zpěvu srdce. Od té doby, co se ohlásila Naomi, od té doby tě nepoznávám.“

To Mattovi stačilo. „Já tě zničím. Já tě zruinuju!“ vyhrožoval.

Rob smutně potřásl hlavou. „Opravdu to chceš udělat? Po tolika letech, po tolika společných úspěších?“

Pravým palcem ukázal Matt několikrát na sebe. „Já jsem měl úspěch. Já, já, já!“ Nakrátko se odmlčel, protože ho něco napadlo. „Ten článek se v tisku neobjeví! Nebude psát o Naomi.“ Najednou se choval jako malý chlapec, který o něco škemrá. „Řekni, že to neotisknou.“

Rob čekal na Matta v hotelu hlavně proto, aby mu zabránil v nějakém neuváženém činu, kterého by později litoval. Stále ještě měl Matta rád a cítil se za něj zodpovědný.

Mlčel však příliš dlouho. Matt si jeho mlčení vysvětlil tak, že se ještě téhož večera dozví o Naomi celý svět. Před očima měl rudou mlhu. Nevěděl, co dělá, úplně nad sebou ztratil kontrolu. Odfrkl si, sklonil hlavu a vyrazil proti Robovi.

Roberta jeho reakce naprosto zaskočila, neuhnul a dostal tvrdý zásah. Cítil, jak mu praskají žebra, v hrudní kosti ho bodlo, jako by jím projel nůž. Sesul se k zemi.

Matt se na něj díval, aniž si uvědomoval, co právě udělal. Pro něj ležela na vysokém bílém koberci svíjející se postava, která si bolest plně zasloužila. A teď musí pryč. Už tady nevydrží ani o vteřinu dle. Musí pryč. Teď už pro něj neexistoval žádný koncert, všechno mu bylo jedno. Pryč. Pryč. Nechat všechno za sebou. Všechno. Pryč. Pryč.

Maserati už tu bylo. Zahlédl ho jen zběžně, Eric ho propašoval do hotelu zadním vchodem, protože se bál všetečných novinářů.

Uprchnout v novém autě. Navždycky. Když bude dost rychlý, zpřetrhá všechna pouta s minulostí a bude volný.

Vyřít se z pokoje, aniž by tušil, co dělají jeho ruce a nohy. Zmateně se rozhlédl po chodbě. Odkud přišel? Vedl ho Eric a Matt nevěnoval svému okolí vůbec žádnou pozornost.

Všechno vypadalo stejně. Tmavé dveře pokojů s promítanými čísly. Světelné kruhy na podlaze se mu proměnily v plovoucí rejnoky. Zavřel oči a zhluboka se nadechl.

Pak je znovu otevřel.

Alespoň světlé kruhy se uklidnily. Matt klopýtl dva kroky doprava. Před sebou měl létací dveře ze dřeva a skla, které vypadaly jako východ. Byly jeho záchranou. Takže je v přízemí. Nebo ne?

Opřel se do nich ramenem a vrávoral dál s nadějí, že se ocitne venku. Pokud možno u svého maserati.

Ne, ocitl se v nevelké místnosti s otevřenými dveřmi, jimiž dopadalo světlo. Naslepo se neohrabaně potácel dál, až před sebou uviděl vysoká, úzká okna a zastavil se.

Pořád ještě je v tom zatraceném hotelu. Rozhlédl se. Zrak mu sklouzl po dřevěném obložení. Co to má být? Starý zámek, nebo nóbl hotel? Nenáviděl staré harampádí.

Skleničky. Spousta skleniček, jedna vedle druhé. V puse měl hrozně sucho. Pít, musí se napít. Jednou rukou se opřel o hranu stolu a druhou sevřel sklenici.

Jenom sklenice, žádná voda.

Koutkem oka zahlédl vedle sebe jakýsi pohyb. Matt zvedl hlavu a zhoupł ji jako podrážděný býk.

Ke zdi se tiskla dívka. Splňovala všechny podmínky pro to, aby ho pořádně naštvála: byla hubená a nenápadná a vyděšeně na něj zírala, jako by byl mimozemšťan. Co je to za hloupou krávu? To v hotelu nemají atraktivnější servírky?

„Vodu!“ zařval na ni.

Dívka se pohnula. Třásla se. To žalostně vyhlížející děvče se třásl od hlavy až k patě. Jak jen může někdo být takový slaboch?

Ta kráva by mu měla konečně donést něco k pití. A pak ho musí vyvést z hotelu. K něčemu snad musí být dobrá.

11

Měl hlas jako člověk, který zmírá žízni, mohl už jen chraplavě krákorat. Amy neměla tušení, co se mu stalo, ale byla jediná, kdo mu teď mohl pomoci.

V hlavě měla jen vodu. Kéž by se tam našla aspoň nějaká myšlenka! Jen jedna jediná myšlenka, aby mozek dokázal dát ostatním částem těla pokyny, jak opatřit vodu. Amy stála strnule na místě a nenáviděla se za to.

Navíc si sundala sako a vytáhla tričko z kalhot. Matt se přiřítíl do místnosti, právě když se drbala na břiše. Poznala ho samozřejmě hned, i když v jeho obličejí nebylo ani stopy po tázavém koketním úsměvu.

Amyiny pocity oscilovaly mezi chutí zasypat Matta otázkami, proč mu není dobře a co pro něj může udělat, a přáním obejmout ho a pevně držet. Ne kvůli sobě, nýbrž kvůli němu, aby mu dodala sílu. Nohy měla dočista ztuhlé. Dokáže je vůbec rozhýbat? Měla pocit, že v předsíni viděla nápoje.

Na stolku se kupily baňaté lahvičky z ledově modrého skla. Vypadaly jako minerálka.

Amy jednu vzala a za chůze ji otevřela. Když sahala po vysoké sklenici a nalévala do ní průzračnou tekutinu, pohybovala se automaticky jako robot.

Matt pobíhal po místnosti a divoce gestikuloval. Amy musela běžet vedle něho, aby mu mohla podat vodu.

Autogram! Teď, nebo nikdy! Tohle je příležitost, na kterou toužebně čekala. Vtiskla Mattovi sklenici do rukou, otočila se a rozběhla se ke své tašce. Měla v ní uloženou podlouhlou knížečku, kterou si koupila schválně kvůli dnešku. Připravila si i několik propisovaček, pro případ, že by některá nepsala.

Matt se zhluboka napil. Když se však s knížkou v ruce napřímila, Matt tekutinu rozzuřeně vyplivl. Na světlém koberci se skvěla tmavá skvrna. Matt plival znovu a znovu.

„Ty huso!“ vyjel na ni. „Tohle je džin. Chceš mě otrávit?“ Chroptěl a zvracel. „Jsi úplně blbá,“ nadával dál.

Amy stála bezmocně na místě, v napůl natažených rukách držela knížečku na autogramy a tužku. Matt se k ní dopotácel jako nějaká obluda, z očí mu sršelo pohrdání. Všiml si, co mu podává, jízlivě se zasmál a vši silou do věci praštil. Knížka a propisovačka spadly na zem. Amy teď měla prázdné ruce, pozici však nezměnila.

„Zalez do sklepa, ať tady nezamoříš vzduch!“ řval na ni rozzuřený Matt, zatímco klopýtal pryč.

Amy se za ním dívala celá v šoku. Bylo to horší, než když se Miss Bixi zřítily z okna a zmizela. Něco kolem ní se tříštilo na kusy, jako by to bylo ze skla. Slyšela řinčení, způsobovaly ho však sklenice, které Matt vrhal proti dřevěnému obložení stěn.

Rozbil všechno. Její sen o Mattovi, klukovi, jemuž může důvěřovat, jenž je úplně jiný, jemný a laskavý stejně jako jeho úsměv na plakátech. Zničil i její sen o tom, že si kousek Matta vezme s sebou domů. Ze všeho, co si naplánovala, zbyla jenom hromada střepů. Bylo to pro ni typické. Máma by si teď jen zhluboka povzdechla a utrápeně pokývala hlavou. Nic jiného od Amy nečekala.

Ale Amy od sebe očekávala něco jiného.

A od svého života.

A od člověka, jemuž věřila, jehož zbožňovala a...

...a do něhož se zamilovala.

Nechtěla, aby ji tak zklamal. Ne, to tedy rozhodně nechtěla.

Ještě včera by se svíjela v pocitech viny a nejradši by zalezla do svého pokoje. Teď ji však opanovaly docela jiné pocity: Měla vztek! Zlost! Vztek nad zmařeným snem, který Matt jednoduše rozdupal.

Otevřenými spojovacími dveřmi viděla, jak odchází. Umělecky rozedrané džínsy a košile napůl z modré a napůl z černé látky jí náhle připadaly laciné, jen průměrné, jak by řekla Fiona.

Mozek ji zase začal fungovat. I když ji stará Amy nabádala, aby zůstala stát, nová Amy pohnula nohama. Dohonila Matta na úrovni pokoje 007, chytila ho za košili a zatahala za ni.

Matta to tak překvapilo, že klopýtl a vrazil do ní. Amy instinktivně zvedla obě ruce, aby zabránila jeho pádu. Ucítila na sobě jeho široká, vytrénovaná záda. Košili k ní pronikala horkost jeho těla. Bylo to, jako by se zastavil čas.

Matt pohnul rukou, chtěl do ní vrazit loktem. Amy byla rychlejší a odrazila ho od sebe. Zároveň slyšela sebe samu, jak říká: „Měla jsem tě doopravdy ráda! Myslela jsem si, že jsi jiný! To, co zpíváš, jsou lži! Já jsem ti věřila!“

Matt se na ni podíval přes rameno. Krátce, jízlivě se zasmál.

Před ním, v místě, kde chodba zatáčela, bylo slyšet syknutí výtahových dveří. Matt si vyhrnul límec košile. Z kapsy mu trčely brýle proti sluníčku, které si vzal v autě. Rychle si je nasadil.

Amy udělala několik kroků směrem k rohu. Poslední, co spatřila, byla Mattova ruka. Zatímco se dveře výtahu zavíraly, ukázal ji vztyčený prostředník.

Slyšela, jak kabina sjíždí dolů. A slyšela svůj vlastní, přerývaný dech. Slyšela také, jak se za ní otvírají dveře. Z pokoje číslo 007 vyšel zrzavý muž s krátce zastřiženým voussem, celý předkloněný, jako by ho bolel žaludek.

Amy už byla u dveří vedoucích ke schodišti. Vtom si vzpomněla na tašku. Nemůže ji tam nechat ležet. Skrčená, jako by ji tak muž nemohl zahlédnout, spěchala kolem něho zpátky. Zdálo se, že potřebuje pomoc, ale s ní teď počítat nemůže.

Amy táhla sportovní tašku na řemeni za sebou. Knížku na autogram a propisovačku nechala ležet na zemi. Už nikdy ty věci nechtěla vidět. Nic jí nemělo připomínat tento den. Nejhorší den jejího života.

Pak se ocitla venku.

Na náměstí už duněly kytary a hlasy skupiny, která Mattovi dělala předskokana. Amy klopýtala špatným směrem, na konec slepé ulice.

Před ní zakvílel motor. Hnala se na ni plochá, prohnutá karoserie. Přitiskla se ke zdi a ucítila náraz větru, když kolem ní prosvištěl sportovní vůz.

Na ulici stáli dva muži. Jeden měl tmavý oblek, druhý šedivý. Upřeně se na ni dívali. Amy se dala do běhu.

12

Síla motoru jako by se přenášela na Matta. Každé sešlápnutí plynu, každé zavytí motoru mu projelo svaly a vyhánělo mu z mozku beznadějnou

šed.

Musel myslet na gesto, jímž se s tou naprosto pitomou krávou rozloučil. V duchu napodoboval její sladkobolné žvásty o tom, jak ji údajně „zklamal“.

Náměstí Trafalgar Square bylo z části uzavřeno pro dopravu. Červené maserati nemuselo ani čekat na mezeru v proudu vozidel, mohlo okamžitě zabočit do volné ulice. Matt byl v pokušení použít volnou vozovku před sebou jako malý rychlostní test nového vozu.

Vlevo i vpravo od něj se tyčily důstojné stavby, v nichž sídlily především luxusní kluby. Jméno ulice bylo Pall Mali.

Matta se zmocnil pocit lehkosti. Náhle se cítil svobodný. Rozhodnutí nechat všechno za sebou bylo správné.

Dál, pořád dál, na nic jiného nechtěl myslet. Zmáčkl knoflík a vychutnával si tlumené bzučení doprovázející spouštění okénka. Z úzké kapsy nových džínsů vylovil mobil. Vyhodil ho ven otevřeným oknem a v postranním zrcátku sledoval, jak ho přejel černý taxík. Tohle mobil určitě nepřežil. Matt se stal nezastížitelným a přerušil

veškeré kontakty se svou minulostí. Postranní okénka se zase tiše zavřela.

Matt cítil, že se za ním chodci dívají se zájmem a z části i se závistí. Patřila jeho vozu, protože jeho samého nebylo vidět. V oknech byla zrcadlová skla. Byla to součást zvláštní výbavy, naprosto nezbytná.

V proudu aut, jejichž vlastníci jeli z kanceláří v centru na kraj města, kde většina z nich bydlela, se Matt stále víc vzdaloval Trafalgar Square. Začal si zpívat. Byla to nová písnička s názvem „Miss you – or not“. Povznášející pocit trval. Matt se osvobodil od všeho, co leželo za ním. Jako blesk se mu v hlavě vynořila myšlenka na článek, který chtěla otisknout chladnokrevná reportérka. Ta představa způsobila Mattovi bolestivé bodnutí u srdce, které zmírnil sešlápnutím plynového pedálu. Ne, nesmí na to myslet. Už se tím netrápil. Je to za ním, je to pryč, navždycky.

Páni! Všichni se budou divit, kde je. Začne veliké dohadování. Rob bude mít velké potíže. Dobře, že na něj Matt přece jenom nepoštal právníky. Noviny se na něj vrhnou a rozcupují ho na kousky, protože jim nebude schopný říct, kde Matt je.

A to mu patří!

Jeho fanoušci budou naříkat. Spousta dívek se rozplakala, když ho spatřila. Jak budou teprve brečet, když ho NEUVIDÍ!

Mattovi to bylo jedno. On – Matt M – toho měl prostě dost. Vrchovatě.

Široké pneumatiky auta se valily po mostě. Po obou stranách se tyčily obrovské reklamní billboardy, které se pokoušely navzájem se přetrumfnout. Z jednoho vyčnívalo startující letadlo, z druhého skákal panter. Z třetího na něj hleděla jeho vlastní tvář. Byla to ta fotka, na níž měl lehce zvednuté pravé obočí a díval se úkosem nahoru. Věděl, jak fanoušci z jeho pohledu „zlomené křídlo“ šlí.

„Půvabný princ“, skvělo se na billboardu písmeny vytvořenými z kousků stříbrné fólie. Jeho nové CD.

Vyjde za dva týdny. Přestal vnímat vrčení motoru, i když auto pokračovalo v jízdě. Název „Půvabný princ“ si zvolil proto, že obě slova pro něj měla hluboký význam. Jeho maminka mu tak často říkala, když byl ještě malý kluk. I když to bylo dávno, měl stále před očima jeden obraz. Byli u moře v malém lázeňském městečku, kromě nich tu byli skoro sami staří lidé. Byl chladný srpnový den, což v Anglii není nijak výjimečné. Jeho rodiče se s ním brodili v písku na pláži. V předklonu bojovali proti silnému větru.

Běžel kousek napřed, pak se obrátil a spatřil, že maminka sedí na bobku, paže natažené do stran. Silný porыв větru ho popadl a donesl přímo k mamince. Dopadl na ni a překotil ji dozadu. Společně váleli sudy ve vlhkém písku. A ona mu se smíchem šeptala do ucha: „Můj malý půvabný princ.“

„Mám tě rád, mami,“ řekl.

A taky to tak myslel.

Na tu chvíli nikdy nezapomněl.

I když mu při zpětném pohledu připadala směšná. Falešná a lživá. Jedna velká lež, jako všechno ostatní.

Obelhali ho.

A on kvůli tomu nenáviděl.

Nenáviděl, nenáviděl, nenáviděl.

Dojel k tříproudové dálnici M4. Auta už na sebe nebyla tak těsně namačkaná, vzdálenost mezi nimi byla větší.

Matt silně popotáhl a snažil se zabránit tomu, aby mu vyhrkly slzy. Cítil, jak ho podezřele pálí oči. Taková zrada. Nebude přece bulet jako ty pitomé holky.

Pruh na předjíždění byl volný a táhl se před ním svůdně k obzoru. Sešlápl plynový pedál až k podlaze. Omezení rychlosti ho ani trochu nezajímalo. Motor zařval a auto se proměnilo ve střelu. Bylo to, jako by se mělo vznést a letět.

Matt se hnál kupředu. Nechat všechno za sebou. Všechno. Přesně to chtěl. Jenom to. Čím rychleji, tím lépe. Minulost ho nesmí už nikdy dohonit.

Ostatní auta viděl jen jako krátké šmouhy, když svištěl kolem nich. Jeden řidič na něj zatroubil, jiný zablikal, ale Matt se nestaral ani o jedno, ani o druhé.

Rukávem černé poloviny košile si otíral oči a cítil vlhkost slz. Ještě pořád mu tekly. Hnusil se sám sobě. Aby odstranil všechny stopy po pláči, otíral se znovu a znovu.

Před ním se zablýskla žlutá světla. Zatarasila mu cestu a pohybovala se směrem doleva. Jeho jízdní pruh byl uzavřený, světla ho měla převést do druhého pruhu.

Připadala mu jako mžourající oči několika koček. Blížila se závratnou rychlostí. Světla byla připevněná na závoře spočívající na betonových blocích.

Jediné, co mohl udělat, bylo strhnout vůz doleva. Uchopil pevně malý kožený volant a snažil se ho otočit, aby se dostal do prostředního pruhu.

Ale auto ho přestalo poslouchat. Zamířilo si to tvrdohlavě napříč dálnicí přímo ke svodidlům.

Pak přišel náraz, hlasitý a pronikavý, jako když dělová koule prostřelí ocelovou desku.

13

Dům připadal Amy rozlehlý a prázdný jako poušť. Máma využila příležitosti a zůstala v bance déle, když ji doma nečekal manžel ani dcera. Udělala závratnou kariéru, vedla velkou pobočku a měla na starosti jen movité klienty. V popředí jejího zájmu byly kurzy akcií. Když akcie klesaly, byla rozčilená, když rostly, jásala.

Amy jednou napadlo, že by chtěla být akcie.

V předsíni pustila tašku na zem a civěla před sebe. Jela domů metrem a pak vlakem z Victoria Station. Ze zastávky Bromley-jih šla pěšky. Určitě to tak bylo, protože jinak se domů dostat nemohla. Jenže si cestu nedokázala vůbec vybavit. V její paměti vězela díra.

Zato v ní měla přímo vypálená slova, jež vmetla Mattovi do obličeje.

„Měla jsem tě doopravdy ráda! Myslela jsem si, že jsi jiný! To, co zpíváš, jsou lži! Já jsem ti věřila!“

Stále ještě se nepohnula ani o krok. Stála se svěšenými rameny v předsíni a cítila, že se nedokáže pohnout z místa.

„Měla jsem tě doopravdy ráda! Myslela jsem si, že jsi jiný! To, co zpíváš, jsou lži! Já jsem ti věřila!“

Z obývacího pokoje se ozval jasný zvuk krbových bicích hodin. Bylo právě půl deváté. Amy si ani nevšimla, že se setmělo.

Není možné, že od dnešního rána uplynulo teprve dvanáct hodin. Když ráno odcházela, byla někdo jiný než teď. Na malý okamžik znovu ucítila nervózní svrbění, radost, že získá autogram, dráždivý pocit zakázaného ovoce, naději, že stane tváří v tvář živému Mattovi M a ne jen jeho obrazu na plakátu.

Ta myšlenka Amy rozhýbala. Hnala se do svého pokoje, pohled jí klouzal po sbírce plakátů. Měla zlost sama na sebe, že do nich nastrkala tolik peněz. Kolik časopisů si koupila jen kvůli tomu, že v nich byla Mattova fotka! Se zuřivostí, jakou u sebe ještě nezažila, přistoupila k plakátu vedle psacího stolu, na němž byl Matt v životní velikosti. Zabořila prsty do horního okraje a servala ho ze zdi. Zbyly po něm jenom dva ubohé růžky přilepené ke zdi lepicí páskou.

Bylo to opojné. Amy chytala plakát za plakátem a všechny je strhala. I když do místnosti vnikala oknem noční tma, Amy se zdálo, že v pokoji je čím dál víc světla. U nohou jí ležela hora zmačkaného papíru. Dupala po ní, shýbla se, posbírala zbytky a zmačkala je do koule.

Z jednoho útržku se na ni díval Matt. Protože sklonil hlavu, působilo to, jako by jí hleděl přímo do očí. Byl to onen bezmocný, prosebný, po něže toužící pohled, který ji tolik přitahoval.

„Ne!“ vykřikla Amy a přinutila se, aby v modři jeho očí viděla už jenom zlobu a chlad, které zažila na vlastní kůži.

S hromadou zmačkaného papíru se vlekla do kuchyně, z níž vedly dveře ke dvěma popelnicím v předzahrádce. Zvedla kulatý poklop, nacpala odpadky hluboko do nádoby a přirazila víko, jako by hrozilo, že jinak Matt vyleze ven.

Ještě však neskončila. Vrátila se do pokoje a odstranila ze zdi i poslední zbytky lepicí pásky a útržky papíru. Na některých místech se lepidlo vsáklo do barvy a zůstal po něm zažloutlý proužek. Amy se rozhodla, že

požádá maminku, aby dala pokoj vymalovat. Nebo si opatří kyblík barvy a vymaluje si sama.

Amy zamířila do obývacího pokoje, smetanové potahy na dlouhé pohovce a na obou širokých křeslech odrážely zbytky denního světla. Sedací souprava byla obrácená ke krbu, ve kterém se v zimě topilo plynem. V čalouněných polštářích nebyla nikde žádná prohlubeň nebo důlek.

U zdi stál klavír a u něj stolička s nastavitelnou výškou, obojí rovněž bílé. Klavír patřil Amyině mamince. Studovala hru na klavír, než se jí narodila dcera. Pak musela začít pracovat, aby je uživila. Občas o víkendu usedala ke klavíru a hrála Chopina. V takových okamžicích byla do hudby úplně ponořená a nebylo radno na ni mluvit, jinak reagovala velmi podrážděně.

Amy zvedla víko klavíru a přejela prsty po klávesách. Když jí bylo šest, musela chodit na hodiny. Ještě teď cítila odporný pach čisticího prostředku, který kolem sebe neustále šířila její mrzutá učitelka. Každý den musela půl hodiny cvičit, v sobotu a v neděli dokonce hodinu. Jak to nenáviděla!

Přesto se Amy posadila na stoličku. Dosud dokázala po chvíli zkoušení zahrát melodii, kterou jednou zaslechla. Zvládla všechny Mattovy písně. Všechny. Mimoděk začala zpívat píseň „Sunday Child“. Brnkala jen zlehka, některé tóny vynechala, takt od taktu zpomalovala.

Z hrudi se jí vydraly vzlyky. Zprvu zněly jako výkřik, potom jako žalostný pláč. Brada jí klesla na prsa, slzy stékaly po tvářích.

Probíhá v jejím zatraceném životě vůbec něco tak, jak by mělo? Je něco, co si přála, a co taky opravdu dostala? Existuje něco, co si předsevzala, a skutečně to dokázala?

I když vyhodila všechny plakáty s Mattem, jak si má z hlavy vymazat jeho písně? Existuje na to nějaká klávesa?

S posmrkáváním vstala a hřbetem ruky si přejela nos. Zahleděla se do šera v obývacím pokoji a zašeptala: „Jak

to, žes mě nevaroval? Proč jsi mě nezadržel? Proč jsi mě v tom nechal?“

Před ní byla jen hluboká večerní tma. Venku ševlel vítr a pohrával si s břečtanem a ve vedlejší domě, který byl už dva roky prázdný, bouchala okenní tabulka.

Kéž by se mohla svléknout z kůže jako had! Vyklouznout ze života, který až dosud vedla, a vlézt do nějakého docela jiného. Nebyla by to záchrana a vysvobození od bolesti, která ji zevnitř spaluje?

Malé hodiny na krbové římse odbily devátou.

Amy si vzpomněla na koncert. Právě teď začínal. Nepřenáší ho rozhlas? Na chvíli se jí zmocnilo pokušení zapnout rádio.

Ne, s tím je konec. Matt M je pro ni minulost. Navždycky.

A co on? Ukáže se ještě někdy? Měla teď pocit viny, protože mu v duchu dělala takové výčitky. Jenže on si je zasluhoval. Mohl ji přece uchránit před zklamáním. Neudělal to v minulosti už víckrát?

Amy si hořce pomyslela: Co jsem kdy vlastně dokázala? Nikdy jsem si na nic netroufla, nikdy jsem nevyhrála ani neprohrála.

Uchránit ji před zklamáním skutečně nebylo velké umění.

Ihned se dostavil dobře známý pocit viny a varoval ji, aby neodháněla toho, kdo ji už tolik let doprovázel.

Amy nemohla spát.

Vzala si z ledničky jogurt – samozřejmě nízkotučný, jiný mámě do domu nesměl – a dva banány. Spořádala je bez chuti. Slo jen o to naplnit si žaludek.

V předsíni zazvonil telefon. Bylo to elektronické vrčení, které často nebylo vůbec slyšet. Rodiče obvykle volali z mobilu. I ona ho měla, ale nepoužívala ho tak často. Sotvakdy ji někdo volal.

Kdo by to mohl v tuhle dobu být?

Cestou do svého pokoje mýjela nabíjecí stanici přenosného telefonu. Na displeji bylo číslo se čtyřmi pětkami na konci. Amy poznala, že volá Tanja, a zvedla

sluchátko. Jinak Tanja zavolá později a dostane k aparátu maminku.

Amy si musela odkašlat, aby vůbec promluvila. Jinak by ze sebe nevydala ani hlásku.

„Haló.“ Snažila se, aby její hlas zněl normálně, což nebylo vůbec jednoduché.

„Amy?“

Tanja zněla, jako by jim shořel dům. „Ahoj, Tanjo!“

„To je... je to... naprosto šílené. Chci říct, umíš si představit... že už nikdy...“ Tanja, která normálně mluvila, jako když střílí z kulometu, jenom bezmocně koktala.

„Cože?“ zeptala se Amy téměř podrážděně.

„Slyšela... určitě jsi o tom slyšela... je to pravda... naprostá pravda... ale nemůžu to pochopit. Nechápu to. Nechci to pochopit. Chci říct... to přece není možné. Tak to nemůže být. To...“

„Co, Tanjo?“

Tanja dýchala do sluchátka tak silně, jako by se ji nedostávalo vzduchu. „Ty neposloucháš Rádio 4? Koncert...?“

„Ach... tohle!“

Tanja užasla. „Amy, ty to neposloucháš? To nechápu. Určitě to posloucháš. Přece se ti taky líbí, stejně jako mně. Tys na to zapoměla?“

Teď bylo nejlepší zalhat. „Ano!“ odpověděla Amy.

„Zemřel!“ Sotva ze sebe Tanja vypravila to slovo, hrozně se rozbřečela.

„On... cože?“

Mezi prudkými vzlyky ze sebe Tanja vypravila skoro bez dechu: „Matt... Matt M... Amy... měl nehodu. Na dálnici. Je těžce zraněný. Lékaři bojují o jeho život, říkali v rádiu. Je ale bez šance. Zemře.“

Podruhé za den se Amy zdálo, že se zastavil čas.

„Cože...?“

Tanja zakřičela do sluchátka. „Co? Jaké cože? Jel moc rychle po dálnici. Ve svém sportáku. I když měl v té době vystupovat. Narazil do svodidel. Auto se převracelo

jak šilené. Skutálelo se dolů ze svahu a pak narazilo do skladiště. Museli...“ Tanja se znovu mohutně rozvzlykala, „...museli ho z něj vystříhat. Prý strašlivě krvácel. Hlavu... říkali... hlavu měl...“

Amy slyšela Tanju jako z veliké dálky.

Matt zemře?

Před očima jí vytanulo jejich setkání v hotelu. Podala mu místo vody silný alkohol a on se pak choval jako vyšinutý.

„V novém sportovním autě... křiklavě červeném... můj mladší brácha tu značku zná... něco šileně rychlého!“ řekla Tanja.

Červené auto, které projelo kolem Amy. Seděl v něm Matt.

A co když je to její vina?

To by znamenalo, že ho zavraždila.

Jen Beatrice věděla, kde přesně Amy byla. Jinak ji nikdo nepotkal. Zůstane to tajemstvím. B to jistě nikomu neprozradila.

„Nikdo nechápe, proč Matt jednoduše odjel.“ Tanja mluvila a mluvila, jako obvykle se nestarala, zda ji někdo poslouchá. „Byli tam dva muži... z automobilové firmy... dovezli mu auto a říkali, že byl hrozně rozčilený... že měl nervy úplně nadranc...“

„To je strašné.“ Víc ze sebe Amy nedostala.

„Tobě je to jedno? Amy! Matt zemře.“

Tanja vždycky ráda přeháněla.

Třeba to vůbec není tak zlé.

Amy přešla se sluchátkem u ucha do obývacího pokoje, rozsvítila, našla televizní ovladač ležící na skleněném stole a zapnula první kanál, který ji napadl.

Běžela tam detektivka.

Přepínala z jednoho programu na druhý.

Až na devátém programu byly zprávy.

Objevil se rozmazaný záběr na červené sportovní auto. Mělo stejnou barvu jako to, které Amy viděla za hotelem, jinak však z elegantního vozu nezbylo nic. Kolem něj

stáli hasiči a sanitky s blikajícími modrými světly. Záchranáři bránili kameře v natáčení.

Auto leželo na střeše, široké tmavé pneumatiky trčely bezmocně do vzduchu.

V záběru se ukázala světlovlasá hlasatelka. Bylo vidět, že je v šoku. Snažila se mluvit věcně, ale do hlasu se jí vkrádal chrapot.

„Matt M byl dopraven vrtulníkem do nemocnice. Lékaři bojují o jeho život.“

Obrátila se a na monitoru vedle ní se objevil reportér stojící před ozářenou budovou.

„Charlesi, co se ti podařilo zjistit o stavu Matta M?“ zeptala se ho moderátorka.

„Nemocnice zatím odmítá podat jakékoli informace. Nikdo není ochotný předstoupit před kameru. Před chvílí jsem ale hovořil s mladou sestřičkou, která mluvila o zoufalém boji lékařů. Šance, že Matt přežije, je asi deset procent.“

Moderátorka byla tou zprávou tak zděšená, že zapomněla položit další otázku.

Amy se odjakživa cítila osamělá.

Teď to ale bylo jiné. V prázdném domě už si nepřipadala jako na poušti. Ani si neuvědomovala, že je v obývacím pokoji, který nákladně a stylově zařídila její matka. Amy byla přesvědčená, že vězí v kostce ze silného, nezničitelného betonu.

Bez oken.

Bez východu.

Ani kdyby už nikdy nic nesnědla a nevyčila, v této kostce nezemře hladu ani žízní.

Ale je tu sama, sama s tím, co udělala a o čem nesmí nikomu povědět.

14

Obklopovala ho milosrdná, hustá, bílá mlha. Matt nevnímal prostor ani čas.

Levá ruka ho páčila, jako by ji držel nad silným plamenem. Noha, ani nevěděl která, bolela tak, že by si ji nejradši utrhl.

Pak ale mlha zhoustla a ztmavla. V takových okamžicích Matt necítil nic. Jenom plul v nějakém zcela neznámém vesmíru.

Občas se mlha nakrátko rozestoupila. Jako by se na konci dlouhého tunelu zableskla světla. Některá byla modrá. Jednou k němu vystřelil nažloutlý paprsek. Bílé světlo ho bodalo do očí jako kopí.

A zase bylo pryč.

Po vteřině? Po minutě? Po hodině? Za jak dlouho to vlastně bylo? Co znamenal čas?

I bez mlhy začaly jeho uši zachytávat útržky vět. Jednou to bylo vřeštivé zakvíčení. Muži mluvili jeden přes druhého, pokřikovali na sebe povely.

Zase ta plavba do nicoty.

Kolem to bylo ostře cítit. Čistotou.

Ale i spáleninou. Takový pach mají jen spálené vlasy. Jeho vlasy!

Rychlé pípání. Tlak seshora.

V mlze se vznášejí obličej. Žádný se neusmívá. Žádná ječící holka, ale muži a ženy. Všichni mají na ústech zelené roušky.

Zase bolest, tentokrát horší. Vzadu v hlavě jako by došlo k explozi.

„Krvácení do mozku!“

Matt cítil, jak odplouvá. Tentokrát ne do vesmíru. Klouže a nikdo ho nezachytává. Sklouzl stranou, pryč od pálení a bolesti. Jedna část jeho těla, která se dostala nejdál, se zdála být příjemně teplá a lehká.

Ještě pořád po něm nikdo nesáhl.

„Ztrácíme ho!“

Vtom se Matt zbavil závaží, těžšího než železo, které ho táhlo dolů. Vznesl se a odplouval pryč.

Někdo v panice vykřikl: „Ztrácíme ho!“

Byl vržen z vodorovné polohy do svislé. Jako tenkrát, když se do něj na pláži opíral vítr. Nemusel ani pohybovat nohama.

Strhl ho blesk, který vyplňoval nekonečný vesmír ve všech jeho dimenzích.

„Ano?“ uslyšel udivený hlas.

15

„Vstaň už konečně!“

Nebylo to možné. Nešlo to. Ještě dlouho to nedokáže. Vysvětlit to ale také nemůže. Amy bylo jasné, že to maminka nebude akceptovat.

„Amy! Okamžitě vstaň!“ Když z ní máma chtěla stáhnout deku, Amy ji pevně sevřela. Byla sama překvapená, jakou sílu má v rukou. Ležela obličejem ke stěně, stočená jako embryo v mateřském lůně, a chtěla, aby ji prostě nechali na pokoji.

Ve dveřích se objevil Henry. Vyšel z koupelny a chystal se sčesat si vlasy pečlivě dozadu. Hřeben se leskl olejem na vlasy.

„Co se děje?“

„Nechce vstávat, nemluví se mnou, chová se jako malé dítě.“ Jako by si už nedělala žádné naděje, nechala máma deku spadnout zpátky na Amy. Otočila se a řekla: „Jak to, že jsi vlastně tady? Chtěla jsi přece spát u Tanji.“

Z kuchyně se ozvalo staromódní řinčivé zvonění telefonu. Tak vyzváněl Henryho mobil. Dlouhými kroky se pro něj rozběhl a Amy slyšela, jak tam říká: „Dobré ráno, Beatrice!“

To jméno Amy vylekalo. Jak to, že B volá Henrymu? Jí se neozvala. Pová Henrymu, co se stalo? Ví to? Mohla se to nějak dozvědět?

Henryho pantofle hlasitě klapaly po světlé dřevěné podlaze.

„To je Beatrice.“ Nesouhlas v Henryho hlase se nedal přeslechnout. „Chce s tebou mluvit, Amy. Máš vypnutý mobil.“

„Proč chce mluvit s Amy v půl osmé ráno?“ vyletěla maminka. Vzala manželovi mobil z ruky, dala si ho k uchu a řekla: „Haló, Beatrice, tady je Audrey. Amy má zrovna krizi. Teď s ní mluvit nemůžeš.“

Amy ležela celá napjatá a čekala, co bude dál.

Maminka jí podala mobil a řekla: „Chce tě, říká, že je to neodkladné.“

Henry si odfrkl a zabrumlal si pod vousy: „Co může být pro Beatrici neodkladné, to bych opravdu rád věděl.“

Amy si vzala černý přístroj.

„Jsi to konečně ty, Amy?“ spustila Beatrice okamžitě. S pozdravem nebo s dotazem, co s Amy je, se nezdržovala. „Proč jsi včera utekla? V sále našli sešit na autogramy a propisku. Dělal jsem si o tebe starosti celou noc. Prosím, neříkej, že máš něco společného s tím incidentem s Mattem M! Prosím, jen to ne!“ Artikulovala jednotlivá slova tak důrazně, jako by na tom závisel její život.

Když se Amy posadila, připadala si ztuhlá a vysušená jako mumie.

U její postele stála máma – už v kostýmu a dokonale upravená – a Henry v tmavě modrém županu. Tázavě se na ni dívali.

„Musím s ní mluvit o samotě!“ vysvětlovala tiše. Henry se otočil a odklusal do koupelny. Máma však zůstala na místě, paže zkřížené před hrudí.

„Zatraceně, Amy! Požádala jsi ho o autogram? Víš, že je to přísně zakázané!“ hněvala se Beatrice. Takhle ji Amy vůbec neznala. „Poslyš, v apartmá 007 byl jeho manažer. Zřejmě je nějak nemocný. Každopádně ho odvezli do nemocnice, protože plival krev. Říkala mi to asistentka ředitele.“

Amy si přitiskla telefon těsně k uchu, protože máma ji zjevně nehodlala nechat samotnou. Nechtěla, aby se Beatricin zvučný hlas rozléhal po pokoji.

„Manažer prý slyšel, jak Matt křičí na někoho ve vedlejší místnosti. Odešel do sálu, aby měl klid, ale muselo se tam něco přihodit. Proto Matt sedl do toho závodního auta a ujel. Teď mi v práci dělají peklo, chtějí vědět, koho jsem pověřila leštěním sklenic. A já se, zatraceně, pořád jenom vymlouvám a lžu, jak se dá. Budu to dělat dál, ale řekni mi na svou čest a svědomí: Došlo – mezi – tebou a – Mattem – k – něčemu?“

„Ne,“ odvětila Amy tiše, s výčitkami svědomí. Když mluvila, bolelo ji v krku.

„Poslouchej, dítě, spoléhám se na to, cos mi řekla. Je – je ti to jasné?“

„Ano, samozřejmě.“

Dlouhá přestávka.

„Hotel je ve všech časopisech. Manažer si ale články představoval trochu jinak. Celý svět se přijde podívat, kde Matta naposledy spatřili živého. Je to stejné jako tenkrát s Lady Di.“

Amy se zděsila. „Je už... on už je... mrtvý?“

Máma si nervózně přihladila krátké prameny vlasů za uši. Tázavě nakrčila čelo.

„Leží v komatu. Lékaři dělali, co mohli. Šance, že ještě někdy přijde k sobě, je téměř nulová.“

Amy neslyšně opakovala: „Téměř nulová.“

Máma se do věci energicky vložila a sebrala Amy mobil.

„Haló, Beatrice? Smím vědět, o čem si s mou dcerou povídáš?“

Amy cítila, jak zadržuje dech.

„Tak zavolej večer znovu.“ Máma zmáčkla klávesu na ukončení hovoru. S povzdechem zhoupla mobil v ruce.

„Dnes máš školu a nejsi vůbec nemocná. Souvisí tenhle tyátr nějak s tím zpěvákem? To už vůbec nerozeznáš, co je skutečnost a v čem tě ostatní balamutí, jen aby ti vytáhli peníze z kapsy?“

Amy zírala před sebe, prázdně, úplně bez výrazu. Nemyslela už na nic. Vůbec na nic. Takhle ji alespoň nic nebolelo.

„Mám dnes volno, protože musím vypracovat koncepci oddělení. Jestli si budeš hrát na nemocnou, zavolám dr. Magnusovou. Když je někdo nemocný, musí se léčit.“

Máma nesnášela, když se někdo z rodiny povaloval v posteli. A nejvíc ji to zlobilo u Amy. Určitě by ji chodila každou hodinu kontrolovat, jestli už není konečně zdravá.

Amy se jako robot vydala do malé koupelny, která ležela hned vedle té velké, patřící rodičům. Letmo se podívala do zrcadla. Hleděl na ni šedivý duch s řídkými matnými vlasy.

Vypadala tak zuboženě, že si o ni dělal starosti dokonce i Henry. Zavolał do kanceláře, že přijde o půl hodiny později. Dovezl Amy až k vysoké zamřížované bráně, za níž se tyčily zdi školy svatého Patrika.

„Tvoje maminka,“ začal Henry, když Amy během celé jízdy neřekla ani slovo, „tvoje maminka to tak nemyslí. Je sama na sebe moc přísná a tvrdá.“ Po krátké přestávce pokračoval: „Proto je tak přísná i na druhé.“ Uličnický se na ni zadíval. „Na mě taky, to mi můžeš klidně věřit,“ řekl.

Amy tiše přikývla, protože cítila, že si dal velkou práci, aby se jí zalíbil. Pak vystoupila. Dveře černého auta, na něž byl Henry tak pyšný, za ní s tichým, tlumeným zvukem zapadly.

Nad školou se kupily nízké šedivé mraky. Jistě bude pršet. Noční vítr odvál teplý vzduch raného léta a po ránu byla štiplavá zima. Před školní branou už nikdo nebyl, protože za minutu mělo začít vyučování. Jen jedna malá holka se hnala jako vyděšená myš kolem Amy do budovy.

Amy kráčela k bráně jako v transu. Zdálo se jí, že v zádech cítí Henryho pohled, jímž ji sleduje na každém kroku.

„Mi... Mi... Mimi, a... hoj Mimi!“ Vedle ní se vynořila Robinova kudrnatá hlava. „Jsi v... v... po... pohodě, Mimi?“

„Mimi“ ji směl říkat jenom Robin. Vždyť se znali už od první třídy.

„Mi... Mimi!“ Lehce do ní strčil rukou. „Jsi v obličejí celá z... z... zelená.“ Robin otevřel těžké dřevěné dveře a dal ji přednost. Neohrabaným gestem si přihladil vlasy, navlhčil rty a nadechl se, nic ale neřekl. Zvykl si říkat jen to nejnutnější, protože když hodně mluvil, rozrušil se a o to víc koktal. Amy se přinutila zvednout koutky. Usmívala se jen ústy, žádnou další částí obličeje.

„Jsem naprosto v pořádku, Robine.“

„Je t... t... t... to kvůli M... M... M... M... Mattovi M?“ Ani nečekal, co Amy odpoví, odpověděl si sám. „Je t... t... to kvůli M... M... Mattovi M. Hrozně n... n... neštěstí.“

Robin natáhl ruku k Amy, jako by ji chtěl vzít za rameno. Amy však právě udělala krok dopředu, a tak ruku zase rychle stáhl. Ucítila pohyb a obrátila se k němu. Robin zdvihl soucitně obočí. Dřív vždycky zásoboval Amy sušenkami a čokoládou, které mu dávala maminka, protože byl hubený a měl hodně jíst.

„T... t... to je mi líto,“ řekl. Bezmocně trhl rameny. Tak rád by Amy rozveselil, ale nic ho nenapadlo. „Jsi m... m... m... moc smutná?“ ptal se bezradně.

Školní zvonění ušetřilo Amy odpověď.

Robin nemotorně zvedl ruku, jako by chtěl přísahat. „N... na... na mě se můžeš spolehnout. T... t... t... to víš.“

„Díky, Robine, vím!“ Amy mu letmo zamávala a pospíchala, aby se dostala včas do třídy.

Byl vždycky tak oddaný, když se jednalo o ni. Mezi ostatními kluky byl Robin vlastně docela oblíbený, protože jako brankář už dopomohl školnímu fotbalovému mužstvu k nejednomu vítězství. Dívky ho ale kvůli koktání a nemotornosti zařadily do kategorie „kluk, kterého bych chtěla až na posledním místě“.

Cestou do učebny hudby Robin nešel Amy z hlavy. Chtěla ho ochraňovat, protože si z něj tolik lidí utahovalo. Na druhé straně nechtěla, aby ji s ním často vidali, protože nestála o komentáře svých spolužaček.

Má ho ještě ráda? Může se mu svěřit s tím, co se jí přihodilo? Tak jako dřív, když se dělili o svá malá tajemství, o rozbité vázy nebo tajně zhlédnuté filmy?

Všechny dívky ve třídě se tlačily kolem malého televizoru, který stál v koutě na skříní. Právě běželo zpravodajství. Vlevo nahoře byla Mattova fotka. Zbytek obrazovky pokrýval roztřesený záběr nemocniční budovy. Hlasatelův hlas zněl důležitě, monotónně, zároveň však povrchně. Oznamoval, že zpěvák utrpěl zástavu srdce, ale resuscitace se podařila. Jeho stav označili lékaři za kritický.

Hluboko v Amy hořelo něco jako pekelný oheň. Byla to její vina!

16

Pokoj.

Ne příliš velký. Skoro čtvercový. Psací stůl s vysoustruženými nohami, smetanový, židle před ním ve stejném stylu, sedák a část opěradla z téže látky jako záclony, zlatožlutá s tmavě růžovými kvítky. Zámek? Místnost na zámku? Skromná postel vlevo od dveří. Sněhobílé povlečení. Hodně zválená deka skopnutá na zem. Noční stolek ve tvaru kostky. Na něm knížka, paperback. Otevřená, stránkami dolů. Název „Pýcha a předsudek“. Stará knížka. Natočili podle ní i film. Kýčovitý.

Vpravo od dveří tři úzké skříně. Jedna napůl otevřená. Kalhoty a saka – všechno příšerně nudné.

Stůl, židle a křeslo – nábytek, který vypadá, jako by patřil nějaké princezně před třemi sty lety.

Postel a skříně naproti tomu jako by vypadly z katalogu levného obchodního domu. Kdo tu asi bydlí?

Ve skříně nakřivo na ramínku kostým pískové barvy. Na dně skříně černé tričko. V záhybu se něco zablesklo. Kamínky podobné křišťálu. Některé průhledné, několik rubínově červených. Dohromady tvoří růži nebo co.

Jednotlivé části se začaly pomalu pohybovat k sobě, vytvářejí obraz. Jestliže se před ním kusy oblečení nejdřív vznášely bez těla, začal se teď nad límcem saka postupně zhmotňovat obličej.

Ví, proč tu stojí.

Může to být ještě horší?

Ano, může. Když se mu nepodaří splnit, co mu bylo uloženo, bude to ještě podstatně horší.

17

„Mezi genialitou a šílenstvím je tenká hranice,“ přednášel pan Stern, paže zkřížené za zády, lehce předkloněný. Přecházel podél dlouhé řady nástrojů. Stály tu klavír, buben, xylofon, zaprášené bubinky bongo, stojan s trianblem, kastaněty, chřestidla a tamburína. „V historii rockové hudby můžeme najít mnoho příkladů velkých umělců, kteří nevydrželi domnělý tlak života a uchýlili se k drogám a alkoholu, aby v nich našli vysvobození, a nakonec na ně zemřeli.“

Hudebním salonem zaznělo poděšené zasténání.

Pan Stern se zastavil, narovnal se a přes okraj brýlí ve tvaru půlměsíce pohlédl na dívky.

Kristin si kousala pěst a vypadala přitom jako malá holčička. „Neumře doopravdy. Může se zase probrat.“ Znělo to, jako by dodávala sama sobě odvahy.

Učitel hudby se na ni díval s lítostí. Tanja zvedla ruku. Protože si ji pan Stern hned nevšiml, lusкла prsty. Učitel se k ní obrátil a vyzval ji pokývnutím, aby mluvila.

„Měli bychom teď zařadit minutu ticha. Energie se dá přece znásobit. Duševní energie. Pošleme ji Mattovi M na posílenou. Četla jsem o několika případech, kdy to fungovalo. Dlužíme mu to. Nemyslíte?“ Otočila se a očekávala souhlas.

Amy měla pocit, jako by byla z kamene. Z chladné šedivé žuly. Seděla na rozvrzané židli vedle Tanji. Seděla

vedle sebe skoro každou hodinu, protože Amy vedle sebe jiného spolužáka nechtěla. A nejspíš nikdo jiný nechtěl vedle sebe ji.

Neví už všechna ostatní děvčata, že to zavinila Amy? Nemá to napsané na čele? Určitě to tak je.

Pan Stern popotáhl za okraj pletené vesty s copánkovým vzorem.

„Takovou akci moc nechápu, Tanjo,“ řekl a omluvně zdvihl obočí.

„Jsme sestry světla, které mohou spojit své síly v jeden paprsek, stejně silný jako paprsek laseru. A tu léčivou energii pošleme Mattovi M.“ Hleděla panu Sternovi upřeně a vyzývavě do očí. Učitel si sundal brýle a promnul si kořen nosu.

„Navrhoval bych, abyste to udělaly o přestávce.“

„Půjčíš mi propisovačku? Nemůžu najít tu svou!“ pošeptala Amy Tanje. Tanja jí přistrčila podlouhlou taštičku, z níž si Amy vylovila tužku.

Z toho, co pan Stern vykládal, zachytila Amy jen zlomky a stejně kusé a nesrozumitelné poznámky si načmárala do sešitu.

Konečně přišla vysvobozující přestávka.

Kristin se vynořila vedle Amy, která zůstala sedět a civěla před sebe. Její hlas zněl, jako by se měla každou chvíli rozplakat. „Nemůžu bez něho žít. Nedokážu to.“

Amy se na ni zděšeně podívala. Kristin měla červené oči a mokré stopy po slzách v obličeji. Jindy tak pečlivě učesanou pěšinku měla nakřivo a z vyčesaných vlasů se jí uvolnily prameny a divoce trčely na všechny strany.

„Život teď přece nemá žádný smysl,“ řekla a rozplakala se.

Co na to měla Amy říct? Byla v pokušení Kristin vyprávět, jak odporný a nepochopitelně krutý Matt ve skutečnosti je. Tím by ale prozradila, kde byla a co udělala.

Příští hodinu měly chemii v laboratoři.

„Někdo ho zavraždil!“ zvolala Tanja. Přišla jako poslední, až když už zvonilo. Všechny dívky se k ní otočily.

Fiona k ní přispěchala. „Prosím tě, uklidni se. Maminka říkala, že smrt takové hvězdy může u lidí způsobit docela bláznivé reakce. Její psychoterapeut dokonce navrhoval, že si se mnou promluví, protože maminka si o mě dělá velké starosti.“

Tanja zakoulela očima. „Dívala jsem se na Girl.com.“

Girl.com byla velice oblíbená internetová stránka.

„Chvilí předtím, než nastoupil do auta, se muselo něco stát. Byl v nějaké zasedačce nebo tak. Prý tam kdysi ležel seznam jmen mrtvých z *Titanicu*. Matt se tam s někým setkal. Zřejmě s nějakým fanouškem. Každopádně tam našli sešit na autogramy. Prázdný. A propisovačku. Modrou s kovovou sponou.“

Všechny dívky až na Amy stály kolem Tanji a visely jí na rtech.

„Matt z hotelu odešel. Měl brýle proti sluníčku. Šel k zadnímu traktu, kde stál jeho vůz. Když odjel, vyšla z vchodu pro personál nějaká dívka. Matt ji skoro přejel. Muži z automobilové firmy tvrdí, že to nebyla zaměstnankyně hotelu. Když kolem ní Matt projel, utekla pryč, jako by prchala.“

Fiona zaklonila hlavu a potřásla dlouhými vlasy.

„Výhrůžky, vydírání,“ řekla, obrácená k nízkému stropu. Rázně se narovнала. „Dítě. Ta žena s ním čeká dítě. Matt to nezvládl. Nevydržel to. Zkratová reakce. Panika. Naprosto klasické.“

Kristin začala bít Fionu pěstmi do zad. „Neříkej to, kvůli tomu by nikdy neutekl. Ta dívka mu řekla něco, co ho urazilo. Co se ho velmi hluboce dotklo.“

Měla bych vstát a přidat se k ostatním, uvědomila si Amy. Ale nedokázala to.

Kdyby tak věděly, co ví ona!

Měla pocit, jako by se smyčka kolem jejího krku utahovala stále těsněji.

Amy vyběhla z učebny chemie, schovala se za tmavě hnědé dřevěné dveře se symbolem panenky a zamkla se. Když chtěla spustit záchodové prkénko, vyklouzlo jí z ruky a dopadlo s bouchnutím na mísu. Amy se na něj posadila, zaklonila hlavu a opřela ji o zeď.

I když se v něm mýlila a on ji před touto katastrofou neuchránil, toužila, aby za ní přišel. Tolik si přála, aby ji přivinul k sobě a držel v náruči, až jí vytryskly slzy.

Najednou se jí zdálo, že přes závoj řas vidí teplé světlo. Opatrně, aby ho nezaplašila, otevřela oči, ale zjistila, že se dívá jen do skleněné koule záchodové lampy. Žárovka svítila, což nebývalo přes den zvykem.

Amy zoufale zavřela oči. Světlý bod zůstal. Pak se pomalu začal měnit v siluetu muže se širokými rameny. Ze zad mu vyrůstala křídla.

Byl tak daleko. Stál proti světlu, a tak viděla jen jeho obrysy. Nedal jí žádné znamení, ani rukou, ani hlavou. Zůstával nehybný.

Malý světelný kruh, který ho obklopoval, odplouval do dále. Dál a dál. Stále se zmenšoval. Postava se rozplynula a zbyl po ní jen tmavý bod.

Už ho nikdy neuvidí.

Amy to věděla. Nikdo ji to nemusel říkat. Vycítila to. Bylo lhostejné, zda to přijme, nebo ne, na věci to nic nezmění.

Po deseti letech ho ztratila.

Přepadl ji pocit bezmezné samoty. Roztřásla se zimou. Chlad se jí rozprostřel po celém těle.

Zážitky posledních čtyřiaadvaceti hodin ji přemohly.

Už to nemohla snést. Bylo toho moc.

Příliš mnoho.

Někdo zatukal na dveře.

„Jsi tam, Amy?“ volala Tanja.

Amy nedokázala odpovědět.

Tanja lomcovala klikou.

„Amy! Řekni něco! Řekni něco!“ opakovala a téměř při tom křičela.

Přiblížily se kroky. „Co se tady děje?“ chtěl vědět pan Partridge.

Amy ještě vnímala, jak vyrazil dveře a k nohám ji padaly dřevěné třísky.

18

Byla to ona!

Tajně doufal, že tomu bude jinak. Na hraně postele seděla lékařka středního věku, která zřejmě doma neměla zrcadlo. Jinak se nedalo vysvětlit, že si mohla vzít fialový svetr k zeleným kalhotám a vlasy má jen tak nepořádně a bez půvabu sepnuté.

Bledá dívka mžourala napůl zavřenýma očima. Vypadala ještě nenápadněji než v sále se stěnami obloženými dřevem. Naprosto nezajímavá.

Jak mu ta zatracená kráva mohla tak vynadat? Co mělo znamenat její přiblblé blábolení o velikém zklamání, které jí měl způsobit? Co si to vlastně ta šereda namlouvá?

Byl teď na ni ještě naštvanější. Nebyla to snad ona, komu vděčil za celou tuhle šlamastyku?

Jak se zlobil, začal se hlásit o slovo jiný hlas. Neřekl toho mnoho, jen káravé „ts ts ts“.

Ano, ano, ano, přiznával v duchu. Jistě, to *on* řídil maserati a *on* narazil rychlostí téměř 150 mil v hodině do svodidel. Přesto mu dělalo dobře svést vše na obětního beránka.

Dveře pokoje se otevřely a objevila se v nich nějaká žena. Bylo v ní něco velmi energického, horečně si sčesávala vlasy za uši.

„Je to chřípka, doktorko Magnusová?“ zeptala se.

Lékařka si vyndala stetoskop z uší. Zamyšleně se dívala před sebe, sáhla pacientce na čelo a zatvářila se ustaraně.

„Ne, vypadá to jako nervový kolaps.“

Žena ve dveřích si krátce odfrkla. „Pak se zřejmě na něco příliš upnula. Ten zpěvák, ten – já to jméno pokaždé zapomenu – měl přece nehodu. Má tady...“ Žena se pátravě rozhlížela po místnosti. „Kde jsou ty plakáty? Měla to tu vytapetované plakáty toho kluka.“

Doktorka uložila stetoskop do podlouhlého staromódního lékařského kufříku a zvedla se.

„Promluvme si o tom venku. Amy potřebuje v každém případě jeden den klid.“

Žena vrhla pohled na dívku v posteli. Nesouhlasně potřásla hlavou a vyšla na chodbu.

Stál vedle psacího stolu, ruku opřenou o desku. Nikdo ho předem nevaroval, že jakmile se spolu octnou sami, uvidí ho.

19

Z úst se jí zprvu vydralo jen zakvičení. Teprve když prudce zalapala po dechu, dokázala křičet. A také to udělala. Křičela stejně hlasitě, pronikavě a rozrušeně jako ženy ve starých hororových filmech. Doktorka Magnusová a máma se vřítily zpátky do pokoje. Amy seděla v posteli, zírala na psací stůl a ještě pořád křičela. Když jí došel dech, přitiskla si ruce na ústa. Oči měla vytřeštěné, bylo v nich vidět, jak hrozně se vyděsila.

Doktorka Magnusová ji vzala kolem ramen.

„Klid, Amy, uklidni se.“ Pohladila ji po popelavě světlých vlasech a jemně ji vtlačila zpátky na polštář.

„Tady jsi v bezpečí. Maminka je u tebe.“

Amyina matka se pomalu rozhlížela po dceřině pokoji. Bez plakátů, které jí vždycky připadaly hrozné, se místnost zdála mnohem větší. Pro dceřin výbuch nedokázala najít žádné vysvětlení.

„Mohu ti dát něco, po čem se uklidníš a budeš chvíli spát. Myslím si, že by sis to měla vzít.“ Doktorka Magnusová mluvila konejšivým hlasem, který na pacienty účinkoval jako hypnóza. Cítila, jak se Amy pod jejíma rukama uvolňuje.

„Pokus se spát. Jestli to ale nepůjde, vezmi si tohle.“ Lékařka oddělila z proužku překrytého fólií jednu tabletu. „Maminka ti přinese sklenici vody.“

Amy dosud upřeně hleděla na místo vedle psacího stolu, kde jinak vždycky stával *on*.

Před chvílí tam spatřila Matta M. Matta M s černými křídly na zádech. Měl na sobě jenom obnošené bílé tričko a děravé džínsy. A sešlapané, špinavé tenisky.

Dotyk lékařky udělal Amy dobře. Cítila se jistá a klidná.

Na žádném plakátě a při žádném vystoupení na sobě Matt M neměl jenom bílé tričko a džínsy. Amy si byla jistá, že tričko mělo ošoupaný límeček a na jedné straně bylo vytahané.

Lékařka vstala a ve dveřích se ještě ohlédla. Amy se za ní dívala, viděla její úsměv a slabě ho opětovala. Dokonce i v mámině obličeji bylo vidět starost. Amyino zvláštní chování, těžký třes po celém těle a vyděšený křik byly pro ni těžko pochopitelné.

Obě ženy odešly z místnosti.

Dveře se zavřely, západka zaklapla.

Bylo ticho.

Obě okna byla stažená dolů a zavřená. Za nimi se ve větru pohybovaly větve oleandru.

Amyin pohled mířil ke stropu. Pomalu otočila hlavu a uviděla na stolku vedle otevřené knihy tabletku a sklenici vody.

Bylo to podobné, jako když byla malá a na ráně se jí udělal strup. A ona si ho pořád musela škrábat, až strup zmizel a rána začala zase krváct.

Nemohla jinak. Musela se znovu podívat na psací stůl. Na okamžik pevně zavřela oči a pak opatrně zamžourala skrz řasy.

S úlevou se zabořila zpět do polštáře a deku si vytáhla až k bradě.

Byl to jen přelud. Samozřejmě to byl jen přelud. Nemohlo to být nic jiného než přelud. Měla podrážděné nervy, jak před chvílí říkala doktorka Magnusová. Tvrdila, že u dívek jejího věku se něco takového může občas přihodit.

Chvíli tiše ležela a zírala do stropu. Nikde žádná trhlínka. Žádná skvrna v malbě. Žádná pavučina. Takové věci v domácnosti její matky neexistovaly. Oběma rukama si přejela přes obličej, jako by si ho umývala. Tření jí udělalo dobře, pleť se jí prokrvila. Strach a zoufalství ale zase zesílily. Vezme si ten prášek. Určitěji pomůže. Amy se zvedla a opřela se o pravý loket, její tělo bylo těžké, jako z olova. Levou rukou sáhla po tabletce.

Vedle nočního stolku stály dvě nohy.

V džínsech.

V děravých džínsech.

Přes pásek kalhot visel záhyb vytahaného bílého trička.

Amy otevřela ústa, chtěla začít křičet...

„Drž klapáčku,“ obořil se na ni.

20

Vřiská! Pořád jen vřiská! To ta šedivá plochá myš nedokáže pro změnu chvíli držet pusu a být nějak užitečná? Jak se takové holky Mattovi hnusi!

Civěla na něho. Měla velké kulaté oči, jako by vypadla z nějakého komiksu. Trochu víc jist by ji taky neuškodilo. Matt měl rád štihlé ženy, ale nesnášel, když jim kosti vyčnívaly tak, že by se o ně mohl popíchat.

Najednou mu té dívky bylo nějak líto. Civěla na něho, jako kdyby byl duch.

Okamžik, prosím. I když se cítí pořád stejně jako dřív, není už jako dřív. ON JE DUCH!

Duch, kterého bolí záda, protože mu do nich zasadili ty příšerně těžké věci. Táhnou ho dozadu, až se mu zdá, že musí chodit v předklonu jako nějaký stařec o holi. I když dobře cítil, že tam křídla stále má, sáhl pravou rukou dozadu a pohladil peří. Hrana perutě, z níž peří vyrůstalo, působila na omak sametově hebce, skoro jako kožešina. Pod ní Matt ucítil oblou chrupavku. Vrchní pera byla dlouhá a tvrdá. Když mezi ně zabořil prst, narážel na stále kratší a jemnější peří. Jedno pírko vytrhl a podíval se na něj. Bylo malé a prohnuté, prachové, jako z polštáře. Jen bylo černé.

Matt ho vyhodil do výšky a jemně do něj foukl. Průvan se ho chopil a peříčko zakroužilo vzhůru. Párkrát se

zhouplo sem a tam a pak se začalo pomalu snášet dolů, přesně na dívku.

Dívala se upřeně na peříčko, zvedla ruku a chtěla ho chytit. Když ale rozevřela prsty, měla dlaň prázdnou. Malé černé prachové pírkó se rozpustilo. Nebylo možné se ho dotknout.

„Musíš mi pomoci!“ řekl Matt naléhavě, ale ne moc nahlas. Ty druhé dvě ho sice nevidí, ale slyšet by ho třeba mohly. Pak by jistě dostaly hysterický záchvat a o to Matt rozhodně nestojí.

Dívka seděla na samém konci postele a tiskla se ke zdi. Deku si vytáhla až ke krku. Stále ještě se tvářila nevěřicně.

„Ty mě vidíš i slyšíš, musíš mi pomoci!“ Matt to neformuloval jako prosbu, ale jako příkaz. Koneckonců měla ta roztřesená nenápadná víla v posteli vinu na jeho nehodě.

Promluvila. Velmi pomalu, velmi chraptivě. „Jak to, že jsi tady?“

To jí Matt mohl vysvětlit. Ale opravdu neměl náladu stát celou dobu u její postele. Rozhlížel se, kam by si mohl sednout, rozhodl se pro židli u jejího psacího stolu a chtěl ji otočit.

Ruka mu projela matně bílým dřevem, jako by vůbec nebyl. Protože tomu nechtěl uvěřit, sáhl po opěradle oběma rukama, levou i pravou. Prsty prošly skrz ně a narazily na sebe, jako by chtěl tleskat. Zaznělo tiché plesknutí. Matta to tak překvapilo, že ztuhl s rukama opřenýma o sebe.

Vydechl a otráveně si přitom odfrkl. To, co teď zažíval, mu přesně vysvětlili, ale on poslouchal jen na půl ucha.

Nemohl pohnout věcmi fyzickou silou. Směl je pouze v duchu požádat, aby udělaly, co si přeje, bylo ale na nich, zda mu vyhoví. Používat je však mohl. Mohl sedět na židli, opírat se o stůl nebo na něm psát.

Prosit židli, aby se přece jen posunula o kousek blíž k posteli, mu ale připadalo pod jeho důstojnost. Proto se

na ni s roznoženýma nohama vyhoupl jako do sedla a opřel paže o prohnutou hranu opěradla.

Ramena měl ztuhlá. Potřeboval by masáž. Jenže žádná nebude. A dotknout se ho také nikdo nemohl. Aby si uvolnil svaly, povytáhl ramena a trochu jimi zakroužil.

Křídla dělala všechny pohyby zároveň s rameny. Dokonce ho přitom klepala do týla. Když natáhl ruce před sebe, překlopily se špičky křídel ven a pak nahoru. Odstávala mu nalevo i napravo od těla. Roztáhl ruce, aby je zatlačil zpět, ale zjistil, že to nedokáže.

Postel zavržala. Dívka sebou neklidně trhla. Ještě pořád na něj civěla, ale panika z jejích očí zmizela. Tázavě stáhla obočí. Dívala se na něj, jako by pro ni jeho vzhled nebyl až tak neobvyklý.

Jak se v tom má jeden vyznat!

Až když Matt uvolnil a sklopil ramena, udělala křídla totéž a složila se mu na zádech. Peří o sebe zavadilo a vydalo zvuk, jako když tlumeně přejedete po strunách kytary.

Dívka si sedla velmi zpříma. „Poslal... poslal tě on?“ zeptala se tiše.

21

Nemohlo tomu být jinak.

Odešel, aby na jeho místo přišel někdo jiný. Ten někdo jiný byl Matt. Matt M, jehož pozemský život skončil. Teď byl anděl. Ovšem s černými křídly, což Amy trochu vyvádělo z míry. Znamenala černá barva, že je Matt je ve spojení se zlem?

Anděl, který seděl obkročmo na její židli, si vytrhl dlouhé pero a podrbal se brkem na zádech. Dostal se tak na místa, kam si rukama nedosáhl a která ho musela silně svrbět. Rozhodně se mu ulevilo, to Amy poznala. Pak se začal tvrdým koncem pera rýpat mezi zuby, jako by to bylo párátko, a nakonec si s ním zašťoural i v pravém uchu.

Matt se otřásl a blaženě zachrochtal. Pak se opět podíval na Amy.

„Poslal tě on?“ zopakovala svoji otázku.

„Tys mě poslala! Poslalas mě do pekel! Nahnalas mě tam!“ vzkypěl Matt. Protože ještě pořád držel pero v ruce, použil brk jako hřeben s jedním zubem a pokusil se jím uspořádat si na hlavě divoké prameny vlasů.

Amy dýchala rychle a mělce.

„Jsem tady jen proto, že ses mě dotkla jako poslední,“ hřměl Mattův hlas. „To je opravdu jediný důvod. Je to pravidlo, jak mi vysvětlili. Kdo se tě dotkne jako

poslední, ten tě může vidět a slyšet. Já tu opravdu nemám chuť být. Ani trochu. To mi můžeš věřit.“

Amy mu naslouchala se směsí velkého studu a přinejmenším stejně velkou dávkou fascinace. Nechtěla si nechat ujít ani slovo. I když ji to tolik bolelo.

„Říkali, že obvykle jsou u tebe vždycky lidé, kteří tě milují. Rodina, žena, muž nebo tak někdo. Chci říct, jsou u tebe, když přecházíš hranici. A z toho vzniklo to zvláštní pravidlo.“

To, že se tu Matt zjevil s křídly, mohlo znamenat jen jediné: Matt zemřel.

„Pořád do mě hučeli, v bílé místnosti bez zdí, podlahy a stropu. Bylo jich sedm. Všichni byli hrozně přísní. Vezmi si, že já jsem Matt M a oni se mnou mluvili jako s neposlušným žákem.“

Všechny rozhovory s jejím andělem probíhaly úplně jinak než ten s Mattem.

Matt se jí nedíval do očí, mluvil ke stropu místnosti, pak k nočnímu stolku, ke skříni, ke dveřím nebo k růžovým pantoflím u postele.

„Každopádně jim stačilo udělat jenom takové čáry máry fuk rukou a já se najednou uviděl.“ Odmlčel se, protože nedokázal mluvit dál. Zamyšleně civěl na své sešlapané tenisky, které byly kdysi bílé.

Když zvedl hlavu, zjistila, že brečí. „Zničili mě. Oholili mi hlavu. A tady a tady,“ ukázal si na paži a čelo, „tady všude mě šili. Určitě mi zůstanou jizvy. A na hrud' mi přilepili nějaký kabel, v nose mám hadičku a v puse taky. Jsem součást nějakého stroje. Píská, občas vysoko, občas nízko. A vzduch do plic mi vhánějí takovým dmychadlem. Je to děs.“

Bylo jí, jako by jí na srdce sáhla těžká ruka. Měl by přestat. Už to déle nevydrží.

„A pak ti řeknou, že nejsi ten, kdo už smí do Tepla.“ Matt mocně popotáhl a otřel si obličej do rukávu trička.

„Mimochodem, stojíš před nimi nahý. Úplně nahý. Je to vážně ponižující. A pak si musíš vyslechnout, že všechno má svůj smysl a že dostaneš něco jako

oddechový čas. Pro mě končí od neděle za týden. Jednají s tebou jako se školákem, říkají, že se teď musíš něčemu naučit.“

Mattovo vyprávění připadalo Amy jako puzzle, v němž zejí velké díry.

Matt si rukou ohnul špičku pravého křídla dopředu.

„Musí mi zbělet. Začnou měnit barvu, když budu na správné cestě.“

Amy svráстила čelo tak silně, až to zabořilo.

„Až budou bílá, smím zpátky. Chápeš to? Říkají, že se pak podaří dát to rozbité Něco, co mám být já, zase do pořádku.“

Odfíkl si, vyhodil ruce do vzduchu a křídla mu přitom sklápala. „A když to nedokážu, budu muset zůstat tam, kde jsem teď. Není to ovšem v Teple, jak tomu pořád říkají. Musel bych zahřívát ostatní, sám bych ale cítil jen chlad.“

Musíš mi pomoci. Pověz, co mám dělat! Podle toho, jak mluvili, se jedná o ‚konání dobra‘ a podobné švindly. Přitom jsem to tak jako tak dělal. Čtyřicet milionů prodaných CD přece stačí. Přece byste si je nekoupili, kdybyste z nich byli nešťastní.“

Vyskočil ze židle a prošel opěradlem, jako by neměl tělo. Židle se ani nepohnula, jako by na ní nikdy nikdo neseděl.

Matt vzpurně zadupal. „Musím něco udělat. Ale co a jak, když se ani nemůžu ničeho dotknout? Všechno mě to zatraceně štve!“

Když vyřkl poslední slovo, zmizel, jako by použil zaklínadlo.

Amy se chvíli dívala na žlutooranžový kroužek na koberci, kde stály jeho tenisky.

Ale on se nevrátil.

Pomalu přestala svírat okraj deky. Vyprostila nohy a vyklouzla z postele.

Bosky kráčela po tkaném koberci, na němž byla zlatožlutá koruna v červeném kruhu se spoustou smyček a věnečků kolem dokola. Klekla si a ohmatala

vlněná vlákna na místě, kde stál. Obvykle byl na koberci dobře patrný každý otisk boty. Mattovy tenisky ale žádné stopy nezanechaly. Že by si všechno jenom namlouvala?

Po všech čtyřech se vydala k psacímu stolu s uzamykatelnou zásuvkou. Klíč od ní měla přilepený na spodní straně desky pomocí žvýkačky.

Odlepila ho a odemkla zásuvku. Záklopka vyskočila vzhůru a s cvaknutím se uvolnila. Amy oběma rukama opatrně vyndala malou truhličku s prohýbaným víkem, jež vypadala jako šperkovnice z filmu o pirátech. Byla ze dřeva, zdobená mořskými hvězdicemi, mušličkami, malými rybičkami a mořskými koníky ze sádry.

Její obsah byl před cizími zraky chráněný pozlaceným visacím zámkem. Drobný, rovněž pozlacený klíček nosila Amy na tenkém zlatém řetízku kolem krku. Řetízek si sundala a pokoušela se strčit klíček do malé dírky. V minulých letech truhlu otvírala tak často, že byl mechanismus trochu opotřebovaný.

Z chodby zaznělo staccato maminčiných kroků. Klap-klap, klap-klap, klap-klap! Amy rychle zastrčila truhličku zpátky do zásuvky a vklouzla do postele.

Musela se spokojit s pouhou myšlenkou na její obsah.

22

Proč se zase vrátil?

Matt úplně šlel z toho, že pod nohama necítí pevnou zem. Horečnatě se rozhlížel, ale všude kolem sebe viděl zase jenom nehmotnou bělobu. Byla nekonečná. Ať se díval nahoru nebo dolů, otáčel se doprava nebo doleva, nikde se nedal vytušit žádný horizont.

„Ty už jsi zase tady?“ zeptal se ho hlas, který nestrpěl žádný odpor. Zároveň v něm však bylo něco žertovného a pobaveného. Matta to hrozně mátl.

Stejně jako osoby, jimž hlas patřil. Bylo jich přinejmenším sedm. Možná dokonce víc. Matt měl dojem, že jich je víc, než kolik jich viděl. Když se ocitl ve velké bělobě poprvé, všiml si tří žen a čtyř mužů. Byl mezi nimi muž tmavé pleti, žena s olivovou pokožkou a dva muži s očima úzkýma jako mají Asiaté. Jejich věk nedokázal odhadnout. Měli hladké obličejy a zářili svěžestí. Pohybovali se rozhodně a sebejistě, způsobem, který znal od svých rodičů.

Když se otevřela jedna ústa, otevřela se i všechna ostatní. Hlas vyšel ze všech hrdel zároveň na desetinu vteřiny přesně. Měl přitom jasný zvuk, nezněl jako vícehlasý sbor.

Osoby se vznášely kolem Matta. Když se chtěly pohnout, udělaly krok, jako by stály na zemi.

Kde to je?

Že by v nebi, jak jim v hodinách náboženství na základní škole vykládala malá baculatá učitelka s širokou mezerou mezi předními zuby?

„Co tu už zase děláš?“ zeptal se ho hlas nevrle. Lidé, všichni oblečení do přiléhavého zářivě bílého roucha z lesklé látky, kroutili nesouhlasně hlavami.

„Co já vím!“ odsekl vzdorovitě. „Já si to neobjednal. Najednou jsem prostě tu. Ani jsem necítil, jak sem jedu nebo letím nebo co já vím.“

Na rozdíl od něho neměli ti lidé žádná křídla. Takže to nebyli andělé. Nebo snad ano? Existují i andělé bez křídel? Začala se mu točit hlava. Udělalo se mu špatně.

„To přece není možné!“ slyšel před sebou, za sebou i vedle sebe.

Kdyby tu byly reproduktory, říkalo by se tomu prostorový zvuk. „Snad jsi svého člověka nevydělil? Ne tím, že ses mu zjevil, ale tím, cos mu říkal. Tak to přece nemohlo být, nebo snad ano?“

Mattovi nebylo dobře. Chtěl si sednout.

„Vracíš se k nám, protože jsi způsobil nějakou mrzutost. To je jediný možný důvod. Člověka, který tě vidí a slyší, smíš oslovit pouze s největším taktem. Teprve když se ti povede navázat s ním spojení založené na důvěře, smíš ho požádat o pomoc. Pokud ale jen povykuješ a šíříš kolem sebe strach, nepochopil jsi, jak velké šance se ti dostalo.“

Ne, už žádné další kázání. Teď ho rozhodně nesnese. Ty bílé bytosti s ním a s jeho nervy opravdu nezacházely příliš jemně. Kdyby se takhle choval nějaký jeho zaměstnanec, dávno by ho vyhodil.

Tady se ale nemohl ani ozvat, což bylo hrozně hloupé.

„Když budeš zlobit, projeví se to negativně na tvém pozemském těle!“ promlouvala mu do svědomí jedna žena. Odhalila zářivé zuby a z jejích očí sršelo cosi radostného.

Lidé ze všech stran přicházeli blíž a vytvořili kolem něj půlkruh. Matt se pokusil otočit, pak toho ale nechal,

protože ucítil, že lidé natáhli ruce. Některé se vynořily těsně vedle něho.

Pár kroků před ním něco prosvítlo bělobu, až zprůhledněla. Díval se šikmo dolů na sebe samého.

Matt zadržel dech. Viděl potlučené tělo z vraku auta, připojené na spoustu přístrojů udržujících životní funkce. Ležel na jednotce intenzivní péče, oči zavřené, hlavu vyholenou, nahé ruce na příkrývce. Malá sestra mu právě připevňovala tenkou plastovou hadičku, jež mu do těla přiváděla nějakou průhlednou tekutinu z umělohmotného sáčku.

Za ní visely tenké bílé závěsy, které oddělovaly postel od okolí.

Tamhle je Rob. Přestože měl na sobě zelený ochranný plášť a čepec stejné barvy, Matt ho okamžitě poznal. Rob kývl na sestru a ona se na něj letmo pousmála. Pak velmi váhavě přistoupil k druhé straně postele a díval se na Matta, jako kdyby musel nejdřív pochopit, koho má před sebou.

Rob natáhl pomalu, velmi pomalu ruku. Prsty měl zbarvené dočervena jako obvykle. Na hřbetech rukou mu rostly kudrnaté zrzavé chloupky. Matt si z Roba kvůli jeho rukám vždycky dělal legraci a říkal mu, že má ruce jako námořník. Robovy ruce byly silné, vypadaly, jako by je na dlouhých plavbách po moři ošlehal ostrý vítr a slaná voda.

Rob se dotkl Matta ležícího v bezvědomí jen ukazováčkem a něžně, otcovsky ho pohladil po tváři. Pak se odvrátil, aby si sestra nevšimla, že má sevřené rty a zavřené oči, protože bojuje se slzami.

Co si o tom má Matt myslet?

Zase ho napadl ten článek. A odhalení, které přinese. To nejhorší z jeho života se dozví celý svět, protože to Rob prozradil. Anebo prozrazení možná nedokázal zabránit. To je jedno. Byla to jeho vina.

Matt se musel dívat, jak se muž, jemuž v hudební branži přezdívali „Železný“, bez slz rozplakal a otrásal se vzlyky.

Sestra se na něj zadívala.

„Pane, jeho zdravotní stav se bohužel během poslední hodiny zhoršil,“ řekla.

Robovým tělem projelo zaškubnutí. Byla to pro něj rána.

„Pokuste se mu poslat nějakou radostnou myšlenku. Jsem si jistá, že to ucítí. Lidé v komatu nechtějí vidět plakat ty, které milují. Pokuste se usmívat, to mu určitě udělá dobře.“

Rob, dosud odvrácený, přikývl. Sestra mu podala něco bílého, co vypadalo jako papírový kapesník, a on se vysmrkal.

Pak si utřel oči a postavil se zpříma, vypnul prsa a zatáhl ramena. Podíval se na zraněného Matta a přinutil se držet koutky úst vzhůru.

I když Rob nic neříkal, Matt jeho hlas slyšel. Jak to bylo možné?

„Máš toho ještě hodně před sebou, Mattie. Vrať se, prosím, vrať se!“

Slyšel snad Robovy myšlenky?

„Mattie, tolik bych si přál, abych tě býval zadržel. Kéž by se mi podařilo mluvit s tebou tak, abys mi naslouchal a pochopil mě. Zůstanu u tebe, to ti slibuju. Když se k nám vrátíš, najdeš mne po mém boku, a je mi úplně jedno, jestli budeš ještě zpívat, nebo ne. Proč je pro tebe tak těžké uvěřit, že tě lidé mají doopravdy rádi?“

Matt slyšel každé slovo, ale nechápal je. Rob ho podváděl, tím si byl naprosto jistý. Teď o něm však přemýšlel úplně jinak, což musí nějak souviset s tím, že Rob neví, zda se Matt ještě někdy vrátí mezi živé.

Vrátit se mezi živé.

Matt si znovu vzpomněl na svá černá křídla. Co jen má dělat, aby mu zbělela?

Rob vzal Mattovu chladnou, bledou ruku do svých tlap. Držel ji jemně, jako by ji chtěl zahřát.

„Máš toho ještě tolik před sebou. Vrať se k nám. Pomůžu ti ze všech sil.“

Matt nejistě přešlápl a otočil se k lidem, kteří ho obklopovali. Hleděl do vážných tváří, které pomalu příkyvovaly.

Co má celý tenhle nesmysl znamenat?

Ještě se z toho zblázní.

Běloba začala pronikavě zářit a jas se stupňoval, až musel zavřít oči.

Bylo mu hrozně špatně! Báł se, že se převáží dozadu a upadne.

23

Amy se probudila, když se za okny už smrákalo.

Z předsíně zaslechla vyzváněcí melodii telefonu. Po chvíli ustala a mámin hlas říkal něco, čemu Amy nerozuměla.

Obrysy nábytku, které vyrůstaly z přitmě, jí připadaly jako číhající stíny. S nimi se jí vracely i vzpomínky. Zatím byly mlhavé a neostré. Čím déle ležela a dívala se do stropu, tím bylo všechno jasnější.

Kdyby jen věděla, co se jí pouze zdálo, a co byla pravda. Připadala si jako po procitnutí z hlubokého spánku, v němž se jí zdál sen, který se ještě při probouzení zdál být skutečností.

Někdo opatrně otevřel dveře. Na podlahu dopadl úzký paprsek světla. Objevil se v něm mámin stín. Dveře se rozevřely víc a Amy ucítila, jak jí na obličej dopadlo světlo lampy z chodby.

Máma se šeptem zeptala, jestli spí. „Volá Tanja, chce s tebou mluvit.“

Amy přikývla a natáhla ruku. Oči měla přivřené, protože jí světlo bylo nepříjemné. Máma jí podala telefon a odešla.

„Haló?“ Amy udivil její vlastní hlas. Vůbec nezněl, jako by se teprve před chvílí probudila.

„To jsem já, Tanja. Jak je ti?“

Amy se otočila na bok. „Už trochu líp. Spala jsem.“

Tanja začala hned vykládat. První otázku položila ještě velmi opatrně, teď už ale jela ve starých kolejích. „Že neuhodneš, kdo se mě na tebe ptal? Třikrát!“

Amy to bylo úplně fuk. Aby udělala Tanje radost, zeptala se: „Povídej, kdo?“

„Hádej, hádej! Ve škole jsi všechny pořádně vyděsila. Fiona si dokonce myslí, že by ses měla poradit s psychiatrem, protože máš přehnané reakce. Vždyť ji znáš. Ví všechno nejlíp. Ale přišel k nám i Zeus a všech se vyptával, co by s tebou mohlo být a jestli takové potíže nemá ještě někdo další. Vymáčkal nás jako citrony. Připadala jsem si jako v nějakém sci-fi filmu, kde mimozemšťané získají moc nad lidmi, ale nedá se přesně poznat, kdo už je jejich, a kdo ještě ne. Zeus se tvářil, jako by to bylo nakažlivé. Hrozně dlouho nám vykládal, že je nebezpečné chovat silné city k někomu, kdo nám chce svou hudbou akorát vytáhnout peníze z kapsy. Měla jsi slyšet Kristin. Normálně dostala hysterický záchvat. Málem jsem myslela, že vyskočí a zmlátí ho.“

Amy to všechno bylo lhostejné. Mnohem radši by se ještě trochu prospala.

„No, ale teď už musíš hádat. Nepřijdeš na to ani za milion let. Budeš koukat, až ti řeknu, kdo to byl.“

Tanjo, já... zrovna jsem se probudila,“ poznamenala Amy a snažila se, aby její hlas zněl ospale.

„Tak já ti to teda povím. Pak se totiž hned probereš, to ti garantuju.“ Tanja mluvila nemilosrdně dál. „Byl to David. A vypadá doopravdy nažhaveně, vážně. Myslím, že prostě využil příležitosti, protože jsem tvoje nejlepší kamarádka. Ptal se mě na tebe třikrát. Myslím, že se o mě asi zajímá. Určitě je to tak. Nemyslíš?“

Potichu, aby to Tanja nemohla zaslechnout, zamumlala Amy: „Nebo o mě.“

Tu možnost ale Tanja nevzala v úvahu ani na vteřinku.

„Přišel, když jsme o polední pauze jedli, a dokonce si sedl ke mně ke stolu. Věděla jsi, že má šedomodré oči?“

Fiona div nepraskla vzteky. Víím, že je do něj celá blázen, ale on o ni ani nezavadil pohledem.“

Protože Amy už došly síly i chuť a přitom nechtěla Tanju urazit, řekla rychle: „Musím končit. Přišla moje lékařka.“ Tanjino loučení přerušila tím, že zavěsila. Pak držela aparát na hrudi a tiše úpěla.

Vlastně by se měla radovat, koneckonců se na ni vyptával David. Kdyby měla tvrdit, že se jí zdá ošklivý, lhala by. Měl v sobě něco, co způsobilo, že si Amy blaženě povzddechla.

Ale zajímala ho vůbec? Nebo skutečně jenom využil příležitosti popovídat si s Tanjou?

Amy to vlastně bylo jedno.

Máma se vrátila s talířem, z něhož se kouřilo.

Amy uhodila do nosu vůně skořice. Máma se pohybovala po pokoji, aniž by rozsvítila, jen ve světle, které sem dopadalo z chodby. Došla k posteli, sedla si na kraj a talíř postavila na otevřenou knihu.

„Ach jo,“ zanaďávala, když hustá kaše kapala přes okraj talíře.

Byla to ovesná kaše, pěkně hustá, jak ji Amy měla ráda. Nesmělo se na ni nasypat moc skořice, když ji však bylo málo, chutnala kaše příliš mazlavě. Máma ji dělala skvěle.

„Myslela jsem si, že by ti teď mohla přijít k chuti.“

Amy vděčně přikývla, posadila se a sáhla po lžici. Musela dlouho foukat, protože kaše byla horká.

I máma chtěla vědět, jestli je jí už líp.

„Budeš moci jít zítra do školy?“

To Amy nevěděla. Ještě ne.

„Rozhodneme se zítra ráno,“ určila maminka.

Sladká chuť kaše dělala Amy dobře. Jedla rychle a riskovala, že si spálí jazyk.

„Bylo by lepší, kdybys vstala a sedla si v kuchyni ke stolu.“

Ale Amy raději nabírala kaši lžicí z talíře na nočním stolku a skláněla se k němu.

„Stojí ta popova hvězda opravdu za takovou hysterii?“

Amy jedla čím dál tím rychleji. Nabrala si do pusy tolik kaše, že nemohla odpovédět.

„Trochu jsi mě zklamala. Myslela jsem, že jsi dospělejší a zralejší,“ pokračovala máma. Zatímco Amy vyškrabávala talíř, mluvila máma stále dál, aniž by se na ni podívala.

Jak ráda, jak strašně ráda by se jí Amy svěřila! Jak by jí pomohlo, kdyby mohla mámě povédět, že byla tajně v hotelu. Kdyby se mohla vyzpovídat ze všeho, co jí leží na duši, ulevilo by se jí a cítila by se zase lehce.

„Opravdu, Amy, je načase, aby ses chovala jako dospělá, vážně. Musela jsem ti to říct!“ uzavřela matka svou řeč.

A já bych ti měla říct tolik věcí, ale ty mi nikdy nebudeš naslouchat. Kaše v Amyiných ústech dostala náhle hořkou pachutí.

Máma vstala a sebrala prázdný talíř se lžící. Byla už u dveří, když Amy vybuchla: „Je vůbec něco, co podle tebe dělám správně?“

Maminka sebou necukla. Zůstala nehybně stát s rukou na klice. Světlo z chodby jí vrhalo ostré stíny na obličej. Vypadal jako maska.

„Teď není vhodná doba, abychom o tom mluvily,“ odpověděla a násilím se ovládla.

„Ale na to, abys mi dělala výčitky, vhodná doba je!“ Amy se nevzdávala.

Máma pustila kliku a začala si volnou rukou přihlázovat stále tytéž prameny vlasů za ucho.

„O takových věcech se debatuje v klidu.“

„Ale já to chci vědět teď. Teď!“ Amy vyskočila z postele. Noční košile jí plandala na hubeném těle.

„A já nechci.“

„Ty nikdy nechceš nic, co bych chtěla já. Nikdy mi nechceš říct, kdo je můj otec. Ale já mám právo se to dozvědět. Nemůžeš mi to věčně tajit.“

Máminy rysy najednou jako by zkameněly. Horní ret byl úzký jako žiletka.

„Vysvětlovala jsem ti to mockrát. Když chceš mluvit o ‚otci‘, pak je to určitě Henry. I když ty to vidíš jinak. Což ho mimochodem velmi trápí, ale tobě je to zřejmě jedno. Kromě něj existoval nanejvýš tvůj zploditel a tomu je jedno, že jsi na světě, stejně jako jsem mu byla lhostejná já. Na takové lidi je nejlepší zapomenout.“

Ovládání, dokonale sebeovládání. Ano, taková je její matka. Amy měla zase pocit, že naráží do silné skleněné stěny, jako ubozí ptáci, kteří v létě vrážejí do prosklených dveří terasy a padají mrtví k zemi.

„Můžu se ti vůbec nějak zavděčit?“ vyhrkla Amy znovu. Stála na místě a chvěla se.

Máma k ní pomalu přistoupila, odložila talíř a vzala ji za ruce. Naklonila hlavu na stranu a naléhavě se zadívala dceři do očí.

„Některé věci se zpočátku zdají být úplně špatně. Když se na ně člověk podívá později, z větší vzdálenosti, pozná, jak bylo dobré, že se udály.“

Slova doznívala v Amyiných uších jako ozvěna. Znovu si je poslechla a pak zavrtěla hlavou. Ne, tak jednoduše se odbýt nedá.

Máma ji jemně zatlačila zpátky na postel. „Nejlepší bude, když se teď trochu prospíš. Snad by sis měla vzít tu tabletku od paní doktorky Magnusové.“

Přetáhla přes ni deku, ale Amy byla pořád hrozná zima. Na matčino „dobrou noc“ nereagovala.

Až když za sebou zavřela dveře, Amy se tiše rozplakala.

Její únava byla větší než smutek. Oči se jí zavřely a ponořila se do spánku plného děsivých snů.

24

Nevšimla si ho. Celou dobu stál u nohou postele a poslouchal rozhovor mezi ní a její protivnou matkou. Pak, aniž zaznamenala jeho přítomnost, během několika vteřin usnula.

Teď se převalovala pod dekou a vydávala přidušené zvuky. Zněly jako výkřiky, jen byly téměř bezhlesé.

On ji přece potřebuje. Jenže hodí se ta holka vůbec k něčemu? Proč se nechala od matky tak odbýt?

Matt se procházel po jejím pokoji, v němž se vznášela jemná kokosová vůně. Pocházela z malé hliněné nádoby, ve které byla zaprášená suchá kytice. Vedle ní stála lahvička s vonným olejem a nápisem „Pina Colada“. Je to sice nějaký koktejl, ale kokos je v něm každopádně.

Z obýváku bylo slyšet střízlivý hlas moderátora zpráv. Matt si vzpomněl na odhalení, které chtěla učinit ta zatracená novinářská káča. Článek už jistě vyšel a určitě ho byly plné i zpravodajské relace. Šel ke dveřím, sáhl po klice, ale ruka mu bez odporu projela dřevem. Nemusel tedy dveře otvírat, mohl jimi jednoduše proplout. V obývacím pokoji svítily dvě stojací lampy s vysokými stínidly. Místnost díky nim tonula v příjemném tlumeném světle. Televize byla zapnutá a ve zprávách zrovna běžela reportáž z královnyiny návštěvy Austrálie.

Na pohovce ležel natažený nějaký muž, na nohou měl dosud boty. V ruce držel ovladač. Přepnul na jiný kanál, byla to jedna z těch nudných stanic referujících o kurzu akcií.

„Přepni to zpátky,“ sykl Matt. Řekl to polohlasně, ale muž nic neslyšel.

Odporně nalakovaný účes, pomyslel si Matt, když si všiml mužových lesklých tmavých vlasů. K pokoji se blížila Amyina matka. Muž okamžitě sundal nohy z bílé pohovky. Posadil se s koleny u sebe, jako malý kluk přistižený při činu. Žena přinesla talíř, na němž byl sýr nakrájený na kostičky, a dvě sklenky z broušeného skla s červeným vínem. Muž a žena si spolu přitukli, skleničky cinkaly vysokým tónem.

„Nevysílají teď tu komedii?“ zeptala se Amyina matka a ukázala skleničkou na televizor.

Bylo vidět, že muž by mnohem radši zůstal u svého kanálu, ale kvůli ženě přepnul. K Mattově radosti se opět objevil bezvýrazný obličej moderátorky zpravodajství. Když předčítala další zprávu, byla viditelně zděšená.

Jednalo se o něj. Vedle moderátorky se objevila jeho čtvercová fotografie. Měl na ní svůj typický pohled „zlomené křídlo“ a plachý úsměv.

„Veřejnost s napětím a účastí sleduje osud popové hvězdy Matta M!“ Objevily se záběry nemocnice. Na šedivém asfaltu chodníku ležel dlouhý pruh květin a hory plyšových medvídků, malých plyšových zajičků a látkových ježků, o nichž Matt kdysi mluvil jako o svých nejoblíbenějších hračkách. Plačící dívky přinášely další kytice a kladly je na chodník.

„Po celý den přinášely ženy a dívky, ale i mnozí chlapci květiny, plyšová zvířátka a další dárky před nemocnici, zatímco lékaři bojovali o život Matta M. Jeho stav je označován za kritický, nicméně stabilizovaný.“

Následovalo interview s dívkou, která byla přibližně v Amyině věku. Sotva mluvila, protože potlačovala slzy. Milovala Mattovu hudbu a zanotovala trochu

chraplavým hlasem jeho píseň s názvem „Trust me“. Žena, která sem přišla se svou desetiletou dcerou, vyprávěla o předchozím večeru, kdy byly na Trafalgar Square a čekaly na koncert. Když bylo oznámeno, že koncert odpadá kvůli Mattově těžké autonehodě, přestala se pro ni otáčet země.

„Pro Amy také hodně znamená,“ konstatoval muž.

Amyina matka nakrčila obočí a vzala si kostičku sýra.

Po záběrech nemocnice se na obrazovce znovu objevila hlasatelka. Dovolila si osobní komentář, který zněl upřímně. „Kdyby se Matt M probral z komatu, byl by to téměř zázrak. Přesto jeho fanoušci neztrácejí naději, přesně tak, jak je to svými písněmi učil. Matt M, zpěvák, jenž se svým zpěvem dokázal dotknout lidských duší.“

Následovala předpověď počasí na pátek. Mělo být zase tepleji, sucho a chvílemi slunečno.

„Táta nad mým hudebním vkusem vždycky jen kroutil hlavou. Měl jsem tehdy rád rock,“ vzpomněl si muž a pokračoval: „Amy prostě potřebuje naše pochopení. Ty komentáře k novinovým článkům jsem si mohl ušetřit.“ Byl to zřejmě Amyin nevlastní otec.

Amyina matka mlčela, upřeně sledovala sklenici a kroužila v ní vínem.

Matt stál ještě pořád za pohovkou. Musel se opřít o polštáře opěradla, udělalo se mu najednou špatně. Až dosud slyšel z publika vždycky jen afektované ječení dívek, nikdy nepřemýšlel o tom, co se v jeho fanoušcích odehrává doopravdy. Často ho obtěžovalo, že hází na pódium plyšáky. Připadalo mu to dětinské.

Látkovi ježci ho dojali. Ten jeho se jmenoval Artuš, po bájném anglickém králi. Artuš byl oranžový a bodliny měl modré. Když bylo Mattovi osm let, zmizel Artuš beze stopy. Ztratit ho nemohl, protože Artuš na něj vždycky čekal v posteli. Maminka mu přísahala, že Artuše nevyhodila, přestože už byl hodně špinavý a bodliny měl polámané. Tehdy Matt hodně plakal a vztekal se. Ale Artuše mu to nevrátilo.

Jedné reportérce o Artušovi před časem vyprávěl. Látkoví ježci už se určitě nevyrábějí. Dívky je tedy musely podle jeho popisu samy ušít.

Těžká křídla na zádech ho táhla dozadu. Ohnul ramena, aby si uvolnil svaly. Obě křídla se přitom zvedla. Vypadala elegantně a mohutně. Matt zjistil, že když jimi chce mávat, musí lehce pohybovat rameny dozadu a dopředu. Křídla přitom vydávala hluboký šustivý zvuk, jak rozrážela vzduch.

To, co právě viděl v televizi, ho zneklidnilo. Tolik se to lišilo od jeho dosavadního vnímání světa. V hrudi cítil něco, co mu bylo cizí. Nebo co už hrozně dlouho nepocítil.

O Naomi nevysílali nic. Kdyby o tom psaly noviny, jistě by se o ní aspoň zmínili. Matt si pomyslel, že ledově chladná novinářka Louisa Nissonová nakonec článek o jeho minulosti nenapsala. Nerozuměl tomu.

Ale uklidnilo ho to. Současně však pořád existovalo nebezpečí, že to Louisa udělá. Určitě jenom číhá na vhodnou příležitost.

Ale není to všechno úplně jedno?

Do svého starého života, v němž by odhalení o Naomi hrálo velkou roli, už se asi nikdy nevrátí.

Ale on chce zpátky!

Tím si byl jistý.

Jenomže jak to má udělat?

Amyina matka vstala a otevřela dveře na terasu. Vítr vnikl dovnitř a nafoukl tenké smetanové záclony.

„Čerstvý vzduch nám udělá dobře,“ řekla svému muži, který poněkud překvapeně vzhlédl.

Čerstvý vzduch. I Matt pocítil příjemný chlad noci. Instinktivně pohnul pažemi a cítil, že křídla následují ten pohyb. Jak se do nich opřel proud vzduchu, ztratil Matt kontakt se zemí. Vyneslo ho to do výšky. Nechal perutě klouzat nahoru a dolů, jenže pak narazil hlavou na strop místnosti.

Muž seděl pod ním. Matt mu viděl do sklenice i na pěšinku, která byla rovná, jako by ji narýsoval podle

pravítka. Mávl křídly a kousek popoletěl. Elegantně vyklouzl dveřmi ven do noční tmy.

Typické světlo anglických pouličních lamp zbarvovalo spodní část nízkých mraků do měděna. I když Mattovi chyběla zkušenost, dařilo se mu mávat křídly čím dál rychleji. Přišel na to, jak je musí nastavit, aby zatočil doprava nebo doleva.

Chvilí stoupal stále výš, plně se soustředil na let. Po určité době pohlédl dolů a vyděsil se. Zapomněl pohybovat křídly. Okamžitě přešel do vývrtky a řítil se k zemi. Vzpamatoval se však a znovu stabilizoval svou pozici.

Světélka pod ním byla maličká jako na modelu železnice. Pouliční svítelníky tvořily perlový náhrdelník s velkou vzdáleností mezi jednotlivými perlami.

Matt bezcílně plachtil noci. Musel se soustředit na mávání křídly a nedokázal myslet na nic jiného. To bylo dobré.

25

Amy se příštího rána cítila jako skleněná figurka s mnoha jemnými prasklinami. Včerejší události zanechaly stopy v její hlavě. Myšlení se jí zpomalilo o jeden rychlostní stupeň a hrozněji unavovalo.

Přesto chtěla za každou cenu do školy. Ležet celý den v posteli by nevydržela. Navíc se máma hned ráno nabídla, že si vezme ještě den volna a zůstane s ní. Ne, děkuji, to půjde Amy radši do školy. Když otevřela oči, vrátily se jí vzpomínky na předchozí odpoledne a večer. Posadila se a nedůvěřivě prohledala každý koutek místnosti. Hledala Mattovy stopy.

Žádné však nenašla.

Přihlásily se lehké pochybnosti. Možná se jí to, že Matt je v jejím pokoji a že spolu mluví, jen zdálo.

Ať už šla do koupelny, na záchod nebo kamkoli jinam, pořád ji něco nutilo, aby se ohlédla, zda za ní nebo vedle ní nestojí anděl s černými křídly.

Ale nestál.

Její vlasy se vůbec nedaly učesat. Prameny visely přes sebe, odstávaly jí od hlavy a rozdělovaly se, takže to vypadalo, jako by místy měla pleš. Nepomohlo, ani když je vykartáčovala, ani když je učesala mokrým hřebenem. Nakonec si Amy vlezla pod sprchu a nechala si teplou vodu dlouho stékat přes hlavu a obličej. Představovala si

přítom, že ze sebe smývá všechny hrůzy uplynulých dvou dní.

Máma zaklepala na dveře koupelny. „Amy, Henry tě odveze do školy, ale pospěš si, prosím. Má v devět důležitou schůzku a nesmí přijít pozdě.“

Amy stála před zrcadlem, zahalená do modrého koupacího pláště, a dělala si hřebenem pěšinku. Pak si sčesala vlasy nalevo a napravo. Vtom ho uviděla v zrcadle.

S leknutím se otočila. Stáhla okraje pláště k sobě a pevně je držela oběma rukama. Cítila, jak jí pod látkou prudce buší srdce.

Stál před ní se zkříženýma rukama a opíral se o kachlíkovou stěnu před sprchovým koutem. Špičky černých křídel se mu drze pohupovaly za hlavou.

„Zkus to dozadu. Učeš si je dozadu a pak volně vyčesej nahoru. To bude lepší. Určitě.“

Amy se podívala ke dveřím. Zamkla je, takže ji máma nemůže překvapit. Všiml si jejího pohledu a udělal odmítavé gesto.

„Buď klidná! Kdyby někdo vešel, jsem okamžitě vzduch. Říkal jsem ti, že vidět mě můžeš jenom ty. A kromě toho musíme být sami.“

Amy ze sebe ještě pořád nevydala ani hlásku a na anděla v tričku a džínsech jen upřeně zírala.

„Existuje takový gel, posiluje vlasy. Vždycky mi ho dávali před koncertem nebo před fotografováním.

Jmenuje se...“ Položil si ukazováček na spodní ret a zamýšleně se zadíval na infrazářič. „Jmenuje se...“ Musel se zašklebit. „*Andělský elixír 881*“

„Viděl jsi... když jsem byla ve sprše... viděl...?“ začala Amy. Krk jí hořel. Obrátila se a prohlédla si svou kůži v zrcadle. Skvrny byly velké jako malý talířek a měly červenofialovou barvu. Vytáhla si límec nahoru a pokusila se je schovat. „Jsi... jsi tu celou dobu?“ pátrala dál.

„Dnes v noci jsi pořád jenom spala. Tak jsem si dal krátký letecký kurz.“ Ukázal malým vyklápěcím okénkem na nebe.

Máma znovu zatukala na dveře, tentokrát velmi netrpělivě.

„No tak, Amy, honem! Autobus už jsi totiž zmeškala.“

„Budu hned hotová,“ křikla Amy ke dveřím. A Mattovi řekla: „Už musím jít. Počkej... tady!“

Široce a drze se zašklebil. „Myslíš si, že se chci koukat, jak se oblékáš?“

Teď začaly rudé skvrny ještě ke všemu svědit. Ano, přesně toho se Amy bála. Nebyl to ani tak stud jako spíš strach, že by Matt viděl, jak hrozně jsou její nohy a jak plochou má hruď. Připadala si děsně ošklivá.

Zmizel jí před očima, aniž by způsobil sebemenší hluk. Ještě několik vteřin zírala na sprchový kout, pak na sebe pohlédla do zrcadla a sčesala si vlasy z čela, jak ji poradil Matt. Přistihla se při myšlence, že si odpoledne rozhodně musí opatřit *Andělský elixír 88*.

Pro jistotu si oblékla spodní prádlo a zelenou skládanou sukni školní uniformy ještě pod koupacím pláštěm. Pak ho neochotně nechala sklouznout na zem a s opičí mrštností si rychle oblékla bílou blůzu. Ještě šedivý vlněný svetr s věčkem a byla hotová.

Mohla si celou tu práci ušetřit, protože po Mattovi nebylo ani vidu, ani slechu. Možná však byl přece jenom nablízku a pouze se neukazoval. Ta představa Amy zneklidnila.

Veškerá její pozornost patřila jen Mattovi. Očima hekticky zkoumala okolí, mohl přece být kdekoli. Slyšela, že na ni máma mluví, netušila však, co říká. Její intonace ale byla neobvykle jemná.

Po celou cestu do školy se s ní Henry snažil zapříst hovor. Amy nereagovala, protože ani jemu nedokázala naslouchat, dokonce i kdyby chtěla, a tak Henry prostě dál vyprávěl, jaký byl on v jejím věku. Henry řídil velké auto hustým ranním provozem a propukal v smích, když popisoval kalhoty do zvonu, které kdysi nosil. Mezitím

bručel, jak špatně většina řidičů jezdí a že si nechá dopředu za mřížku chladiče zabudovat pistoli s kyselinou. „A každého, kdo bude zdržovat, jednoduše rozpustím.“ Když to říkal, vycenil zuby jako vzteklý pes. Zpitvořený obličej se k němu vůbec nehodil, Amy připadal jako maska, kterou si nasadil přes svůj obvyklý mírný výraz.

Když zabrzdil před školou, obrátil se na svou nevlastní dceru a zazubil se: „Dám ti penny, když mi řekneš, nač myslíš. Neposlouchala jsi mě ani vteřinu, vid’?“

Amy se omluvně usmála.

Zavrtěl hlavou. „To nevadí. V pořádku. Dokážu to pochopit.“

Ach ne, nedokážeš, i když se opravdu snažíš, pomyslela si Amy. Několik útržků jeho řeči k ní ale dolehlo a musela přiznat, že Henry byl tentokrát opravdu milý. Na rozloučenou krátce položila ruku na jeho, ležící na řadici páce. Překvapeně se na ni usmál.

Byla tu brzy. Školní brána byla ještě zavřená. Když k ní mířila, objevila Tanju, Fionu a Kristin ve výklenku mezi dvěma vysokými okny. Tanja na ni hned začala mávat oběma rukama.

„Ahoj, jak je? Už jsi v pořádku?“ volala na ni přes prostranství.

Ne, pronásleduje mě totiž Matt M v podobě anděla! Amy to samozřejmě řekla jen v duchu. Velmi pomalu se blížila k děvčatům. Na každém kroku se rozhlížela vpravo i vlevo, pořád měla starost, že se Matt objeví vedle ní.

A co když ho ostatní také uvidí?

Nebo když s ním bude mluvit, jenže ostatní ho neuvidí ani neuslyší? Budou si myslet, že se úplně zbláznila. Amy si vzpomněla na starý film, v němž jeden muž pořád hovořil s obrovským zajícem, kterého viděl jenom on. Jeho rodina ho rychle poslala k psychiatrovi.

Kristin, která měla ještě na nohou boty na podpatku, si užívala, že je skoro stejně vysoká jako Amy.

„Jsi do něj zabouchnutá?“ vylétlo z ní. „Hodně holek je zamilovaných do Matta M. Jedna prý ze zoufalství skočila z okna.“

Tanja nakopla Kristin do podpatku. Kdyby ji Amy nezachytila, skončila by na zemi.

„Nech toho!“ protestovala Kristin a vyčítavě se podívala na Tanju.

Fiona je sledovala dokonale naličenýma orlíma očima. Nedbale pohodila hlavou dozadu, jako by chtěla kloktat. Pak si setřásla vlasy dopředu a předklonila se jako při gymnastice. Znovu potřásla kučery a pak je energickým pohybem přehodila zase dozadu. Spokojeně si krátce odfrkla.

„Co to mělo být?“ zeptala se Tanja a povytáhla obočí.

„Takhle vypadají moje vlasy nejlip. Volně, divoce, dynamicky. Četla jsem to ve *Woman's World*. To je ten nový časopis, který přináší trendy z celého světa.“ Fiona se soucitně podívala na Amy. „Budeš vůbec moct jít na školní ples?“

Amy chovala vůči plesu nejednoznačné pocity. Ráda tančila, ovšem nejraději doma, úplně sama, když ji nikdo neviděl. Přesto chtěla na ples jít, jenže měla strach. V plesových šatech by jistě vypadala směšně, jako strašák, přes kterého někdo přehodil pěknou látku. Navíc nechtěla jít sama. Tanja vyprávěla už celé týdny, jaká je to hrůza jít na ples bez doprovodu. Její starší sestra to jednou zažila, protože kluk, který ji pozval, dostal černý kašel. „Zůstala beznadějně na ocet,“ líčila to Tanja v nejčernějších barvách. „Jsem sice moderní žena a jsem si jistá, že se klidně obejdeme bez mužů, jenže školní ples bez kluka, s kterým tancujete, s kterým si pokecáte a kterého můžete kdykoli poslat pro ovocný punč, musí být smutná záležitost.“

Amy byla zrovna tak zoufale na ocet. Nedokázala si představit kluka, kterého by mohla požádat, aby s ní šel na školní ples. Už chvíli přemýšlela, na co by se mohla vymluvit, aby tam nemusela jít a nevypadala přitom uboze.

Fiona začala být podrážděná, protože Amy jen civěla před sebe. Nechtěla čekat na odpověď a vyptávala se dál: „Budou tam určitě hrát spoustu písniček Matta M. Vydrží to tvoje nervy, maličká?“

To oslovení bylo přinejmenším legrační, protože Fiona byla o půl hlavy menší než Amy.

Amy naštěstí nemusela odpovídat, protože Tanja zvedla ruce, jako by se chystala učinit důležité prohlášení. Kristin, která dosud bojovala s botami na vysokých podpatcích, sledovala kamarádčin pohled.

„Je něco s Robinem?“ zeptala se cvrlikavě.

Tanja po ní šlehla pohledem, který říkal, že tolik hlouposti po ránu opravdu nevydrží.

„Spousta holek jenom čeká, až je osloví nějaký kluk a pozve je. Mně se to zdá moc staromódní. Moderní žena může jednat sama. A přesně to taky udělám.“

Konečky prstů si učisla černé vlasy, úplně tuhé lakem. Odhodila tašku a vykročila.

Amy tušila, na koho má Tanja spadeno. Trošku žárlila, protože i jí se ten kluk líbil a taky by s ním ráda šla na ples, ale nikdy ani ve snu nečekala, že by ji mohl pozvat. Nenáviděla se za své vyčkávání a tajně Tanju obdivovala. Kde jen brala odvahu?

Robin právě ukazoval Davidovi své nové kopačky, když se mezi ně Tanja postavila, aby jim dala najevo, že vyžaduje jejich veškerou pozornost.

I na velkou vzdálenost Amy poznala, že z Tanjina obličeje náhle vyprchala veškerá sebejistota. Ukazováčkem ukázala na výklenek, v němž stály Fiona s Kristin a Amy.

„Jde sem,“ zalapala Kristin rozrušeně po dechu. Tanja ještě pořád stála u Robina, byla k němu ale obrácená zády. Zaraženě sledovala Davida, který přistoupil k Fioně.

Fiona škádlivě naklonila hlavu na stranu, usmála se na Davida a široce rozevřela oči, jak to dělají modelky v módních časopisech.

Amy si všimla, že se Kristin v botách na vysokém podpatku ještě postavila na špičky.

„Ahoj, Amy!“ David se na ni zářivě usmál. Měl nádherně bílé zuby. „Už jsi v pořádku?“

Jak to, že mluví s ní? Amy na něj civěla, jako by hovořil čínsky.

„Amy, není ti něco?“ David jí zamával rukou těsně před obličejem. Voněl opravdu dobře, jemnou pánskou voňavkou.

Fioně začal napětím cukat sval v dolní čelisti. Kristin hleděla jako rozčilené kuře z Davida na zmatenou Amy a zase zpátky. Teď mohla oplatit Amy to, že ji předtím zachytila v pádu, a tak odpověděla místo ní: „Díky, už je jí mnohem líp. Vid', Amy?“ Nenápadně rýpla Amy do žeber.

Amy sebou trhla a zasmála se, protože byla hrozně lechtivá.

David to pochopil jako odpověď. „To jsem rád. A co děláš v neděli? Nešla bys na zmrzlinu? Do té nové cukrárny na Highgate Street.“

„Ano.“ Řekla to vážně ona? Amy si nebyla jistá. „Ve čtyři?“

„Ano.“

„Tak ve čtyři. Cukrárna se jmenuje *Mary and Cherry*.“

„Ano.“

Davidovy a Tanjiny kroky se zkřížily, když se on vracel k Robinovi a ona k děvčatům.

„Co na tobě vidí?“ uklouzlo Fioně.

„Co chtěl, Fiono?“ zeptala se Tanja stroze, když dorazila k ostatním.

„Od Fiony nic!“ pípla Kristin vysokým hlasem. S omluvným pohledem ukázala na Amy.

„On mluvil s *tebou*?“ Tanja překvapeně zakoulela očima, jako by se zeměkoule začala točit na druhou stranu. „Co chtěl od *tebe*?“

Ano, co od ní chtěl? Amy by to také ráda věděla.

26

Připadal si, jako by se vrátil v čase o deset let. Nakyslý pach propoceního šatstva Mattovi připomněl doby, kdy měl před sebou zkoušky a písemky. Vyvolal v něm stejný pocit jako tenkrát, kdy s kamarády z kapely *Rozzuření krokodýli* zkoušeli celé odpoledne až do noci a na učení mu nezbýval čas. Jeho škola nevypadala ani z poloviny tak vznešeně jako tenhle „zámek“. Byla to novostavba se spoustou zářivek a s lesklým, snadno omyvatelným nátěrem na zdech. Prostě příšerná.

Zůstat Amy nablízku nebylo obtížné. Stačilo na ni pomyslet, a už ho neviditelná síla velkou rychlostí dopravila přímo k ní. Tak také došlo k tomu, že se jí zjevil v koupelně. Když se vracel z nočního letu, krátce se zamyslel, kde by ji asi mohl najít, a hned se ocitl vedle puštěné sprchy. Matta to setkání vyděsilo stejně jako Amy. Byl celý šílený z pocitu, že mu ta dívka může pomoci, jen když ji k tomu dokáže přimět.

Bohužel jí to nemohl přikázat. To by bylo skutečně nejjednodušší. Musel čekat na vhodnou příležitost a začít od začátku. V uších mu dosud znělo varování lidí z bílého prostoru bez zdí a stropu. Pokud by ji vyděsil nebo znepokojil, odrazilo by se to negativně na jeho těle, ležícím v nemocnici. A to beztak vypadá dost špatně.

Matt si promnul obličej. Je to ale složité. Proč prostě nestačí, aby luskl prsty a všechno bylo zařízené, tak jako dřív?

Muž s vrásčitým obličejem, který pravděpodobně vůbec nevěděl, co je to úsměv, zavřel školní bránu a rozhoupal mosazný zvon.

Matt se postavil za sloup a vykukoval z úkrytu, aby včas poznal, kam Amy jde. Pak se musel ušklíbnout. Je přece anděl, sice má černé peří, ale je neviditelný. Dokud budou kolem lidé, Amy ho neuvidí.

Šla s dívkami, s nimiž se venku bavila. Přehnaně naličená paní Vele důležitá a ta druhá, s účesem jako po vichřici, teď daly hlavy k sobě. Mezi nimi cupitala blondatá myš na příliš vysokých podpatcích. Amy kráčela poslední, jako by k ostatním ani nepatřila.

Konečně se všichni shromáždili v aule školy. Nějaký muž s věncem šedých kudrn si razil cestu mezi studenty a přistoupil k mikrofonu.

„Dobré ráno!“ řekl, ale odpovědi mu bylo jen hvízdání zesilovačů. Muž s vrásčitým obličejem otevřel dvířka ve zdi a zasunul tam regulátor.

„Dobré ráno,“ zopakoval muž, který byl určitě ředitelem školy. Tentokrát mu žáci na pozdrav odpověděli. „Chci vás znovu důrazně upozornit, že každý žák této školy má povinnost odpracovat deset hodin dobročinných prací.“

„Dívek se to zřejmě netýká!“ ozvala se okamžitě Amyina kamarádka s rozcuchanými vlasy.

Ředitel se zmateně podíval jejím směrem.

„Proč myslíš? Jistě že týká.“

„My jsme žákYNĚ!“

Ředitel se oběma rukama chytil řečnického pultíku. Musel by tu dívku jinak zaškrtnout. Matt se v duchu ušklíbl. Současně pozoroval Amy, která stála stranou. Podle Matta nebylo divu. Jak může někdo vypadat tak hrozně nenápadně? Příliš Amy neznal, ale zdálo se mu, že je zajímavější, než napovídal její zjev.

Když ředitel domluvil, následoval Matt dívky ke třídě. Amy šla zase jako poslední.

Rozcuchaná dívka ji oslovila přes rameno: „Budeme ten dobročinný projekt dělat společně, jo?“

Vypadalo to, jako by si Amy netroufla udělat nic jiného, než souhlasně přikývnout.

„Navštívíme Jacqueline, tu holku, co nemluví. Moje máma se zná s její mámou. Ona strašně chce, aby měla Jacqueline kontakt se svými vrstevníky. Učí svou dceru sama doma, protože Jacqueline nemůže chodit do žádné školy. Už od školky totiž nemluví.“

Amy udělala několik kroků, aby spolužačku dohonila. Rozcuchaná dívka si vyměnila pohled s paní Vele důležitou. Mattovi připadal spiklenecký. Pak řekla: „Nejlepší bude, když za ní zajdeme v neděli kolem svatiny. Takže v půl páté. Přejď nejdřív ke mně, abychom se na všem domluvily. Ve čtyři, to se ti určitě bude hodit.“

„Ale to...“ Amy se zarazila v půli věty. Rozcuchaná slečna se obrátila a vplula do třídy.

Matt sledoval, jak Amy zůstala stát uprostřed chodby a zatřásla rukou v pěst. Tušil, proč to udělala.

Nejistě se popotáhl za kraj trička a pohladil látku džínů. Připadal si špinavý. Takové džíny by si na sebe normálně nikdy nevzal. Ledaže by je pro něj navrhl nějaký návrhář a stal by se z nich velký módní hit.

Nevzal! Normálně! Připadalo mu, že jeho normální život skončil už před celou věčností. Věčnost!

Eternity! V hlavě se mu rozezněly tóny. Začal potichu zpívat „Eternity“.

Věčnost. To slovo mu připomnělo jeho misi. Sáhł dozadu a přitáhl si konec křídla, aby na něj viděl. Peří bylo stejně černočerné jako včera. A přitom čas utekl tak rychle. Už jen osm dní, možná devět, protože mu nikdo neřekl, kdy v neděli jeho čas vyprší. V poledne? Odpoledne? Večer? O půlnoci?

Rozřinčel se zvonek. I Amy teď vstoupila do třídy. Vedle dveří objevil Matt úzkou tabulku s nápisem Učebna hudby.

Prispěchal muž s balíkem učebních textů v podpaží, který jako by měl slovo UČITEL téměř napsané na čele. Ve vínově červeném pulovru bez rukávů, bleděmodré košili a tlustých manšestrácích vypadal jako příliš vysoký žák. Vrazil do třídy a energicky za sebou přibouchl dveře.

„Dobré ráno, kdo chybí?“ slyšel ho Matt až na chodbu.

Matt zavřel oči a přál si, aby stál za Amy. Zase pocítil sílu, která ho vždycky uchopila a přenesla. Když vzhledl, uviděl pod sebou Amy, jak si vyndává sešit, a před sebou učitele u přehrávače.

„Změnil jsem na dnešek plán výuky. Protože mnozí z vás stejně dokážou myslet jen na svůj idol, probereme si několik písní Matta M a uděláme jejich analýzu.“ Ze zesilovačů zazněly osamělé tóny akustické kytary, kterými začínala píseň „Trust me“.

„Může mi někdo říct, v jaké je to tónině?“ zeptal se učitel třídy.

„G-moll,“ zamumlal si pro sebe Matt. Amy napůl vyskočila za židle. Přinutila se znovu si sednout, zůstala však předkloněná. Takže ho slyšela...

Matt se sklonil k jejímu uchu a tiše do něj pošeptal: „Je to v G-moll. Já to přece musím vědět. Tak už to tomu moulovi řekni.“

Amy zvedla ruku, jako by byla robot. Učitel na ni ukázal.

„G-moll!“

„Výborně.“ Učitel byl nadšený. „Uhodlas to, nebo máš noty? Přece jsi to nemohla jen tak slyšet?“

„Řekni, žes to poznala. Řekni to!“

Amy poslušně zopakovala, co jí Matt říkal.

Učitel hudby uznale pokýval hlavou.

„Předpokládám, že nejdřív byl text, na který pak Matt složil melodii,“ pokračoval.

„Nel!“ zabručel našťavaně Matt, který si dřepł vedle Amyiny židle, takže měl hlavu skoro ve stejné výšce jako ona. „Ne, nejdřív jsem měl melodii.“

A jenom hookline. Jen to „Trust me“. Řekni to tomu chytrákovi.“

Amy se bezmocně rozhlédla.

„No tak, honem!“ naléhal tiše Matt. Pravděpodobně by mohl mluvit i normálně nahlas, protože ostatní jeho hlas stejně nevnímali.

„Ehm... pane Sterne!“

„Ano, Amy?“ Učitel přistoupil k její lavici v druhé řadě. Tanja, která seděla vedle Amy, rychle položila ruku na umrlčí lebku, kterou si kreslila do sešitu.

„Nemohlo to být tak, že měl Matt nejdřív jenom hookline a k tomu složil melodii? Text mohl vzniknout i později, až k hotové hudbě.“

„Hookline!“ Pan Stern to vykřikl, jako by šlo o nějakou senzaci. „Pojem z pop-music. Řádek textu, který se má vrýt posluchačům do paměti. Na něj se pak navěsí píseň. Výborně, Amy. Prosím ostatní, aby si to poznamenali.“

Díky Mattovi nadchla Amy pana Sterna ještě několikrát. Za vynikající práci a znalosti odpustil Amy zkoušku, která byla pro všechny povinná. „Oceňuji odborné znalosti. Vysoce hodnotím, když se žák detailně vyzná v určité tematice.“

„Amy je žákYNĚ!“ zavrčela rozčuchaná holka, ale tentokrát bez nadšení.

Když začala přestávka, vyšli všichni ven ze třídy.

Amy zůstala v učebně jako poslední. Schválně si dávala na čas s balením pomůcek.

Matt poznal lehké svrbění kůže, které oznamovalo, že pro ni bude viditelný. Sedl si na kraj katedry, aby jí nebyl příliš blízko. Rozhodně ji nesmí vylekat.

Co má znamenat ten výraz? Proč kouká tak divně?

Bezbranně se na ni usmál. Nebyl to úsměv „zlomené křídlo“, ale opravdový úsměv.

Amy vstala, na prsou třímala školní tašku, jako by to byl obranný štít. Propletla se mezi lavicemi až k němu.

Tázavě! To bylo ono! Dívala se na něj tázavě. Matt byl pyšný, že dokázal její pohled rozkódovat.

„Čau, zlato,“ řekl. Jak žalostně to znělo! Tohle nebyl normální Matt. Skoro se za to nenáviděl.

Mluvila tiše a přes rameno pokukovala po dveřích. „Budeš mě teď pořád pronásledovat? To má být pomsta?“

Matt seskočil z katedry. „Ne, pomsta ne. Je to... já... tedy, já musím... já... myslím, že tě potřebuju.“

Dovnitř vletěla rozcuchaná holka.

„Pojď už konečně, Amy. Musíme Diovi popsat náš projekt.“

Amy se zadívala na zeď za ním. Zřejmě se pokusila znovu najít jeho oči, ale on už byl pro ni neviditelný.

27

Nedokázala myslet na nic jiného. Ještě před dvěma dny jí nadával. Včera se jí zjevil jako anděl a zase z toho byl rámus. A dnes ji při hodině šeptal do ucha správné odpovědi a pak jí oznámil, že ji potřebuje.

Matt M – i když už to není „ten“ Matt M, nýbrž anděl s černými křídly, potřebuje Amy. Je něco takového vůbec možné?

Vyučování trvalo do půl čtvrté. Sama byla Amy jenom na záchodě, tam ho ale nespatriila. Stejně by mu to zakázala.

Odpoledne odcházela ze školy unavená jako obvykle. Venku ji přivítal teplý slunečný den, vzduch ji pohladil po tváři. Znovu si vzpomněla na Davida. Bude muset nedělní schůzku odříct, protože půjde s Tanjou za tou němou dívkou. O žádné přestávce ale Davida nezahledla a jeho telefonní číslo nezná.

Vedle ní se vynořil Robin s velkým nákladem. Nesl si školní potřeby a ještě dvě plné sportovní tašky.

„Ahoj, Mi... Mimi!“

„Ahoj, Robině! To jsem ráda, že jsem tě potkala. Kde jste dneska byli?“

„T... trénink navíc na u... u... utkání, co máme za dva t... týdny.“ Robin poklepal na sportovní tašku. Omluvně dodal: „Je možná cítit. D... d... dost jsem se zpotil.“ Vlnité vlasy se mu po sprše mokře lepily na čelo.

„Potřebuju se tě na něco zeptat,“ začala Amy.

V Robinových očích se zablesklo, až to Amy zarazilo.

„K... kvůli plesu? J... já... tedy já...“ zmlkl. „Ne, je to kvůli Davidovi.“

Záblesk v očích okamžitě pohasl. Robin vypadal zklamaně. Pročísl si rukou kudrny a prudce přikývl. „Da... David... je f... fakt dobrý ú... útočník. Nej... nejlepší, jakého máme.“

„Máš jeho telefon? Říkal mi... to je jedno, musím mu zavolat.“

Robin pustil tašky a začal hledat mobil ve školním batohu. Číslo ji jen tak jednoduše neřekl, napsal ji ho na malý kousek papíru.

„Amy!“ Máma čekala u brány. Amy byla překvapená, že ji tu vidí. Obvykle měla v bance právě v pátek hodně práce.

„Díky, Robině!“ Amy si nacpala papírek do kapsy u saka. Najednou byla ještě neklidnější, protože nevěděla, co tady máma chce. Když vykročila, vycítila, že s Robinem něco není v pořádku. Otočila se a pohlédla do jeho velmi smutných očí. Jakmile se jejich pohledy setkaly, nasadil Robin okamžitě široký úsměv a nenuceně ji zamával.

„Pospěš si, Amy, je hustý provoz!“ volala na ni maminka.

Amy vklouzla do elegantního zeleného jaguára a připoutala se. Máma nastartovala a vyrazila.

„Dneska jsem se konečně uvolnila dřív z práce. Říkala jsem si, že bychom mohly zajet do *Selfridges* a vybrat pro tebe plesové šaty.“

Amy ztuhla. Na to opravdu neměla chuť. Když bude mít plesové šaty, bude muset jít na ples. Ale s kým? Rozhodně tam nechce jít sama.

Máma pokračovala, aniž by čekala na Amyin souhlas: „Vůbec bys potřebovala pár nových věcí. V *Selfridges* mají velký výběr. Kalhoty jsou ti moc krátké a tvoje nejoblíbenější svetry jsou vesměs pro ostudu.“

Je u toho? Je i v autě? Slyší, co máma říká? Ta představa byla Amy nepříjemná. Ještě horší však bude předvádět mámě všelijaké oblečení a muset přitom poslouchat její komentáře.

Obchodní dům *Selfridges* leží na věčně přeplněné ucpané Oxford Street, na jejíchž chodnících do sebe lidé pořád strkají. Zvenčí vypadá jako šedivý palác. Dostanete tu prakticky všechno, od jehly až po lokomotivu.

V prvním patře se rozkládal textilní ráj. Divky z Amyiny třídy by tady nejradši bydlely. Každý výrobce prezentoval své zboží ve vlastním prostoru, nejlepší kusy visely na zdi, jako by tu kalhoty, pulovry a saka bez těla tančily. Máma zamířila do oddělení, kde se z velkých fotografií usmívali kluci a holky, jaké by si přáli všichni rodiče: ani moc hubení, ani moc tlustí, zářivě čistí, sportovní, jistě výborní žáci, všichni v nažehlených džínsech a slušivých jednobarevných svetrech, někdy s kapuci, jindy bez kapuce. Stáli na pobřežní promenádě a za zády jim šplouchalo bíle zpěněné moře.

Oblečení nebylo nepříjemné, bylo i docela praktické. Amy by nemusela dlouho přemýšlet, po čem sáhnout do skříně. Všechno se k sobě dobře hodilo.

Jakmile se s mámou zastavily, přispěchala k nim prodavačka s růžovým napudrovaným obličejem. A pak začalo to, co Amy z duše nenáviděla. Nejdřív máma s prodavačkou diskutovaly o vhodné velikosti. Konstatovaly, že Amy potřebuje malou velikost hořejšku, zato ale obzvlášť dlouhé nohavice kalhot. Amy to znělo jako seznam jejích fyzických nedostatků.

Aby to měla rychle za sebou, vzala si hromadu kalhot a svetřů a šla do kabinky s hnědými lamelovými dveřmi. Amy je měla radši než závěs, který by mohl zvenčí kdokoli roztáhnout. Máma by pořád nakukovala dovnitř a to bylo Amy obzvlášť nepříjemné. Dveře tomu zabránily.

Odložila si sako a rozepnula zip sukně.

Vtom se objevil vedle ní.

A díval se jí do očí.

Amy se musela zhluboka nadechnout, anděl se zašklebil jedním koutkem.

Rychleji šeptl: „Promiň, nechtěl jsem. Jen jsem si pomyslel, co si asi zkoušíš, a byl jsem hned tady. Mrzí mě to. Opravdu.“

Zároveň se oba podívali dolů na stoličku, na které se vršily všechny šaty.

„To jsou samé věci pro šedivé myšky. Na to zapomeň. Mají tady spoustu pěkných, módních věcí. Proč nejdeš dál a nevyzkoušíš si něco jiného?“

„Protože máma chce vždycky sem!“ bránila se Amy. Ale i jejím vlastním uším zněl ten argument dost chabě.

„A pak ty věci nosíš? Nebo v nich musíš chodit ty?“

Matt uhodil hřebík na hlavičku.

„Neříkej mi, že se ti tohle líbí!“ Matt ukázal na béžový svetr, který měl vlevo na prsou vyšitou bleděmodrou kotvu.

„Je docela pěkný.“

Matt protáhl obličej. Tomu tedy nerozuměl. „Proč si nevybereš něco, co ti připadá opravdu super? Když do toho vklouzneš, musíš mít chuť tančit, jedině pak je to to pravé!“

Amy se rozmýšlela a celou dobu se mu dívala přímo do očí. Byly tak nádherně modré. Matt její pohled vydržel.

„Dělej, honem, pryč s tím!“

Amy ještě stále váhala. Matt se předklonil, jako by chtěl oblečení vzít. Jeho ruce ale projely skrz látku.

Nakonec se Amy konečně odhodlala a odnesla celou hromadu šatstva na pult vedle pokladny.

Do obličejů jí zavanula napudrovaná vůně prodavačky. „Berete si všechno?“ zeptala se s nadějí v hlase.

Amy mlčky zavrtěla hlavou. Máma k ní přistoupila k Amy s nudně vyhlížející tmavomodrou vestou v ruce. „Už sis všechno vyzkoušela? Tak rychle?“

„Nemohly bychom se tady trochu porozhlédnout?“ Amy ukázala na poutače jiných výrobců.

Máma stáhla obočí. „Ale vždyť jsi vždycky chtěla nakupovat tady. Je to tvoje nejoblíbenější značka.“

„Já... já bych dnes radši zkusila něco jiného.“ Amy stálo velké přemáhání, aby to řekla.

„Dobře!“ Maminka udělala omluvné gesto směrem k prodavačce, které okamžitě ztuhl úsměv na rtech. Když odcházely, dodala ještě: „Tos mohla vážně říct dřív. Mně ty věci připadají nějak nudné.“

„Mně taky,“ šeptl neviditelný Matt Amy do ucha.

Nemohla jinak, musela se pro sebe ušklíbnout.

Zatímco se máma i dál starala hlavně o „praktičnost“ nového ošacení, Matt jí ukazoval, co je podle něj „super“, „odvaz“, „in“, „hustý“ nebo „sexy“.

Ověšené spoustou velkých i malých igelitek šly nakonec Amy s mámou hladové, žíznivé a vyčerpané k jezdícím schodům. V posledním patře byla velká restaurace, kde se chtěly posilnit. Pár kroků od schodů ale mámu napadlo: „Zapomněly jsme na plesové šaty.“

„To... to nevádí... beztak nejspíš nikam nepůjdu,“ vymlouvala se Amy a snažila se táhnout mámu dál.

„Ne, ne, ze školního plesu se ulít nemůžeš. Dostaneš plesové šaty.“ Máma se nemilosrdně vracela ke stojanům s konfekcí. Amy nezbylo nic jiného než jít za ní. Jinak by musela zůstat na místě jako vzdorovitá malá holka a to jí přišlo hloupé.

„Černé,“ zamumlala máma pro sebe. V Amyině uchu se ozvalo: „Červené! Ostře červené!“

Amy poklesla na mysli. Ne, červená je příliš nápadná.

„Nebo bílé, i když ty vypadají spíš jako svatební,“ pokračovala máma v úvahách.

„Červené!“ opakoval Matt naléhavě. Amy se zdálo, že ho cítí vedle sebe. „Ostře červené. Ale asi ne až na zem. Jen pod kolena. Ukaž nohy. Můžeš si to dovolit.“

Amy kulila oči do prázdna. Ona a ukázat nohy? Ta párátka?

„Jaké šaty by sis přála? Každá dívka sní o nějakých šatech. O jakých sníš ty?“ chtěla vědět máma. Zastavila se a pátravě se rozhlížela kolem sebe.

„No tak dělej... řekni to!“ naléhal Matt. Protože Amy váhala, pohrozil jí: „Řekni to, jinak s tebou budu chodit do koupelny, na záchod a vůbec všude.“

Amy rezignovala. „Červené!“ slyšela se říkat. „Ostře červené. Ne moc dlouhé.“

Mámin údiv nemohl být větší. „Ty si opravdu troufneš na červené plesové šaty? Tomu říkám odvaha.“

Amy okamžitě začala litovat, že Mattovi podlehla. Už zase ta kritika, která ji vždycky tolik bolí.

„Myslím, že já bych si to ve tvém věku nedovolila. Je to příliš nápadné. Ale proč ne. Ta věčná černá, bílá a krémová jsou beztak nudné.“

Tohle vážně říká její matka?

Po několika marných pokusech skončily u malého Japonce, který kolem Amy pořád kroužil, ukláněl se a díval se na ni obdivným pohledem. Přinesl šaty z červené měňavé látky, která však nebyla tenká jako hedvábí. Byly bez rukávů, měly tenká ramínka, vpředu sahaly po kolena a vzadu až na zem.

Ze zrcadla na Amy hleděl někdo, kdo se jí líbil. Je to skutečně ona?

„Ach, tak nádherně štíhlá a rovná,“ básnil Japonce. „Tenhle model si může dovolit málokdo.“

Máma otáčela Amy kolem dokola, jako by to byla panenka. Vypadala upřímně nadšená.

Líbily se jí jenom ty šaty? Nebo se jí líbila i Amy?

Zřejmě se jí líbím já, pomyslela si Amy. Nemohla tomu uvěřit.

Když jim šaty zabalili do hedvábného papíru a pak ještě do krabice, cítily se obě ještě vyčerpanější.

„Najíme se ve městě,“ navrhla máma. Zavolala Henrymu. Ke společné večeři v čínské restauraci na břehu Temže ho nemusela dlouho přemlouvat.

Po celou tu dobu Amy Matta neviděla. Pořád byl poblíž někdo, kdo tomu bránil. Matt k ní ani nemluvil. Měla pocit, jako by tu už ani nebyl.

Pozdě večer se rodina vrátila domů. Amy odešla s novým oblečením do svého pokoje. Igelitové tašky ležely

před skříněmi, Amy klesla na postel. Kdybych měla za sebou maratón, nemohla bych být unavenější, pomyslela si.

Matt tu stále ještě není? To ji zase opustil? Už nepotřebuje její pomoc?

Osprchovala se a vyčistila si zuby. Vybílování nových věcí nechala na sobotu. To není škola, takže bude mít dost času.

Už sahala po vypínači, když se Matt objevil vedle okna. Vypadal jinak, uštvaně a napjatě.

Kývla mu na pozdrav.

Jen se na ni podíval.

I když byli v Amyině pokoji sami, jeho obrysy zase brzo vybledly.

Provedla něco? Udělala něco, co ho naštválo? Proč s ní už nemluví?

28

Něco nebylo v pořádku, Matt to cítil už odpoledne. Večer na ulici si byl jistý. Na každém druhém rohu stál kamelot.

Na titulní straně večerního vydání byla jeho velká fotografie. Byla to jeden ze záběrů, jaký dělají paparazzi. Fotograf si na něj někde počíhal a pak ho vyfotil teleobjektivem. Na fotografii nebylo po Mattově proslulém pohledu „zlomené křídlo“ ani stopy. Zrovna křičel, ústa dokořán, obličej znetvořený, hluboké rýhy ve tvářích. Sám se otřásl nad tou rozostřenou karikaturou.

Titulek zněl: „Matt M – krutý miláček!“

Matt běžel podél ženy, která článek četla, a tak se dozvěděl víc.

Rob před ním vždycky tajil všechny články, které nebyly zrovna lichotivé. Chtěl, aby se Matt šetřil a nerozčiloval se. To, co teď četl v novinách, ho šokovalo.

Většinou šlo o dohady o Robertovi a o něm. Rob musel být po jejich setkání v pokoji 007 převezen do nemocnice. Měl tři zlomená žebra a nebezpečně naštípnutou hrudní kost. Robovy bolesti byly vyličený do posledního detailu, takže Mattovi připadalo, že je cítí na vlastní kůži. Jeho manažer nebo spíš bývalý manažer, protože ho přece vyhodil, ke všem fámám o tom, jak ho Matt napadl a o konci jejich spolupráce mlčel.

Ke slovu se ale dostalo mnoho jiných lidí, kteří na Matta věděli nějakou špatnost. Dokonce i ta Meg s dlouhými řasami si přiložila polínko. Noviny otiskly její velkou fotografii, na níž svůdně mhouřila oči. Tvrdila, že ji Matt nechtěl pustit ze svého apartmá a vyhrožoval ji vším možným, pokud jeho „pozvání“ nepřijme.

Byla to lež. Naprostá lež, která Matta hrozně rozzuřila. Ta zatracená husa si jen hrála na důležitou a novináři ji naletěli.

Článek končil nejnovějšími dohady ohledně ženy, která Matta viděla naposledy. Noviny se zmiňovaly o nalezeném sešitku na autogramy a propisovače. Domnívaly se, že Matt mohl nějaké fanynce přikázat, aby na něj počkala před hotelem. Když si převzal auto, vzal dívku s sebou. Ona pak ale zřejmě nechtěla totéž, co on, a tak cestou vystoupila. Matta to rozzuřilo a vyrazil závratnou rychlostí pryč.

Všechno to byly jen mizerné lži, ale lidé je hlтали s velkým požitkem.

Normálně by Matt v takovém okamžiku sáhl po telefonu a svůj vztek by si vybil na Robovi. Normálně... Jenže nic už nebylo normální. Celé hodiny slepě a bezcílně pobíhal po londýnských ulicích. Kolem něj se lidé smáli. Popíjeli v hospodách a přitukávali si na zdraví. Někteří pospíchali do kina, jiní do divadla. Před kluby a diskotékami čekaly fronty.

Matt se cítil z toho všeho vyloučený. Navždycky vyloučený.

To je jedno. Všechno je to jedno. Musí prostě pryč. Křídla se rozevřela a stačil jediný lehký pohyb, aby se zvedl ze země.

29

Co se týče zevnějšku, připadala si nově a dobře. Amy se otáčela před zrcadlem umístěným na vnitřní straně dveří. Měla na sobě rezavě hnědou sportovní soupravu s bílými pruhy po stranách a k tomu nové bílé tenisky. Matt jí důrazně doporučil, aby si obojí koupila, a byl to skvělý tip. Stihla si v oddělení kosmetiky pořídit i *Andělský elixír* 88. Hned ráno si ho vmasírovala do vlasů. Pak si je sčesala z čela a vzadu vyčesala. Vypadaly teď hustší a pevnější. Amy se hned cítila o moc líp.

Kde ale zůstal on? Byla sobota, brzy odpoledne, a ještě ho nezaslechla ani nezahlédla. A přitom k tomu byla tak dobrá příležitost. Henry šel hrát golf a máma měla schůzku s přítelkyní. Nikdo by je nerušil.

Amy pobíhala kolem aparátu v hale s papírkem, na který Robin naškrábal Davidovo telefonní číslo. Musí odříct nedělní schůzku. Tanja nahlásila řediteli jako první datum jejich projektu nedělní odpoledne. A tak Amy neměla na výběr. Byla smutná, že se nesetká s Davidem, zároveň však pociťovala i jisté ulehčení. O čem by si s ním asi povídala? V jeho přítomnosti by jí určitě naskákaly na krku rudé skvrny a nedostala by ze sebe ani slovo.

Musela si přiznat, že jí chybí odvaha, aby mu zavolala. Určitě by koktala a chovala by se jako ten největší idiot.

„Ahoj!“

Opíral se o domovní dveře ze silného, těžkého dubového dřeva. V obličeji byl celý šedivý. „Ahoj!“

Byl to zvláštní pocit. Amy stála tvář v tvář známé superstar, která se naprosto samozřejmě objevila u nich v domě. Dokonce už na Matta čekala a dělala si velké starosti, že o ni možná ztratil zájem.

Nastala trapná pauza. Co má teď říct? Nabídnout mu něco k jídlu nebo k pití ji připadalo nevhodné. Ale proč on mlčí?

„Nikdo tu není,“ řekla nakonec, když už ticho začínalo být nesnesitelné.

Matt přikývl, ale zdálo se, že je mu to jedno.

Amy zamávala papírkem. „Musím... musím odříct tu schůzku s Davidem. Bohužel.“

Slyšela, jak si Matt trpce odfrkl. „Ta Tanja je ale zmije!“

„Je to moje kamarádka!“ bránila ji Amy okamžitě.

Matt pomalu přistoupil blíž. „To máš tedy pěknou kamarádku. Za prvé tě pomlouvá, protože se jí ten David samotné moc líbí, a za druhé ti zkazí rande. Udělala to přece naschvál.“

Co na to říct? Amy to věděla také. Není hloupá. Ale Tanja je jediná kamarádka, kterou ve třídě má. Kristin je milá, ale kamarádka to není, a Fionino vytahování se nedá vydržet.

„Brzy budete mít ples. Jdi na něj s Davidem. Tím těm zmijím vytřeš zrak, vsaď se!“ Matt prošel kolem ní a proplul zavřenými hnědými dveřmi do obývacího pokoje. Amy šla za ním a málem zapomněla otevřít dveře.

„Ale v neděli se musím sejít s Tanjou.“

„Tak tu schůzku s Davidem přelož na... na dnes. Na odpoledne.“

„Ale on přece říkal zítra odpoledne.“

„A ty mu řekneš, že nemůžeš a že by to šlo jen dneska odpoledne.“

Amy si bojácně povzdychla. „Ale třeba dneska nemá čas. Možná je na tréninku.“

„Tak se ho zeptáš, na kdy můžete tu schůzku přesunout. Pondělí je taky den. Nebo úterý.“

„To máme do pěti školu.“

Matt se otočil a vystrčil hlavu hrozivě dopředu. „Zmlkni už konečně a zavolej mu. A nekňouorej pořád. Tím se nic nevyřeší.“

Amy uraženě sevřela rty. Nemůže se do ní pořád navázat. Byl k ní několikrát opravdu milý, ale teď už zase začíná. Matt se ze všech sil snažil ovládnout. Pak pomalu zopakoval: „Zavolej – mu – teď – hned!“

„To nejde. Nemůžu!“ bědovala Amy a mávla rezignovaně rukou. Strčila přitom do nabíječky, v níž byl zasunutý telefon, a přístroj spadl na zem.

Na kamenné podlaze by se rozbil na kusy. Jenže na zem nedopadl. Zastavil se půl metru nad ní a vznášel se.

Amy se automaticky sehnula a sáhla po něm. Cítila, jak ve sluchátku vibruje energie.

Matt to určitě viděl taky. Jak je to možné? Vzhledla k němu. Měl oči napůl zavřené a upřeně se díval na telefon. Amy měla pocit, jako by z místa mezi jeho očima vystřelil paprsek energie a zachránil telefon před rozbitím. Když se na něj podívala, energetický paprsek se přerušil. Matt zavravoral dozadu, jako by někdo přerázl lano, na němž byl přivázán.

Tázavě si ho prohlížela.

„Opravdu to dokážu,“ začal. „Jen svými myšlenkami. Dokážu věcmi pohybovat nebo je zachytit. Jen to musím opravdu chtít. Funguje to.“

Amy nevěřicně zavrtěla hlavou.

„A teď můžeš zavolat tomu klukovi. Honem!“

Hledala nějakou výmluvu, ale nic ji nenapadlo. A vzepřít se Mattovi nedokázala. Tak tedy vytukala číslo. Dlaně měla vlhké, srdce jí bušilo.

Vzala to nějaká žena, zřejmě Davidova maminka. Zavolala syna k telefonu.

„To jsem já, Amy. Robin mi dal tvoje číslo.“

„Ty chceš zrušit naši schůzku. Ne, neříkej mi, že ji rušíš. Ne.“ Davidův hlas zněl opravdu zoufale.

Matt jí netrpělivě naznačoval, aby už něco řekla.

„No, zítra to bohužel nejde.“

„Ne. To nesmíš.“

Matt rty naznačoval slovo „přesunout“ a naléhavě se na ni díval.

„Můžeme to přesunout na jindy?“

„Ano!“ David skoro jásal. „Kdy se ti to hodí?“

„Dnes?“

„Mám ještě trénink.“

Právě. Toho se Amy bála. Nemá čas. Je to beznadějně.

„Ale trénink mi začíná až v pět. Teď je půl jedné. Co třeba ve tři? V cukrárně?“

„Ano. To se mi hodí,“ slyšela se Amy odpovědět. Rychle se rozloučila a zavěsila.

„Mohla jsi s ním aspoň trochu flirtovat. Trošku si poklábosit po telefonu je sexy.“ Matt se zabořil do měkkého čalounění dlouhé pohovky a nohy ve špinavých botách si položil na opěradlo pro ruce. Jeho tělo nezanechalo v látce žádný otisk, boty žádné stopy. Právě křídlo mu pod zády trochu odstávalo. Amy na něj mlčky ukázala.

„Nejsou špatná. Dnes večer jsem byl u moře. Spát už asi nebudu muset. Vůbec se neunavím. Byl jsem na pláži, kam mě kdysi vzali rodiče. Touhle dobou tam musí být zima. Ale mně zima nebylo. Je to docela praktické.“

„To peří. Nevšiml sis toho?“ Amy si klekla vedle něj a chtěla sáhnout na křídlo, její ruce se však ničeho nedotkly. Protože na něj Matt ze své pozice nedohlédl, řekla mu Amy, co objevila: „Několik per máš bílých.“

30

Trudnomyslnost byla okamžitě pryč, jako by z něho někdo sňal těžké břemeno. Matt vyskočil a zatřásl křídly. Beztak se mu na nich leželo nepohodlně. Roztáhl perutě a předklonil se, aby na ně viděl co nejlépe.

Několik dlouhých bílých per skoro svítilo, aspoň se mu to zdálo. Se zbylými černými vytvářela zajímavý pruhovaný vzor. Matt roztáhl ruce, protože se v něm vzedmula obrovská vlna štěstí. Musí Amy obejmout. Chtěla uhnout, ale on byl rychlejší a ovinul kolem ní ruce – prošly však skrz dívčino tělo, jako by tam vůbec nebyla.

Několik vteřin nedokázal nikdo z nich promluvit. Stáli tu jako dvě děti, které se poprvé vidí nahé. Pak téměř zároveň zvedli hlavu. Amy se na Matta stydlivě usmála. I když se jí nemohl dotknout, přesto něco ucítila. Byl to krátký, hřejivý pocit. Příjemný, velmi příjemný.

Matt byl zklamaný a cítil se odmítnutý. Samozřejmě věděl, že za to Amy nemůže, přesto ho mrzelo, že nemohl udělat, co chtěl.

Pak uslyšel, jak Amy tiše říká: „Všechna budou bílá.“

„Vážně?“ Matt se mrzutě odvrátil a křídla zase spustil. „Už nemám moc času. Zatím jich zbělelo jen pár. Musí být bílá všechna odshora dolů.“

„Díky za včerejšek. A za teď.“ Bylo slyšet, že to Amy říká proto, aby ho povzbudila.

„To je v pohodě!“ Tvářil se, jako by to nebylo nic zvláštního, přitom něco podobného ještě nikdy nedělal.

„Třeba ti peří zbělelo právě proto? Protože jsi mi pomohl?“

Matt mocně popotáhl nosem a otočil se k ní. Bylo to docela dobře možné. Ale dobré tipy, které Amy dal, očividně nestačily. Očekávalo se od něj něco docela jiného. Ale co?

„Je to zvláštní,“ pokračovala Amy a sedla si na stoličku u klavíru. „Nikdy bych si nemyslela, že mi máma takové věci koupí.“ Zatáhla za látku bundy. „A ty plesové šaty jsou opravdu šik.“

„Tvoje máma se mi nelíbila.“ Matt se opřel o vysokou knihovnu na druhém konci místnosti. „Ale včera byla celkem fajn.“

„Tys měl svou maminku moc rád!“

Matt se zamyšleně díval do zahrady oknem z kulatých skliček. V každém z nich byl vidět zkreslený obraz krátce zastřiženého trávníku a starých stromů. Amyina slova ho vytrhla z pochmurných myšlenek.

„Rád? Jak to asi tak můžeš vědět?“

Amy se ustrašeně stáhla. Byl najednou hrozně vzteklý. „Četla jsem to. Bylo to ve spoustě článků. Půl roku po její smrti jsi vůbec nekonceptoval. A pak jsi pro ni napsal ‚Dear One‘.“

Matt se hořce zasmál a pak pomalu zakroutil hlavou, jako by mu něco vůbec nešlo do hlavy. „Měl rád! Co zbude z lásky, když zjistíš, že všechno byla lež? Zatracená sprostá lež.“ Vzhlédl a jeho oči byly chladné jako led. „Kdyby to šlo, vymazal bych ze všech céděček, že ‚Dear One‘ byla pro mou matku. Ze všech. Do jednoho.“ Udělal prudký, energický pohyb, jako by gumoval. Pak vyhodil ruce do výšky, skryl v nich obličej a vydal zlostný zvuk, který vycházel z hloubi jeho nitra.

Z druhého konce pokoje zazněl dutý zvuk. Amy se opírala o víko klavíru a sjel jí loket.

V Mattových vzpomínkách vyvstávaly obrazy, které by tak rád vygumoval. Obrátila se na něj prostřednictvím agentury. Rob přijel k Mattovi na víkend, do jeho venkovského domku na jihu Anglie. Dostával tehdy veškerou Mattovu poštu a vybíral z ní dopisy, na něž musel Matt odpovědět osobně.

Matt v duchu dosud viděl, jak se Rob rozpačitě tvářil, když mu vykládal o obsahu podlouhlého dopisu a otáčel jím přitom v prstech.

Matt se tehdy aspoň hodinu vztekal a řval. Kdyby mu v tom Rob nezabránil, rozbil by kriketovou pálkou všechno, co se v domě rozbit dalo.

Byly to samé lži. Tolik let. Matt se cítil podvedený a vztek si chtěl vybit na nábytku.

Dopis si Matt přečetl až mnohem později. Bylo to jednoho večera, když v domě osaměl a připadal si jako duch. Místnosti mu s každým krokem, který udělal, připadaly větší. Při čtení pobíhal, protože sedět nedokázal. Nakonec odhodil obě stránky na zem a dupal po nich. Opil se a probral se až příští den v poledne. Dopis ležel pořád na stejném místě. Strčil ho do obálky a chtěl ho zahodit. Ale nakonec to neudělal. Teď ho má uložený v truhle z černého dřeva, kterou si přivezl z turné po Japonsku. Údajně patřila jednomu samuraji.

Měl to malé písmo dosud před očima. Slova se mu vryla do paměti. Adresu chtěl kdysi použít jako hookline v jedné písni. 222 Rosebud Road. V těch slovech byla hudba. Kdyby je zazpíval, zněla by takhle: „Two, two, two Rosebud Road.“

Matt si uvědomil něco naprosto absurdního: chtěl před Naomi a před tím odhalením uprchnout a přitom spěchal směrem k místu, kde bydlela. Ulice Rosebud Road byla blízko letiště, ve čtvrti, do níž nechtěl nikdy vstoupit.

Ovšem má-li být upřímný, už tam byl. Po přečtení dopisu přiměl Roba, aby ho tam odvezl ve vypůjčeném starém autě s matným lakem. Mattův porsche by byl v té čtvrti příliš nápadný. Projížděli po Rosebud Road, na

nose brýle proti slunci, i když byl deštivý den. Matt si navíc stáhl kapuci mikiny hluboko do čela. Číslo 222 bylo mezi špinavým obchodem s kebaby a samoobslužnou prádelnou, odkud dopadalo ven chladné světlo neonů.

Rob zpomalil. Matt zhypnotizované civěl na úzký třípatrový dům. Vedle dveří byly čtyři zvonky. Jeden byt musel být ve sklepních prostorách.

Po obou stranách tří schodů před vchodem byly šachty, které dolů přiváděly světlo. Když si Matt představil, že by tu musel žít, zabořil pěsti do kapsy mikiny. Každý den civět jen do betonu!

Vedle dvou zvonků byla připevněna jména. Jeji tam nebylo. Někdo začal zevnitř odemykat, takže rychle utekl do auta k Robovi. Sledoval, jak ze dveří vychází nějaký muž. Vypadal špinavý. Stejně špinavý jako všechno v téhle ulici, kde zřejmě nerostl ani jeden keř či strom.

Tóny jeho písně „Hear me“ ho vytrhly z chmurných vzpomínek. Pohlédl ke klavíru. Amy seděla zády k němu a hrála. Měla jistý, přesný úhoz a Matt musel přiznat, že jeho písní dodala duši. Nejdřív si jenom pobrukoval, pak začal zpívat. Amy nepřestávala hrát, ale přizpůsobila se jeho tempu, které bylo o něco pomalejší. Zvuk klavíru se spojil s jeho hlasem. Píseň působila bez ostatních nástrojů průzračněji než na CD. Mattovi se takhle líbila.

Poslední akordy. Poslední refrén zahrála Amy jenom pravou rukou, v nejvyšší oktávě, takže vyzněl jako vzdálená ozvěna.

31

„Matte?“ Poprvé vyslovila jeho jméno. Až dosud si netroufala.

„Jsem tady!“ odpověděl.

Amy zaklapla víko klavíru a odešla z obývacího pokoje. Chtěla si z nových věcí vybrat něco na schůzku s Davidem.

„Můžeš mi pomoci?“ požádala Matta.

Zatímco si před tělem přidržovala jedny džinsy za druhými a prohlížela se přitom v zrcadle, vrátily se její staré obavy.

„Zase tam budu jenom sedět a zírat před sebe,“ řekla bojácně. „Já se znám. To se mi s takovým klukem jako je David stane pokaždé.“

„Můžu jít s tebou a napovídat ti. Jako včera při hudebce.“

To byla lákavá nabídka.

„Ale musím to přece zvládnout sama.“

„Na to budeš mít ještě dost času, zlato. Nejdřív musíme toho kluka pořádně nažhavit!“

„Dobře... tak pojď se mnou.“

Odešla z domu krátce po půl třetí a vzala si kolo. Celou cestu si lámala hlavu, proč ji David oslovil. Proč ne Tanju, která by se k němu hodila mnohem líp. Nebo Fionu. No jo, Fiona se hodila jen sama k sobě. Trochu podezřavosti v ní zůstalo. Robin popisoval Davida vždycky jako báječného kamaráda a výborného kapitána

fotbalového mužstva. Žádný mizera to tedy nebude. Robin byl vůči ostatním lidem vždy nedůvěřivý a zdrženlivý, kvůli svému koktání.

Cukrárna *Mary and Cherry* zabírala roh jednoho domu. Okna se dala skládat a rozkládat jako tahací harmonika. Dnes bylo slunečno a byla roztažená. Na chodníku stály tři malé stolky se skládacími židlemi a uvnitř byla ještě další místa, kam se mohli hosté posadit.

Amy dorazila na místo o deset minut dřív. Chtěla se ještě trochu projít, ale David už tam byl a mával na ni. Také mu zamávala a pak připevnila kolo řetězem k pouliční lampě. Zatímco nastavovala číselnou kombinaci zámku, zamumlala pro sebe: „Jsi tu, Matte? Jsi tady?“

Neodpověděl.

Bušení srdce cítila až v krku. Okamžitě ji naskákaly červené skvrny. Naštěstí si oblékla tenký svetřík s rolákem a přes něj vestu bez rukávů. Nové džinsy ji padly jako ulité. Amy poprvé neměla pocit, že má hubené nohy.

Ale stejně!

Rande s Davidem!

Najednou ji rozbolelo břicho. Určitě do sebe nevpraví žádnou zmrzlinu. Katastrofa se blížila a jediný, kdo jí mohl zabránit, zřejmě zapomněl na svou nabídku.

„O sestavě si promluvíme dnes večer,“ slyšela, jak David říká do telefonu. Visel na židli, nohy měl natažené dopředu, jednu paži přes opěradlo. „Ne, není jisté, že budeš hrát v obraně. To se uvidí na dnešním tréninku.“ Omluvně se usmál a hlavou ukázal na volnou židli. Amy si rozpačitě sedla na samý krajíček. Protože David dál telefonoval, vzala si jídelní lístek a četla si, jaké tu mají speciality. Obvykle se čokoládové zmrzlině a všem druhům dortů, které obsahovaly hodně tuku a cukru, obloukem vyhýbala. Všude ji doprovázelo mámino varování, aby nevypadala jako „párátka s pupínkem“.

Dnes odpoledne měla ale velkou chuť na Čokoládový výbuch, který se skládal jenom z čokoládové zmrzliny,

tekuté čokolády a šlehačky. Však se zítra do svých nových kalhot, které byly všechny hrozně těsné, nějak vejde. A když ne, vezme si staré, vytahané.

David si dosud neobjednal, a když přišla servírka v modro-oranžové pruhované uniformě a vytáhla blok a tužku, měl mobil pořád ještě u ucha. Tiše jí řekl, aby přišla znovu za pár minut.

Trvalo dlouho, než konečně zavěsil, zhluboka si vydechl a široce se zašklebil. „Moji kluci mě pořád potřebují. To byl Alain. Chce rozhodně hrát příští zápas, ale není v dobré formě, takže ho nemůžu postavit. No ne?“

Co má na to říct? Amy povytáhla ramena a nakrabatila čelo. „Hm... asi ne,“ vykoktala a okamžitě se cítila hrozně hloupě.

„Buď si teď objednáte, nebo si běžte sednout na lavičku v parku!“ Servírka netrpělivě bubnovala špičkou tužky na okraj bloku.

David si objednal mléčný koktejl s vanilkovou příchutí, Amy užuž řekla, že chce Čokoládový výbuch, ale v poslední vteřině se rozhodla jinak a objednala si kopeček jogurtovo-avokádové zmrzliny a citrónový sorbet.

„Nejhorší je sestava. Všichni jsme kamarádi, ale přátelství musí stranou,“ pokračoval David. Amy si nikdy nevšimla, že má drobné pihy na nose. Připadaly jí roztomilé. David dál mluvil o svém mužstvu a o zápase, který je čeká.

„Robin je opravdový kamarád. Opravdu skvělý kluk. Znáte se dobře, vid’?“

Co na to odpovědět? Všechno, co ji napadlo, vypadalo, jako by byli s Robinem staří manželé. Ten dojem však vyvolat nechtěla. Koneckonců tu seděla s klukem, který se jí líbil. Měl by vědět, že je volná. Ve všech dívčích časopisech se píše, že se dívka nemá příliš upejpat nebo působit na první schůzce moc komplikovaně.

„Seděla jsem kdysi s Robinem v jedné lavici,“ řekla Amy nakonec. To zní přece naprosto neutrálně.

„S ostatními ses seznámila až po tom, co nás Zeus rozdělil, že jo?“

Servírka se vrátila. S mrzutým výrazem hodila na stůl talířky se zmrzlinou. Skleničky a lžičky zařinčely.

„Šest liber čtyřicet!“ S důrazem položila na stůl účet. David si ho přitáhl a začal ho studovat.

„Tvoje je dražší. Čtyři libry. Páni.“ Vyndal malou peněženku a vysázel mince na stůl. Amy překvapilo, že ji nepozval. Naštěstí měla peníze s sebou a zaplatila si zmrzlinu sama.

„Buď je drzgrešle, nebo zkouší, jak moc o něj stojíš. Myslím, že je to spíš to druhé,“ zašeptal jí do ucha hlas, z něhož měla velkou radost.

Amy si právě včas uvědomila, že se nesmí nijak projevit, že nemůže přikyvovat ani odpovídat. Jinak by si David myslel, že je blázen.

Chvilí jen tiše seděli. Po rušné nákupní ulici Bromly South projížděla auta. Rodiny s fňukajícími dětmi si prohlížely výlohy, ženy si pyšně odnášely nabytou kořist v nákupních taškách domů. „Řekni něco,“ pošeptal jí Matt. Amy tázavě zdvihla obočí. „Mluv o něčem, co tě zajímá.“

„Teď zrovna čtu knížku od Jane Austenové o jedné mladé ženě,“ začala Amy.

David brčkem vysrkal z vysoké sklenice zbytek koktejlu. Byl to odporný zvuk.

„Promiň, ale bylo to moc dobré.“ Vyndal brčko a ještě ho olízl. „Předtím jsi to nedopověděla: ty druhé holky – jedna se jmenuje Tanja, že jo? A Fionu znám. A ta malá v botách na vysokém podpatku je...“

„Kristin.“

„Jasně, Kristin. Takže vy jste se setkaly až v nové třídě a staly se z vás kamarádky. Ta Tanja... jaká je? Chci říct, to její věčné žákYNĚ, učitelKY a tak, to mi jde trochu na nervy.“

Matt vedle ní zaúpěl.

„Nemyslí si náhodou, že všichni kluci jsou pitomci?“

„Ne, ne, taková Tanja není,“ začala Amy okamžitě hájit svou přítelkyni. „Ale jaká tedy je?“

„Je pořád rozčilená a...“ Amy na okamžik zaváhala, než to vyslovila, „myslím, že se jí líbíš.“

„Opravdu?“ David se posadil zpřima, otevřel dokořán pusku a nalil si do ní poslední kapičky koktejlu. „Opravdu si to myslíš?“

Amy zvolna docházelo, proč tady sedí.

„Myslel jsem si, že je blázen do Robina. Pletl jsem se?“

Matt zachrochtal a Amy si nebyla úplně jistá, že to David neslyší.

„Měl bych k tobě prosbu. Nechci totiž riskovat, že mě odmítne.“

Amy věděla, co bude následovat. Přesto dál trpělivě seděla.

„Byla by přesně ta pravá na ples. Chtěl bych tam s ní jít a napadlo mě, že bys jí to mohla nějak říct. Tanja se mi líbí, ale ty její věčné žákYNĚ mi skoro nahání strach.“ Přihloupě se zasmál.

„Promiň, promiň, promiň,“ pošeptal Amy Matt.

Sorbet chutnal jako jar a jogurtovo-avokádová zmrzlina uměle. Bylo to naprosté fiasko.

„Já... já už budu muset jít,“ vykoktala Amy a vstala.

Ozval se Davidův mobil a on ho okamžitě zvedl. Přikryl mikrofon dlaní a řekl: „Díky, bylo to prima. A bylo by moc milé, kdybys... Však víš co.“

Amy cítila zklamání, jako by jí na ramenou visel kabát z olova.

„Já za to nemůžu. Nemohl jsem tušit, že z tebe ten prevít bude jenom tahat rozumy,“ promluvil na ni Matt.

Nové oblečení připadalo Amy náhle fádni a k ničemu. Nejraději by utekla. Ale věděla, že Matt by ji našel všude. Co si jen namlouvala? Že si chce jeden z nejžádanějších kluků z celé školy vyjít s NÍ?

Samozřejmě, že nechce. Proč taky?

Cestou sem se cítila tak dobře. Ten pocit byl pryč. Byla zase ta stará, nudná a strašně ošklivá Amy.

Jak jen se před Mattem styděla! Už si ani nekladla otázku, proč Mattovi trvalo tak dlouho, než se konečně objevil vedle ní.

32

Jeho objev ho velmi zaujal. Málem zapomněl, že Amy má schůzku s Davidem.

Šílel při představě, že by někdo mohl zjistit, že pobíhá po světě s černými křídly. Můžou ho v tomto stavu vyfotografovat? Dřív si občas nechával puštěný televizor, jako kulisu. Jednou tam byla zpráva o muži, který uměl fotografovat lidi na onom světě. Matt si vzpomínal, že měl pergamenový obličej, nezdravě nažloutlou pleť a křivé rty. Muž mluvil složitě a vůbec ne k věci a Mattovi připadal jako úplný idiot.

Co když to ale fungovalo?

Napadla ho i takzvaná média, v Londýně jich bylo několik. I to viděl v televizi. V temných místnostech seděly ženy – většina jich byla strašně tlustá a dokonce i v létě oblečená tak teple, jako by byla arktická zima. Dívaly se do křišťálové koule nebo zavřely oči, zaklonily hlavu a kývaly horní částí těla doleva a doprava jako kyvadlo. Když pak promluvily, zněl jejich hlas cize. Údajně dokázaly nahlédnout do jiných světů, jež byly pro normální smrtelníky neviditelné a nepřístupné.

Co když ho nějaké takové médium spatřilo?

Matt si dokázal představit cokoli. Koneckonců byl Matt M – hvězda, o níž lidé chtějí vědět všechno.

Kontakt mezi ním – tak, jak v tomto okamžiku vypadá – a reálným světem by byl samozřejmě senzací. A kdyby

se uzdravil, byl by populárnější než kdy předtím. Takže se před kamerou, která číhá před Amyním domem, opravdu nemusí skrývat. Jen ať ten pergamenový obličej ukáže na všech televizorech světa mlhavý záznam Matta M coby anděla s černými křídly.

Ta představa se Mattovi líbila čím dál víc.

Jediné, co mu vadilo, byla skutečnost, že muž v šedivé dodávce neměl pergamenový obličej. Přes pevně stažený opasek džinsů mu viselo pivní břicho. Kšiltovku měl nasazenou obráceně a jeho tričko vypadalo, jako by ho měl na sobě už nejmíň tři dny.

To je fuk. Určitě existuje víc týpků, kteří fotí bytosti jako je Matt.

Když Amy odcházela z domu, šel Matt s ní. Přitom si všiml nenápadné staré dodávky stojící na kraji silnice. Klidně by mohla patřit klempíři, který opravuje něco u sousedů. Ovšem u normálního klempířského auta nebývají zadní dveře pootevřené a ve škvíře se neleskne kulatá čočka kamery.

To auto, fotograf a Mattovy úvahy byly důvodem jeho zpoždění. Vlastně ani nemusel nikam chodit, protože Amy ho nepotřebovala. Kluk, se kterým se sešla, o ni stejně nestál. A ona neudělala nic, aby ho zaujala. „Čtu knížku od Jane Austenové...“ – Pche! Jako kdyby na světě existoval kluk, kterého by to mohlo zajímat! Pokud jde o kluky a flirtování, bude muset Amy ještě vyškolit.

Matt viděl, jak Amy ujíždí na kole pryč. Šlapala do pedálů, jako by měla v patách smečku hladových vlků. Pořád si přejížděla rukávem přes obličej.

Bylo to pro ni jako rána palicí do hlavy. Tak strašně přímočarý ten kluk být vážně nemusel. Mattovi bylo Amy trochu líto. Chudák holka.

Zavřel oči, pomyslel na její pokoj a představil si, jak Amy vchází dveřmi.

Ale nestalo se nic.

Brzy mu bylo jasné proč: Amy ještě nedorazila domů. Pomyslel tedy jen na Amy. Tentokrát se začal pohybovat

tak rychle, že se všechno kolem něj proměnilo v rozmazanou směsici barev.

Ocitl se na malém kopečku uprostřed parku. Na jeho vrcholku rostl platan s jemně zelenými jarními listky. Amy hodila kolo do trávy a seděla na tlustém kořenu, záda opřená o šedožlutý kmen. Po tvářích jí stékaly slzy. Vzlykala.

Brečící holky jsou ze všeho nejhorší. Matt nikdy nevěděl, jak s nimi jednat. Měl radši rozesmáté dívky, jejichž jedinou starostí byl zlomený nehet nebo ztracená rtěnka.

Stál trochu nakloněný vedle stromu. Vrcholek kopce odděloval od travnaté části parku široký pás křoví. Zdálo se, že nikdo není nablízku, takže ho Amy může vidět. Hořel nedočkavostí, chtěl Amy povědět, co zjistil. Nejdřív ji ale bude muset uklidnit.

„Ahoj,“ řekl. Úsměv „zlomené křídlo“ působil vždycky. Zapůsobil i v tomto okamžiku. Podívala se na něj a rozpačitě si utřela slzy. Oči měla červené.

„Ahoj!“

Matt se k ní chtěl posadit, ale překážely mu konce křídel. Musel je ohnout a přitom se zkoumavě podíval na bílá pera. Přibýlo jich? Nedokázal to posoudit.

„Tak úplně to nevyšlo, co?“ řekl. I jeho vlastním uším to znělo trochu mechanicky. Amy zavrtěla hlavou a krátce popotáhla. „Škoda.“

Amy přikývla. Pak trhla rameny a řekla: „Není... není to nic hrozného. Nehodím se k němu.“ Hořce dodala: „Divila bych se. Udělala jsem to jen proto, žes mi to poradil.“

Matt se k ní vylekaně obrátil. „Zlobíš se?“

Zase jen mlčky zakroutila hlavou. Matt si hrál s dlouhými perutěmi. „Škoda, že to nevyšlo.“

Amy vzdychla.

Ze zdola se ozýval bujarý hláhol malých dětí, které řádily na louce. Někdo opakovaně volal psa, který nechtěl poslechnout. Jeho radostný štěkot byl stále hlasitější. Volající hlas také.

„Nutně potřebuju víc bílého peří. Kdyby to bývalo vyšlo, určitě by mi zbělela další pera.“

Amy se k němu velmi pomalu otočila. Její pohled byl bez výrazu.

„No ano, už mi zbývá sotva týden. To je hrozně málo. Mohla jsi být trochu sexy a ne jen tak... chytrá.“

Amy zkameněl obličej.

„Jo, musím ti něco říct. Něco jsem objevil. Mohla by existovat moje fotka...“

Proč se na něj tak zvláště dívá? Jen aby se nerozzuřila. Nesmí se rozzuřit.

Zvedla se a jako ve zpomaleném filmu šla ke kolu.

„Zůstaň tu. Musím ti něco říct. Poslouchej mě, prosím!“ žádal ji uraženě.

Aniž by se otočila, tlačila Amy kolo po úzké písčité cestě dolů.

„Nemůžeš jenom tak odejít. Nebuď taková!“

Matt vyskočil a křídla se mu roztáhla, protože měl napjaté svaly. Utíkal za Amy a dál na ni mluvil.

Byl celý šilený, že ho neposlouchá. Co to s ní jenom je?

Tvrdě ji popadl za rameno. Prsty mu projely její bundou i tělem. Zřejmě ten pohyb cítila, protože se mimovolně odtáhla.

V křoví před nimi zapraskaly větvíčky a objevil se malý hnědý pes. Růžový jazyk mu visel z tlamy, černé oči zářily. Muž za ním po vykoval: „Hektore! Hektore, k noze! Kde jsi, Hektore?“

Matta začalo svrbět celé tělo. Zase byl neviditelný.

„Jestli se budeš chovat takhle, budeš sama ještě ve sto letech!“ volal za Amy.

33

Už nikdy! Už ho nechce nikdy vidět ani slyšet. Byl největším zklamáním jejího života, dokázal to hned dvakrát v průběhu několika dní.

Samozřejmě to souviselo s ní. Samozřejmě, že na tom nesla vinu.

Amy si vážně myslela, že mu není lhostejná. A on přitom všechno dělal z jediného důvodu: aby mu zbělela křídla. Kdyby mu to mělo pomoci, klidně by ji poradil, aby to na kole naprala do zdi. Byl schopný všeho.

Myslel jenom na sebe, na sebe a ještě jednou na sebe.

Připadala si teď ještě horší, ještě nemožnější, ještě mizernější a ošklivější než kdy dřív.

Kéž by se dal vrátit čas! Kdyby jen tak netoužila po jeho autogramu! Kdyby ho nikdy nepotkala! Dala by za to cokoli.

„Co se děje, Amy?“ Henry si ji prohlížel přes stůl.

V sobotu vždycky večeřeli v malé jídelně, která sousedila s obývacím. Stůl a židle byly z tmavého dřeva, vyřezávané a bohatě zdobené. Pocházely z venkovského sídla Henryho prarodičů.

„Je to kvůli tomu zpěvákovi? Četla jsi...?“ Jeho žena se po něm přísně podívala a Henry zmlkl.

Ne, nečetla nic, nechtěla nic číst a ani to neměla zapotřebí. To, co věděla, bylo horší než všechno, co mohli o Mattovi M napsat.

Máma se pokusila zlepšit náladu u stolu a básnila o plesových šatech, které si Amy vybrala.

Henry se žertem vyptával: „A kterýpak mladík přede mne příští neděli předstoupí a požádá mě, aby tě směl vyvést?“

Amy se rozplakala a připadala si nekonečně pitomá. Cítila, že se po sobě máma s Henrym zaraženě podívali. Koutkem oka viděla, jak si máma nervózně uhlazuje vlasy za ucho, i když její účes vypadal dokonale. Bezradně vstala, postavila se za vysoké opěradlo Amyiny židle a pokoušela se Amy neohrabaně dotknout. Překáželo ji přitom vyřezávané opěradlo.

„Amy, miláčku, co s tebou poslední dobou je? Proč si všechno tolik bereš? To přece není normální,“ řekla dceři jemně.

Taková slova Amy příliš neutěšila.

„Vždyť můžeš jít na ples sama. Dělal jsem to taky tak.“

„A byla jsi ráda, že jsi sama?“ zeptala se Amy přiškrceným hlasem.

Bez velkého přemýšlení uteklo mamince rozhodné „Ne!“

Henry trval na tom, že vezme rodinu do kina. Amy nechtěla zůstat doma sama, protože se obávala, že by se zase mohl objevit Matt a hrát si na nevinnou oběť, a tak šla s rodiči. Neměla na kino náladu, a když na plátně běžely závěrečné titulky, vůbec nevěděla, o čem film byl.

Protlačili se nepřiliš širokými dveřmi ven, když vtom máma na kohosi zavolala:

„Ahoj, Betty!“

„Audrey! Jak se máš?“

Betty byla maminka Robina. Obě ženy si občas vypomohly s hlídáním, když byly děti malé a Amy nebo Robin stonali.

„Nevím jak ty, ale já mám ještě hlad!“ ozval se Henry. Amy mu chtěla udělat radost a tak přikývla. „Párek v rohlíku? Hamburger? Zmrzlinu? Nebo nachos?“

Rozhodli se pro nachos, které prodávali ve foyer. Henry si cpal do pusy jeden kousek za druhým, Amy stále žvýkala první sousto. Když se máma vrátila, měli už v sobě celou porci i s kečupem, kyselou smetanou a dresinkem z avokáda a rajčat. Vlastně to snědl Henry skoro sám.

„Nezlobte se, ale Betty toho měla hodně na vypravování. Od té doby, co pracuje v City, se sotva vidíme.“

Máma vzala Amy za bradu. „Je ti už líp, Amy?“

Chtěla jí udělat radost, proto skryla, jak se ve skutečnosti cítí, a přikývla.

Když přišli domů, lehla si na postel, aniž by rozsvítila, a civěla do stropu. Tolik si přála, aby se vrátil ON. Byl to opravdický anděl, její anděl strážný, po mnoho let. I ON jí občas poradil špatně – jako třeba minulou středu – ale nikdy to nedělal proto, že by z toho něco měl. Křídla měl vždycky bílá a Amy se mohla spolehnout, že ji utěší.

Matt, tedy anděl Matt, ho vyhnal. Třeba se na ni její anděl zlobí, že mluvila s jiným andělem.

Kým byl vlastně ON? Tu otázku si Amy ještě nikdy nepoložila. Matt byl Matt, i jako anděl, ale kdo byl ON? Proč k ní vůbec přišel? Kým byl předtím? Žil už někdy? Nebo byl vždycky andělem?

Už byla v pokušení vyprávět o něm Mattovi. Je dobře, neuvěřitelně dobře, že to neudělala.

Když se na zdi objevil slabý třpyt, pevně zavřela oči. Ať si Matt myslí, že spí. Pak jí snad dá pokoj.

Vypadni, pomyslela si. Takhle obvykle neuvažovala. Ale dnes večer jí bylo tak mizerně, že na nic jiného nemyslela.

Až nakonec doopravdy usnula.

V neděli lilo jako z konve. Po celé hodiny padal tak hustý déšť, až se zdálo, jako by před oknem stála třpytící se šedivá stěna. Amy se smířila se svým novým oblečením. Vzala si bílou pletenou vestu potištěnou černým vzorem a seprané černé džinsy. Trochu se učila a udělala si úkoly. Henry měl ve sklepe biliárový stůl a

Amy si s ním zahrála pár her. Čtyřikrát vyhrála, což Henryho dost vyvedlo z míry.

Po pozdním obědě se chystala za Tanjou. Do oken dosud bušil hustý déšť. Zvenčí bylo slyšet bubnování, chvílemi sláblo, pak bylo zase silnější.

„Já tě tam dovezu!“ řekla maminka, když viděla, že si Amy obléká modrou pláštěnku a gumové holínky.

Tanja bydlela na druhém konci Bromley South. Dům jejich rodičů byl podstatně menší než dům Borrisonových, ale byl příjemný a světlý. Zařídil ho Tanjin tatínek, bytový architekt.

Protože ji maminka přivezla autem, byla Amy na místě skoro o půl hodiny dřív. Proto ji Tanja zatím pozvala do svého pokoje.

Byl úplně jiný než Amyin pokoj. Díky bílému kožešinovému koberci na podlaze působil útulně. Nábytek měl jednoduché, pravoúhlé tvary a zářivě bílou barvu. Jasně oranžové záclony s ním tvořily příjemný kontrast, stejně jako strop zvláštní petrolejové barvy.

Dívky seděly na kožešině, mezi sebou miskou popcornu.

Tanja si házela do pusy jedno zrnko za druhým. Působila velmi uspěchaně. Moc toho nenamluvila, což bylo nezvyklé. Uprostřed žvýkání strnula, podívala se naléhavě na Amy a řekla: „Opravdu mě mrzí, že za Jacquelinou můžeme jít jen dnes. Je škoda, že kvůli tomu musela odříct Davidovi schůzku.“

Amy ucítila škrábání v krku. Vypadalo to, že se jí tam vzpříčilo zrnko kukuřice. Chráptivě řekla: „Už jsme se sešli. Včera.“

Tanje klesla ruka, již si zrovna chtěla nasypat do pusy pořádnou porci popcornu. „A?“

Poslední jiskřička naděje, že Tanja přece jen není tak podlá, pohasla. Amy si odkašlala, konečně dokázala slupku spolknout. V krku ji ale škrábalo dál. Zřejmě to mělo jiný důvod.

„Udělal jsi to naschvál. Domluvila jsi návštěvu u Jacqueline na dnešek, abych se s Davidem nemohla vidět.“

Tanjin rozpačitý obličej ji usvědčil. Zapírání nemělo smysl. Rychle položila dlaň ulepenou od popcornu a soli na Amyinu ruku. „Musíš... musíš to pochopit. Já... já si myslím, že kluci se hodí nanejvýš jako náplň do buřtů. Všichni až na Davida.“

Amy řekla hořce: „Ano, ten se nehodí ani na to.“

Tanja se na ni nechápavě podívala.

„Jak to myslíš? Měla jsi s ním rande.“

Amy přímo bolelo, když to říkala, ale musela se toho zbavit. „Ano, ale vyptával se jen na tebe. Má z tebe totiž strach. Přijdeš mu moc emancipovaná. Ale chce s tebou jít na ples.“

„Se mnou?“ vypískla Tanja změněným hlasem. Když si všimla, jak je Amy skleslá, honem se omlouvala.

„Opravdu mě musíš pochopit. Připadá... připadá mi milý. A byla jsem hrozně zklamaná, že tě pozval na zmrzlinu.“

„Pořád mám všechno chápat. Pořád ti mám naslouchat. Pochop aspoň jednou ty mě.“ Tolik rozlícená Amy ještě nikdy nebyla.

„Amy, prosím, ty vždycky děláš ze všeho tragédii. Je mi líto, že nebyl takový, jak sis ho představovala. Ale můžeš se radovat se mnou. Nebo ne? Koneckonců jsme kamarádky. Ne?“

Amy nechtěla odpovědět, proto demonstrativně přežvykovala kukuřici.

Její mlčení Tanju zneklidňovalo.

„Je mi líto, že jsem... tedy kvůli dnešku... je mi to opravdu líto.“

Amy položila vyzývavě otázku, kterou by si ještě před pár dny pravděpodobně položit netroufla: „Mám se s tebou radovat kvůli Davidovi? A radovala ses snad ty se mnou, když pozval mě? Jsi přece zrovna tak moje přítelkyně, jako já tvoje! Ne! Dělala jsi všechno, jen abychom se neviděli. Ale my se stejně sešli!“

Tak, to sedělo, a Amy to udělalo opravdu dobře. Už neměla v hrudi bolestivý knedlík. Když mluvila, postupně se rozpustil.

Tanja úplně oněměla.

Obě dívky tiše žvýkaly. Amyin pohled zavadil o Tanjinu sbírku plyšových medvídků, která zabírala půlku police.

Po dlouhé přestávce řekla Tanja tiše: „Je mi to opravdu líto, Amy, vážně. Bylo to ode mne podlé. A ty jsi moje kamarádka. Opravdu. Už se se mnou nechceš přátelit?“

Amy se na ni podívala. Tanja polkla a upřímně se na ni zadívala. Tohle není promyšlený, strojený pohled, pomyslela si Amy. Tanja to myslela vážně.

I když Tanjino neustálé žvanění šlo Amy často na nervy, a Tanja většinou myslela jenom sama na sebe, Amy ji měla ráda.

Začala vstávat, ale Tanja byla na nohou rychleji. „Ne, prosím, nechod pryč. Prosím, nezlob se. Prosím, Amy, prosím, už se nezlob. Prosím!“ Amy se musela smát. „Snad smím jít na záchod?“

Ne, nesměla. Ještě ne. Nejdřív ji totiž Tanja pevně objala a samou úlevou ji k sobě pevně přitiskla.

Když se Amy vrátila do pokoje, bylo načase vyrazit. Amy znervózněla. Co ji asi čeká?

34

Matt stál před domem č. 222 na Rosebud Road. Držel se v bezpečné vzdálenosti, uprostřed silnice. Před ním a za ním jezdila auta, některá dokonce projížděla přímo skrz něj, aniž by si řidiči něčeho všimli.

Děšť padal v dlouhých, jakoby skleněných provázcích. Kanály už delší dobu nedokázaly pojmout všechnu vodu, stružky se měnily v prudké potoky a kola aut stříkala šedohnědou břečku na chodníky.

Kdo nemusel nutně ven, zůstal doma. Nějaká žena běžela dlouhými kroky po ulici a držela si nad hlavou pestrý, pruhovaný deštník s jedním zlomeným drátem.

Mohla by mu poradit? V takový den, jako byl ten dnešní? Kdyby přišel nebo zavolal? Naslouchala by mu?

Asi devítiletý kluk v krátkých kalhotách a gumových holínkách skákal z jedné louže do druhé. Na hlavu si jako helmu postavil obrácenou umělohmotnou přepravku na zeleninu. Z deště si nic nedělal. Jeho rodiče ale jistě nebudou nadšení, až přijde domů mokrý jako myš a umazaný od bláta.

Až přijde domů...

Matt nebyl odvážný, to dobře věděl. Jeho raketový vzestup mu přinesl moc. Lidé dělali, co chtěl, protože na něm vydělávali peníze.

Teď mu ale bohatství nebylo nic platné.

Potřeboval odvahy. Chtěl ji vidět. Strach ze shledání byl ale silnější než jeho přání.

Kam jinam by měl jít?

Zpátky k Amy? Nebyl přece hloupý. Přesně věděl, čím ji tak naštvál. Ale jak to má napravit? Je to na něj prostě příliš složité.

Proplout vzduchem do domu mu připadalo jednodušší.

Jen se necítil dost připravený na to, co všechno by tam mohl spatřit. Pak ale vykročil.

Z děravého okapu domu číslo 222 se lil mohutný proud vody a bušil na asfalt vedle schodů u vchodu.

Matt pokračoval v chůzi. Proklouzl dveřmi a vroucně si přál jedině: Ať nebydlí ve sklepě. To by neunesl.

„Naomi!“ zavolal kdosi.

Cítil se jako podroušený, jako by moc pil. Všechno se kolem něj točilo. Nic kolem sebe zatím nerozeznával.

„Naomi! Kruci, otevři konečně!“ křičel tentýž hlas, tentokrát už značně netrpělivý.

35

Když se otevřely dveře, necítila se Amy dobře. Muselo to být ze strachu, že se setká s dívkou, kterou nikdy předtím neviděla, a která byla navíc jiná. Hodně jiná.

„Dobré odpoledne, Tanjo!“ Amy tipovala, že žena ve dveřích je o něco starší než její máma. I když byla doma, měla na sobě světle zelený kostým, byla bezvadně nalíčená a vůbec se zdálo, že jí na vzhledu hodně záleží. Amy by nepřekvapilo, kdyby se jí na ruce houpala kabelka stejně jako královně.

„A ty jsi určitě Amy. Tanjina maminka mi o tobě vyprávěla. Prosím, pojdte dál!“ Amy ženě trochu rozpačitě podala ruku.

„Jsem Dorothea Francová, matka Jacqueline. Prosím, pojdte dál. Jen pojdte!“

Dům Francových stál v malé, pečlivě udržované zahradě. Všechny dřevěné části byly natřené smetanovou barvou.

Paní Francová šla napřed, zůstala ale otočená k děvčatům. „Jacqueline bude určitě ráda, že má návštěvu. Bohužel se to nestává často.“ Na chvíli jí z tváře zmizel až příliš zářivý úsměv a obrátila se především k Amy. „Předpokládám, že ti Tanja o Jacqueline vyprávěla.“ Počkala, dokud Amy nepřikývla, nepřítakala a nedodala: „To není žádný problém.“ Teprve

pak i ona uklidněné pokývala hlavou a zamířila k jednomu z mnoha dveří, které vedly z čtvercové haly.

Nalevo od dívek vyšel z pokoje nějaký muž. V ruce držel otevřenou knížku a zřejmě přerušil četbu jen proto, aby si prohlédl cizí návštěvníky. Ústa mu rámovaly husté vousy.

„Ach, Georgi, to je Tanja. Naše Jacqueline s ní chodila do mateřské školky. A tohle je její přítelkyně Amy.“ Paní Francová ukázala oběma rukama na muže. „A to je můj manžel, pan Franc.“

Pan Franc odložil knížku a pozdravil dívky krátkým pokývnutím. Zatímco si vyhrnoval rukáv bílé košile, řekl: „Je od vás milé, že jste přišly. Jak jsem slyšel, jedná se o školní projekt. Musíte dělat dobročinnou práci a vybraly jste si Jacqueline.“

Jeho žena mu naznačila, že má mluvit víc potichu, a očima ukázala na dveře, které právě chtěla otevřít.

Tanja se nadechla, ale pan Franc ji předešel. „Moje žena Jacqueline vyučuje, protože, jak se zdá, neexistuje žádná škola, která by pro ni byla vhodná. Obdivuji její trpělivost a výdrž. Jacqueline a já jsme jí velmi zavázáni.“

Paní Francová se skromně usmála.

„Nechceme ale, aby někdo naši dceru litoval. To by jí nepomohlo. Myslím, že byste si měly svůj postoj rozmyslet dřív, než za Jacqueline půjdete!“ pokračoval pan Franc. Jeho ženě to bylo evidentně trapné. Pokoušela se ho pohledem přimět k mlčení.

„Chodila jsem s Jacqueline do školky. Hodně jsme si spolu hrály. I později jsem ji několikrát viděla,“ začala Tanja.

Nezdálo se, že by pana France přesvědčila.

„Proč nemluví?“ zeptala se Amy.

Oběma rodičům byla tato snadno pochopitelná otázka zjevně nepříjemná.

Paní Francová pomalu řekla: „Nemáme pro to vysvětlení. Bohužel.“

„Lékaři tvrdí, že neobjevili žádné fyziologické důvody,“ dodal pan Franc důrazně věcným tónem. „Takže může kdykoli zase začít mluvit. My na to čekáme, že ano, miláčku?“

„Ano, Georgi, čekáme na to.“ V hlase paní Francové se ozvala rezignace, jako by měla už jen velice malou naději.

„Možná ji potěší, když ji pozdravíme. A když ne, hned zase odejdeme. Bude to tak v pořádku?“ Amy se sama divila, kde vzala jistotu, s níž to řekla.

„Samozřejmě že to je v pořádku!“ pospíšila si s ujištěním paní Francová a pokynula děvčatům, aby šla za ní. Amy cítila v zádech tvrdý pohled jejího muže.

Dorothea konečně otevřela dveře a odvedla dívky do obývacího pokoje. Když Amy spatřila čtyři křesla, konferenční stolek a obrazy na zdi, hned si uvědomila, co jí na domě připadá zvláštní. Působil nezabydleně. Nepovalovaly se tu žádné knížky ani časopisy, dokonce ani dálkový ovladač od televizoru. Žádný obraz nevisel nakřivo, trásně koberce pod čalouněnými židlemi byly učesané, všechny čtyři židle stály přesně naproti sobě.

Dívka, jež seděla v jednom křesle a kreslila, se do tohoto perfektně uklizeného, čistého prostředí hodila. Amy připadala jako živá panna. Malé děvčátko, které vyrostlo, ale stále vypadalo jako malé děvčátko. Měla na sobě žluté bavlněné kalhoty a bleděmodrou vestu přes bílou blůzu.

„Máš návštěvu,“ řekla jemně paní Francová. „Určitě si vzpomínáš na Tanju, Jacqueline. Chodily jste spolu do školky. Amy přišla s ní. Přinesu vám kolu a koláč.“ Zmizela a zavřela za sebou dveře.

Amy tu stála a tonula v rozpacích. Tanja udělala dva kroky dopředu.

„Ahoj, Jacqueline. Vždycky jsi mi půjčovala lopatku, když jsme na pískovišti stavěly hrady. A taky jsi mi vždycky dávala kousek čokolády.“

Jacqueline se slabě usmála, pak se ale zase sklonila zpět k deskám z tvrdého papíru, které měla na kolenou.

Ležel na nich list papíru a ona na něj něco kreslila tužkou.

„Smím se podívat?“ Amy ukázala na papír.

Jacqueline přikývla, aniž přerušila práci. Amy a Tanja si stoupily za ni a dívaly se jí přes rameno. Amyina první myšlenka byla: Takhle dobře bych taky chtěla umět kreslit.

Na papíře bujela pestrá džungle. Velké listy, divoké šlahouny, mohutné kmeny stromů, paprsky slunce se prodíraly korunami stromů a vytvářely na zemi světlé skvrny, plížil se tu tygr, pravděpodobně v honbě za kořistí.

I když byl obraz jen šedý, měl velkou hloubku. Na těle tygra se pod pruhovanou kůží rýsoval každý sval. Žádné dva listy nebyly stejné. Všechno, opravdu všechno bylo perfektní.

Dívky obdivovaly detailní kresbu a pak řekly, jak moc se jim líbí.

Jacqueline přijala chválu naprosto samozřejmě.

Paní Francová se vrátila s tácem v ruce. Upekla koláč a obstarala kolu, i když ji obvykle doma nemívali. Jacqueline ochutnala kousek koláče a vypila dvě sklenice nezvyklého nápoje. Pak si vzala další list papíru a začala kreslit nový obrázek.

Amy vyprávěla, že vždycky ráda kreslila a malovala. Bohužel učitelka kreslení její kresby nepovažovala za dobré a ona ztratila odvahu. Proto v tomto školním roce navštěvuje jen hodiny hudební výchovy.

Amy si byla jistá, že jí Jacqueline rozumí každé slovo.

„Jacqueline skládá každý rok zkoušky v místní škole,“ vysvětlovala paní Francová. „Vždycky dostane ty nejlepší známky. A přitom ji učím úplně sama. Teď už je pro mě učební látka opravdu složitá. Ale přesto bych chtěla, aby Jacqueline školu úspěšně dokončila. Dokážeme to, viď, Jacqueline?“

Dívka přikývla, aniž by vzhledla od práce.

Paní Francová nechala trojici opět o samotě. Protože Jacqueline neřekla ani slovo, střídaly se Tanja s Amy ve

vyprávění o škole, řediteli, učitelích a o školním plesu, který měly před sebou.

Když přišla řeč na kluky, pocítila Amy už jen slabé bodnutí.

Jacqueline vložila do přehrávače CD.

Amy se zachvěla, když se z reproduktorů ozvala píseň „Trust me“ od Matta M. Doufala, že si nikdo ničeho nevšiml.

„Slyšela jsi už, co se stalo s Mattem?“ zeptala se Tanja Jacqueline. Jacqueline přikývla a zatvářila se litostivě.

„Prý už našli dívku, co ho viděla jako poslední. Budou ji vyslýchat!“

„Jak to víš?“ obořila se na Tanju Amy.

Tanja sebou vylekaně trhla. „Tys to nečetla? Stálo to dnes v nedělních novinách.“

„Budou ji vyslýchat? Proč vyslýchat?“ Amy měla pocit, že se jí nedostává vzduchu.

„Protože mohla mít něco společného s tou nehodou. Protože došlo k hádce. Musí se to objasnit.“

„Ale kdo je ta dívka?“ vyptávala se Amy. To prostě někoho chytili? Někoho nevinného?

„Je to zatím přísně tajné. A vůbec, bulvár píše všelijaké drby. Vždyť víš, nemusí to být vůbec pravda, hrozně rádi přehánějí.“

Zazněla další píseň: „Dear One“.

Amy už chtěla jít. Bylo půl sedmé. Už byly u Jacqueline opravdu dlouho.

Jacqueline odložila tužku a vzala si z desek další list papíru. Podala Tanje džungli a Amy darovala nový obrázek.

„Díky!“ Amy měla z širého moře opravdu radost. Z vln vyskakovali dva delfini a letěli bok po boku vzduchem. Bylo na nich vidět, jakou mají radost ze života.

I Tanja už chtěla jít. Jacqueline je doprovodila do haly.

„Tak co, Jacqueline, udělala ti návštěva radost?“ Paní Francová mluvila s dcerou, jako by byla ještě malá holčička.

Jacqueline nadšeně přikývla.

„Možná by Amy a Tanja mohly zase někdy přijít.“

Tentokrát Jacqueline přikývla ještě nadšeněji.

Paní Francová se obrátila na obě dívky. „Bylo by hezké, kdybyste si udělaly čas. Mohly bychom jít společně do zoo. Nebo do akvária na Temži, mají tam obrovské nádrže se žraloky. Jacqueline má ráda ryby. A delfíny.“

Ve druhých dveřích se objevil pan Franc, ostražitý jako předtím. Amy řekla nahlas, aby ji určitě slyšel: „Rády zase přijdeme. Bylo to u tebe moc hezké, Jacqueline. Díky za pozvání. A moc ti děkuju za obrázek. Pověším si ho nad psací stůl. Je nádherný.“

Děšť ustal. Amy s Tanjou se vydaly na cestu. Když se u vrátek ohlédly, viděly, že Jacqueline stojí ve dveřích a mává jim nataženou paží.

I ony jí zamávaly.

Amy si připadala jako Alenka, která právě vystoupila ze zrcadla a vrátila se z říše divů zpátky do normálního života. Co jí na té říši divů, v níž žila Jacqueline se svými rodiči, tolik rušilo? Byla to jenom ta úzkostlivá čistota a pořádek?

36

Černé mraky nad ním se rozestoupily. Mezerou s roztřepenými okraji zazářil měsíc. Byl to pouhý půlměsíc, ale vydával dost světla na to, aby se hřebeny vln v jeho světle třpytily. Ze skály, na jejímž vrcholu Matt seděl, bylo vidět daleko do moře.

Za ním ležela písčitá pláž, na níž se, přitisknuté ke strmým útesům, tísnily chaty, jedna vedle druhé. V tuhle dobu byla pláž opuštěná. Na písku dokonce neležela ani žádná zamilovaná dvojice. Po silném dešti byl příliš vlhký.

Foukal studený vítr, a kdyby byl Matt normální člověk, potřeboval by svetr a bundu, aby se netrásl zimou.

Jenže on už nebyl normální člověk. Byl anděl v podmínce, s černými křídly, která prostě ne a ne zbělet.

Znovu a znovu ho to táhlo na pláž, kam v létě často chodíval s tatínkem a maminkou, kterou tolik miloval. Tam, kde si „půvabný princ“ stavěl hrady z písku a večer dostal dvojitou zmrzlinu se dvěma čokoládovými tyčinkami.

Všechno to bylo pryč. Dávno, dávno pryč. Hrozně dávno.

Moře neúnavně naráželo do vybělené skály, jež vyčnívala z vody jako holá špičatá hlava.

Ve dne sloužila jako přistávací plocha pro racky, dnes v noci na ní přistál Matt.

Velký Matt M, superstar, hvězda hitparád, jednička, stál na útesu a plakal. Takhle plakal naposledy jako malý kluk, když mu umřel tatínek. Chtěl vykřičet svůj zármutek do noci, protože věřil, že by to mohlo utišit jeho bolest.

Slyšet to mohl jenom on.

A Amy. Ale ta byla moc daleko.

Ve vodě pod ním se odrážela jeho křídla. Nejdřív si Matt myslel, že ho šálí smysly, pak ale roztáhl křídla do stran, aby si je zkontroloval.

Ne, nemýlil se. Celý spodní okraj křídel, všechno peři od špičky až k místu, z něhož vyrůstala, byl bílý.

Takže přece. Když šel za Naomi, udělal správnou věc. Ale bylo to málo. Moc málo, protože křídla zůstala ze sedmi osmin černá. Co by měl ještě udělat?

„Já to nevydržím!“ zařval z hloubi duše a nebral ohled ani na pálení v krku. K čemu je mu hlas, hlas, který už nebude moci nikdy použít? „Co ještě? Co dál?“

Z útesu vzlétl polekaný racek a zakroužil nad ním. Upustil pořádný bílý kecanec, který se rozpleskl na skále.

Podělané, přesně tak, všechno je podělané.

37

Výstraha přišla příliš pozdě. Ovšem i kdyby přišla dřív, stejně by nebyla nic platná.

Beatrice zavolala v půl šesté ráno. Telefon v hale nepřetržitě vyhrával elektronickou melodii, až se dveře ložnice konečně otevřely a někdo se šátral ven, aby ho zvedl.

Amy vyzvánění probudilo, ale otočila se ke stěně a chtěla spát dál. Hovor byl jistě určen jejím rodičům.

Chodbou se rozezněl Henryho hlas. „Víš, kolik je hodin? Někteří lidé ještě spí, i když jiní se teprve chystají do postele.“ Přiblížil se k Amyině pokoji a opatrně otevřel dveře. Septem pokračoval do mluvítko: „Beatrice, jestli je to zase nějaký tvůj bláznivý nápad, tak ti můžu říct...”

Amy se tázavě posadila. Henry s rozčuchanými vlasy a obtiskem polštáře na tváři jí připadal jako cizinec. Měl na sobě jen kalhoty od pyžama, které si popotahoval jako malý kluk. „Volá Beatrice a chce s tebou mluvit. Nutně. Asi je opilý. Je mi to líto.“ Henry podal Amy sluchátko.

Srdce jí náhle začalo tlouct dvakrát tak rychle. „Ha... haló?”

Beatrice spustila, aniž Amy jedinkrát pustila ke slovu. „Dobře mě poslouvej, zlato, já za to nemůžu. Manažer na mě tak dlouho tlačil, až jsem mu o tobě řekla. Poslyš, zlato, hrozil mi vším možným, to nejmírnější bylo, že mě vyrazí, když mu nepovím, kdo byl ve staré zasedačce.

Přirozeně mi musel přísahat, tedy ne zrovna přísahat, protože to jsem po něm nemohla požadovat, nýbrž slíbit, že nikomu nic neřekne, ale zřejmě to udělal. Prostě...“ Beatrice udělala dlouhou přestávku, po kterou sbírala sílu, aby pak řekla to, co Amy říct musela: „...prostě tvoje fotografie je na titulní stránce *Daily News*.“ Amy vypadlo sluchátko z ruky. Henry zůstal stát vedle postele. Podle Amyina výrazu pochopil, že pro ni jeho sestra měla opravdu důležitou zprávu. Zvedl telefon, protože Amy se po něm nechystala sáhnout.

„To jsem zase já, Beatrice. Co jsi Amy řekla? Je opravdu... v šoku.“

Z ulice se ozval ohavný zvuk, jako když drhne plech o plech. Nějaký muž začal nadávat. Henry přistoupil k zataženým záclonám, roztáhl je a vyhlédl do ranního šera. Rychle záclonu zase pustil a ustoupil o krok zpátky.

„Svatá dobroto,“ zaúpěl. „Svatá dobroto, Beatrice, víš o tom něco? Voláš kvůli těm fotografům před naším domem?“

Amy proklouzla kolem něho a pořád ještě doufala, že všechno je jen zlý sen. Vykoukla ven.

U vřátek stálo aspoň deset lidí, všichni s fotoaparátem v ruce. Na ulici parkovaly dva malé autobusy se satelitními anténami na střeše. Měly na sobě loga televizních stanic. Právě dorazil třetí autobus a zdálo se, že zavadil o jiný. Amy viděla, jak muž s těžkou televizní kamerou zaujímá postavení u plotu. Za ním vyběhla živaví mladá žena. Přes ramena si zimomřivě přehodila kabát s velkým vzorem.

Beatrice ještě pořád mluvila. Její vzrušený hlas zněl Amy jako pískání myšáka Mickeyho.

„Ach bože, dobrý bože.“ Henry to opakoval pořád dokola. Nakonec bez rozloučení zavěsil. Amy stála vedle něj v noční košili a mrzla.

„Zavolám jednomu kolegovi, vyzná se v podobných případech!“ řekl Henry, který se zase rychle vzpamatoval.

Objevila se máma a nasazovala si brýle.

„Co se děje?“ vyptávala se.

Henry se dvakrát zhluboka nadýchl. „Nejlíp uděláš, když se zeptáš své dcery. Něco nám zatajila.“

Máma zavrtala pohled do Amy.

Henry odešel dlouhými kroky z místnosti.

„O co jde, prosím tě? Mohu se to také dozvědět?“

„Já... tedy já...“ Amy to nedokázala dostat ze rtů. Nemohla mámě říct, co se ve středu stalo v zasedacím sále hotelu.

„Co prosím?“ Máma už zase mluvila tím ostrým tónem. Vlasy si energicky uhladila za uši. Navzdory nečekanému probuzení vypadal její účes dokonale.

Amy mluvila tiše a rychle. Chtěla už to mít za sebou a pak...

Ano, co bude pak? Kdyby to tak věděla!

Máma tu stála v měkkém tmavomodrém županu jako královna. Amy měla roli Popelky, která musí přiznat, že se tajně vykradla na ples.

„Abych tomu dobře rozuměla,“ přerušila nakonec matka Amyin nesouvislý projev bez čárek a teček. „Ty ses pohádala s tím zpěvákem? Ale proč, proboha?“

„Protože jsem mu místo vody nalila nějaký alkohol. A on řekl, že jsem úplně pitomá. Že mám někam zalézt, abych nezamořila vzduch. A já jsem mu pak řekla, že jsem mu věřila.“

„Věřila?“ Máma udiveně potřásla hlavou. „Jak může člověk důvěřovat někomu, koho vůbec nezná?“

„Já ho přeci znala. Tolik jsem toho o něm četla a poslouchala jsem všechna jeho CD.“

„Amy, chovej se jako dospělá, chovej se, prosím, konečně jako dospělá. To bylo zbožňování. Hloupé zbožňování. Nemyslela sis náhodou, že jsi do něj zamilovaná?“ Máma obrátila oči vsloup a zkřížila ruce na hrudi. „Dítě, prosím, na takové nesmysly jsi už dost stará.“

Amy měla opět pocit, že je skleněná figurka. Máma kolem ní bušila kladivem a bylo jí jedno, jestli přitom způsobí nenapravitelné škody.

„Já vím, v tvém věku je normální chovat se potrhle. Henry mi to pořád vykládá!“

Buď zticha, prosím, žadonila v duchu Amy.

Úzkou škvírou v záclonách proniklo do místnosti krátké zablesknutí. Máma přistoupila k oknu, odhrnula záclonu a ztuhla. Následovalo několik záblesků za sebou. Rychle záclony zatáhla a přitlačila je k oknu, jako by se tím mohly stát ještě nepropustnější.

Vrátil se Henry. Celou dobu telefonoval.

„Nejlepší bude, když Amy odvedeme pryč přes zahradu. Můj kolega si myslí, že na ni začala nelitostná honička. Fotky, interview, všechno. Musíme si během dopoledne vypracovat plán, jak se budeme chovat, jinak budeme už dnes večer číst jeden horor za druhým. Tihle pisálci dokážou z tvé dcery udělat monstrum. Fanoušci by na ni klidně mohli uspořádat štvanici jako na nějaké zvíře.“

Amy tu stála úplně osamělá. Trásla se po celém těle, ale máma ani Henry si ničeho nevšimli.

„O čem to, prosím tě, mluvíš?“ Mámin pohled putoval mezi Henrym a oknem. „Znamená to snad, že ti fotografové číhají na Amy?“

„Tvoje dcera se stala senzací dne. Dívka, která možná vehnala Matta M do náruče smrti. Tajemná neznámá, před kterou utíkal! Tak znějí novinové titulky. A jeden fotograf si musel na Amy počíhat už včera. Mají fotografie našeho domu, zahrady i jejího pokoje, brané přes okno. I Amyina škola se stala slavnou, i tu vyfotografovali. Noviny o ní vyčmuchaly všechno, opravdu všechno.“

Máma zavřela oči a snažila se klidně dýchat. „Co jen si pomyslí moji zákazníci?“

„A moji klienti! Budu vypadat opravdu důvěryhodně: advokát, jehož nevlastní dcera je obviněná, že dohnala hvězdu pop-music k zoufalému činu.“ Henry zalomil rukama.

Amy už najednou nebyla Amy. Stála vedle sebe a dívala se, jak se třese zoufalstvím a zlostí. Druhá Amy, jež té první přišla na pomoc, začala najednou křičet: „Neudělala jsem nic špatného! Chtěla jsem jen autogram! Choval se odporně, ale vím, že je mu to líto.“ Rodiče na ni vyjeveně zírali. Amy ještě neskončila. „Myslíte jen sami na sebe! A já jsem zase ta pitomá husa. Zajímají vás jen vaši zákazníci a klienti! Já jsem vám úplně lhostejná. Protože já pro vás neexistuju.“ Divoká Amy se Henrymu zadívala upřeně do obličeje. „A nejsem žádná tvoje nevlastní dcera. Jsem Amy McMillanová a ty nejsi můj otec.“

Máma udělala dva rychlé kroky. Zvedla ruku, aby dala Amy facku.

„Ne, Audrey!“ zvolal Henry. Navzdory Amyinu obviňování si stoupl vedle ní, aby ji chránil. Coby správný advokát zachovával klid. „Mrzí mě to, Amy. Přirozeně, jde o tebe.“

Máma hledala správná slova, zdálo se, že neví, jestli se má na Amy zlobit, nebo ji utěšovat. Nakonec se rozhodla a pevně řekla: „Snad mám právo být zklamaná, jak málo nám důvěřuješ. Jak jsi nám mohla něco takového tajit? Pět dní. Ani slovo. A teď takový skandál.“

Než mohla Amy vypěnit, na což už stejně neměla chuť, odpověděl místo ní Henry: „Audrey, před pěti dny bychom asi nereagovali jinak než teď. Dokážu Amy pochopit.“

Tentokrát to neznělo podbízivě jako tak často, nýbrž upřímně.

„Musíme reagovat velmi chladnokrevně a velmi profesionálně. To je naše jediná šance. Amy, prosím, obleč se. Promluvím s Morrisonovými odvedle. Převezeme plot a já požádám našeho firemního řidiče, aby nás u nich vyzvedl. Obě se mnou pojedete do města. U mne v práci budete v bezpečí. Přes naši ostrahu neprojde nikdo. To mi můžete věřit.“

Henry pohladil svou ženu po zádech a krátce promnul rameno Amy. Pak odešel z místnosti, protože musel ještě uskutečnit řadu telefonátů.

Matka s dcerou stály mlčky proti sobě.

„Zklamala jsi mě. Je mi líto, že to musím říct, ale je to tak.“ Máma si to nedokázala odpustit.

Amy řekla tiše: „Zklamala? Protože jsem ti to neřekla? Tys mi za patnáct let neřekla, kdo je můj otec. Taký mi to tajíš. Ale u tebe je to určitě něco jiného než u mě. Já vím.“

V mámě se zřejmě odehrával boj. Ukazovákem si horečnatě sčesávala prameny vlasů za uši. Pořád dokola.

„Vždycky přece říkáš, že si z tebe mám vzít příklad!“ pokračovala Amy.

Máma znovu napřáhla ruku. Amy neuhnula a nebála se rány. Měla pravdu, to cítila. Věděla to a máma to taky věděla.

Matka jí připadala jako oživlá panna z výlohy. Obličej se jí náhle změnil v masku, tvrdou, ne nepřátelskou, ale neprůhlednou masku.

„Radši se připravme!“ Její hlas už nebyl plný potlačovaného hněvu, snažila se, aby zněl neutrálně.

Co to má znamenat?

Amy napadl řádek z jedné Mattovy písničky: „...never again will it be, as it used to be, never, never, never again!“

38

Já jsem ale idiot! To byla Mattova první myšlenka, když vpadl přímo doprostřed hádky mezi Amy a jejími rodiči. Kolik jich je? pomyslel si, když procházel zdi domu do předzahrádky a na ulici uviděl dalšího fotografa na motorce. Pokusil se spočítat číhající vlky a hned mu bylo jasné, jak jsou lační. Amy je vyřízená. Oni ji zničí. Měl ji varovat. Je opravdu ten největší blbec pod sluncem.

Fotografie duchů? Matt s andělskými křídly? Ten tlustoch v nákladáku byl naprosto obyčejný, slizký bulvární fotograf, který pracoval pro jeden z těch naprosto obyčejných, hnusných, senzacechtivých plátek.

Amy byla prohlášena za lovnou zvěř.

Budou ji honit stejně, jako když dřív jezdci na koních štváli ubohé lišky. Budou ji honit bez slitování a pak ji zavrou za mříže. Cokoliv Amy řekne, oni překroutí a udělají z toho příběh, jaký se jim bude zrovna hodit.

Matt to dobře znal.

Hluboce takovými pisálky pohrdal. Byli dobří jen na to, aby pěli chválu na jeho nová CD. Za odměnu dostali od Roba tu nebo onu historku z Mattova života, kterou si pro ně Rob většinou vymyslel.

S Amy to ale bylo jinak. Uštvou ji a pokoušou.

A to Mattovi nebylo jedno. Musí jí pomoci. Ne, on ji *chce* pomoci. Nenechá ji na holičkách.

A hned ho něco napadlo. Musí to Amy vysvětlit. Jenže s ní potřebuje být sám. Taková příležitost se časem určitě naskytne. Objevit se u ní, zatímco se sprchuje, si netroufal. Rozhodl se zůstat v její blízkosti. Našeptávat jí jako při schůzce s tím omezcenem Davidem teď nemůže. Nenaslouchala by mu.

Musel být Amy nablízku, a jakmile ho bude moct vidět, poví jí, co přede všemi tajil. A pak ji nechá zavolat někomu, kdo je celý žhavý, aby to mohl konečně zveřejnit.

Neříkala snad ta žena, Amyina matka, že člověk zjistí teprve dodatečně, co bylo k čemu dobré? Matt s ní musel souhlasit. Z toho, co mu ještě ve středu ráno připadalo jako zrada a zlý sen, se náhle vyklubala velká šance.

39

Trávník ji čvachtal pod nohama. Po nedělním dešti byl dosud změkklý. Amy si natáhla přes pletenou vestu ještě džínovou bundu, a stejně jí byla zima. Do bot jí vnikla voda a nohy měla rázem studené.

Henry šel vedle ní jako její bodyguard. Roztáhl kabát, aby ji případně ochránil před zvědavými kamerami.

Pan Morris ve starém koupacím plášti už čekal u dřevěného plotu a zíval. Ukázal na úzká vrátka, na nichž byl obvykle visací zámek. Podržel jim je a zamumlal cosi, co se jen s notnou dávkou fantazie dalo interpretovat jako „dobré ráno“. Byl cítit kyselým mlékem. Ale to bylo jedno. Pak za Henrym, mámou a Amy vrátka zase pomalu zavřel.

„Rychle, pane Morrisi, musíme k autu,“ naléhal Henry a stále se díval do korun stromů. Domníval se, že i tam by se mohli skrývat paparazzi.

„Žádné auto tu není.“ Panu Morrisovi se nedařilo zastrčit jeden konec zámku do druhého.

Henry měl okamžitě v ruce mobil. Mluvil tiše, ale velmi rozhodně.

„Řidič tu musí být v minutě!“ řekl Amy a své ženě.

Soused si je prohlížel. „To není žádná legrace, když vás někdo vzbudí takhle časně ráno. Co má ten cirkus vůbec znamenat? Ukradli jste něco? Nebo jste někoho zavraždili?“

„Jistěže ne!“ odvětil Henry. „Vysvětlím vám to někdy jindy. Cestu na ulici najdeme sami. Je otevřená zahradní branka?“

Pan Morris vytáhl z kapsy klíče, cinkaly mu mezi prsty, zdálo se, že vůbec nespíchá. Přitom byl bos a určitě mu byla hrozná zima.

Amy stála dva kroky za maminkou, ruce ovinuté kolem těla. Trásla se rozrušením a ranním chladem. Cítila na sobě matčin pohled, ale neopětovala ho. Máma poklepala Henrymu po rameni a ukázala na Amy. Henry okamžitě pochopil, svlékl si kabát a zabalil do něj Amy.

„Já bych ale opravdu rád věděl, proč prcháte ze svého domu,“ vyptával se pan Morris dál a úmyslně pomalu kráčel po svém nakrátko posekaném trávníku.

Henry pochopil, že výmluvy nikam nepovedou.

„Když si přečtete dnešní ranní noviny, všechno pochopíte. A rovnou vám říkám, že ani jedno slovo není pravdivé!“

„Ach!“ Zvědavost pana Morrise narůstala.

Kousek od nich, co by kamenem dohodil, zachrastilo něco v křoví. Pak se ozvalo několik cvaknutí. Henry byl okamžitě u Amy, aby ji zakryl.

„Co to má znamenat?“ rozčiloval se pan Morris. „Co děláte na mém pozemku?“

Malý muž v hnědé kožené bundě s velikánskou čepicí utíkal do vedlejší zahrady.

„To všechno je jen kvůli vám. Jestli mi rozdupe nové růže, tak je zaplatíte. Je vám to jasné?“

„Ano, ano, jistě. Všechno vám uhradím, ale pusťte nás už konečně předními vrátky ven. Nebo tu za chvíli budete mít celou hordu fotografů!“

Ta představa způsobila, že pan Morris zrychlil.

Amy si vzpomněla na film o tom ostrově, na kterém byli chováni pravěcí ještěři. Vybavili se jí velociraptoři, co běhali po dvou, vrhali se dokonce i na čtyřikrát větší zvířata a dokázali je svými ostrými zuby rozsápat. Fotografové byli naprosto stejní.

Pan Morris jim konečně otevřel branku, která zaskřípěla jako dveře vězeňské cely. Vzápětí předjela černá limuzína s tónovanými skly. Zastavila uprostřed ulice a vyskočil z ní mladý řidič. Oběhl auto a otevřel zadní dveře.

Zprava se ozvaly rychlé kroky. Přibíhal fotograf s aparátem u obličeje.

Henry stáhl Amy na zadní sedadlo. Máma si sedla vlevo od ní a Henry napravo. Když k nim fotograf doběhl, přibouchl Henry dveře a řidič se rozjel.

Dorazili do Londýna, do čtvrti s mnoha výškovými budovami. Už časně ráno se tu pohybovala spousta mužů v tmavých oblecích s kelímky kávy v ruce. Tady se Amy uviděla.

Na trafice visela titulní strana novin. Byla na ní fotka rozčilené Amy v jejím pokoji.

MATTOVA POSLEDNÍ SCHŮZKA! FANYNKA, NEBO ANDĚL SMRTI?

Ten titulek zasadil Amy opravdovou ránu. Anděl smrti!

Už nikdy se neodváží vkročit do školy. Všichni si budou myslet, že Matta zavraždila. A on přitom zaprvé ještě stále žije a zadruhé to tak vůbec nebylo.

Zahlodaly v ní nepatrné pochybnosti. Co když ho opravdu tolik rozrušila? Nese spoluvinu na jeho šílené jízdě? Nikdy s ním o tom nemluvila.

Henry poprosil řidiče, aby zastavil a přinesl mu noviny. Jeho žena mu naznačila, ať to nedělá, ale už bylo pozdě. Řidič byl zvyklý plnit všechny úkoly okamžitě a co možná nejrychleji. Zdálo se, že je pryč jenom pár vteřin, pak zase nastoupil a podal jim noviny dozadu.

Henry je složil, aby Amy neviděla titulní stranu.

„Radši to nečti.“

„To je pak ještě horší!“ řekla Amy. Krk měla stažený, jako kdyby ji někdo škrtil.

Článek zabíral celou druhou i třetí stranu a byl doplněný velkými fotografiemi, na nichž byla Amy nejen ve svém pokoji, ale i cestou na schůzku s Davidem. Byl tu i záběr, jak společně jedí zmrzlinu a jedna fotka Tanji.

V textu ji charakterizovali jako „nenápadnou“, „šedou myš“, „dívku, která zůstává na ocet“, a „dobrou žákyň“. V prvním patře hotelu byla pokojská, která vyslechla Amyinu hádku s Mattem. Nic si však nezapamatovala a spletla těch pár vět, které byly vyřčeny nebo spíš vykřičeny, dohromady. Podle jejího popisu to vypadalo, jako by Amy patřila k dívkám, které Matt sbalil a brzy zase opustil. Usuzovalo se dokonce, že Amy je s Mattem těhotná.

Máma si musela odkašlat, jako by měla v krku knedlík, který ji dusí.

Henrymu zazvonil mobil. Poslouchal a pak jenom řekl: „Ne, určitě ne. Ne, docela určitě ne. Hned jsem v kanceláři. Rodinu mám s sebou. Řekněte bezpečnostní službě, že dnes musí všechny prověřovat co nejdůkladněji. Nepotřebujeme v kanceláři žádné fotografie.“

Zavrtěl hlavou a zavěsil. „Volají mi do kanceláře, kvůli interview s Amy. V půl sedmé ráno.“

Amy bylo špatně. Sjela na sedadle dopředu, zaklonila hlavu a opřela ji o hranu opěradla.

„Kdybys bývala řekla jen slovo...“ začala znovu maminka. Amy předstírala, že nic neslyšela.

Auto projíždělo ulicemi mezi vysokými domy a zastavilo u budovy, která se lišila od ostatních. Měla světlou cihlově červenou omítku a střechu ve tvaru ploché pyramidy, na níž blikalo světlo. Henry pomohl ženě a dceři vystoupit a vedl je prostornou mramorovou halou k turniketu. Strážný, který měl službu, pozdravil Henryho ťuknutím na okraj čepice. Pak zmáčkl tlačítko. Zábrana tvořená ocelovými tyčemi se otevřela a uvolnila jim cestu k výtahům.

Henryho kancelář se nacházela ve 27. poschodí. Velká prosklená okna sahající až na zem poskytovala výhled na vinoucí se Temži až po Tower Bridge.

„Posaďte se. Clarisse nám přinese snídani.“

Clarisse byla mladá sekretářka, která měla stůl v předpokoji. Měla zarudlé oči a vlasy stažené do přísně vyhlížejícího uzlu.

Unavená, nekonečně unavená Amy klesla do rohového koženého křesla. Máma si sedla co nejdál od ní.

„Musím o pár pater níž, za svými kolegy. Přijdu brzy,“ řekl Henry a nechal matku s dcerou o samotě.

Amy se snažila nedívat směrem, kde seděla máma. Předstírala, že se zajímá výhradně o podmračené ráno za velkými okny.

Na psacím stole něco cvaklo.

Henryho počítač ohlásil vysokým pípnutím, že přišel mail.

Jinak bylo ve čtvercové místnosti s šedivým kobercem a několika kusy nábytku z černého dřeva a ohýbané oceli ticho.

Amy koutkem oka přece jen zašilhala po mámě. Měla na klíně kabelku a jednou rukou si ji tiskla k břichu. Druhou ruku měla u pusy a kousala si nehty.

Maminka si kouše nehty! Ani ve snu by si Amy nebyla pomyslela, že ji při něčem takovém přistihne.

Máma ruku energicky spustila.

„Amy,“ začala. Znělo to, jako by ji toho chtěla hodně říct.

„Amy, ty mi křivdíš.“

Co má tohle znamenat? Amy dosud stále nebyla ochotná obrátit se k ní.

40

Matt měl obličej těsně u Amyina ucha. Už několikrát se nadechl, že ji něco řekne, ale nakonec si netroufl. Musel s ní být sám. Bylo jedno kde. V nejvyšší nouzi třeba i na záchodě. Existovalo plno důležitých věcí, o kterých by se měli pobavit, ale nejdřív ho Amy musí vidět.

Slyšel, jak Amyina matka říká: „Amy, ty mi křivdiš!“ Byla dnes nezvykle bledá. O něčem si chtěla s dcerou promluvit, to pochopil i Matt. Ne, teď ne. Jeho záležitost je naléhavější. „To jsem já!“ špitl Amy do ucha. Viděl, jak se jemné vlásky na dívčíných spáncích naježily. Oči se jí rozšířily, jinak ale nereagovala.

„Prosím, musím s tebou mluvit. Musím ti toho tolik říct. Prosím, pojď ven. Kamkoliv, kde spolu můžeme být sami.“

Ale Amy zůstala sedět v křesle a přehodila nohu přes nohu.

„Ty si pořád... ty si myslíš... že ti úmyslně tajím...“ pokračovala máma. Těžko hledala slova.

Rozhlížela se po kanceláři, jako by byl text napsaný někde na zdi.

Matt naléhavě zašeptal: „Amy, prosím tě, vstaň a pojď ven. Prosím.“

Demonstrativně od něj odvrátila hlavu.

„...ale já to přece dělám jenom proto, abych tě chránila. Nemůžeš mi důvěřovat? Nemůžeš věřit, že všechno dělám pro tvé dobro?“

Amy se obrátila k mamince a trochu se narovнала.

„Na to je čas později, teď pojď!“ žadonil Matt.

„Ne!“ špitla Amy koutkem úst.

Máma ji slyšela a považovala to za odpověď. „Ale já pro tebe chci jenom to nejlepší!“ vykřikla pronikavě.

„Ano, já vím,“ honem ji ujišťovala Amy. Zakryla si ústa dlaněmi, jako by chtěla vytáhnout něco, co jí uvízlo mezi zuby, a zašeptala: „Nesu nějakou vinu na tvé nehodě?“

Ta otázka pro něj přišla zcela neočekávaně. „Ne, vůbec ne. Ani v nejmenším.“

Na Amy bylo vidět, jak se jí ulevilo. Zavřela oči a zhluboka si vydechla.

„Ale teď už pojď!“ dotíral dál Matt.

Zpoza rukou řekla Amy tiše: „Vydrž chvíli. Teď nemůžu.“

Máma vyskočila. „Tebe zřejmě nezajímá, co se ve mně odehrává a jaké důvody pro své chování mám.“

I Amy vstala. „Ale ano, zajímá. A moc.“ Matt si připadal nepotřebný. Zřejmě je jen rušil. Ale proč, copak Amy nechápe, že by jí mohl pomoci?

Máma přecházela dlouhými kroky po místnosti. Stoupla si před Amy a položila jí ruce na ramena.

„Tenkrát to pro mne byla ta nejhorší katastrofa. Bylo to, jako kdyby všechno skončilo. Opravdu jsem nevěděla, co mám dělat.“

Zase dceru pustila a vytáhla z kapsy saka zmuchlaný bílý kapesník. Spěšně si otřela oči.

Matt stál těsně vedle nich. Amyina maminka měla v očích slzy.

„Milovala jsem muže, který byl tvým otcem.“ Stálo ji velké přemáhání, aby to vyslovila. „Snila jsem o tom, že spolu budeme žít. Byl pro mě tím, čemu se v časopisech vždycky říká ‚muž snů‘. A když jsem otěhotněla, myslela jsem si přirozeně, že bude mít radost.“ Nedokázala mluvit dál. V rozpacích se odvrátila a utřela si slzy.

„Sešli jsme se v malé vinárně, kde jsme se seznámili. Byla jsem šťastná, ale on se náhle úplně změnil. Vynadal mi, že jsem si zapomněla vzít antikoncepční pilulku. Najednou byl...“ hledala vhodná slova, „...surový, chladný, krutý a docela jiný. Nebylo na něm nic, vůbec nic z muže, kterého jsem tolik milovala.“

Krátce vzlykla, pak se ale ovládla. Klidným hlasem pokračovala: „Chtěl, abych si dítě nechala vzít. Ale na to už bylo příliš pozdě a já bych to stejně nikdy neudělala. Nikdy. Pak začal vyhrožovat, buď dítě, nebo on.“

Matt pozoroval Amy. Hrudník se jí prudce zvedal a klesal.

Její matka přistoupila k vysokým oknům a vyhlédla ven na střechy. „Musela jsem se vzdát studia a začít pracovat, abych pro nás vydělala nějaké peníze. A byla jsem moc smutná a zklamaná. Protože jsem ho stále ještě milovala a protože jsem si myslela, žeš mi zkazila život.“

41

„...žes mi zkazila život!“

Ta věta zněla v Amyiných uších jako ozvěna. Pro mámu bylo typické, že si myslí něco takového, a že to vysloví v okamžiku, kdy Amy hrozí, že se jí zhroutí její vlastní svět.

Máma se energicky obrátila, oči měla červené a plné slz. „Ale tak to není, Amy. Nedokážu si odpustit, že jsem někdy mohla takhle uvažovat. Nám dvěma by to nikdy nevyšlo, protože on ženy nemiloval, jen je využíval. I mě využil a odhodil.“

Amy se opřela ramenem a hlavou o zeď. Stála a mlčky naslouchala. „Půl roku před tím, než jsem se seznámila s Henrym, jsme se znovu potkali. Právě jsem dokončila studium ve večerních kurzech a začala pracovat v bance. Byl zaměstnaný v oddělení nade mnou. A byl stále tak úchvatný jako dřív. Pozval mě na večeři a já si pomyslela, že všechno bude zase dobré. Chtěla jsem mu o tobě vyprávět a byla jsem si jistá, že se z nás stane rodina.“

Jak asi vypadal ten muž? přemýšlela Amy. Co po něm mám? Když byl tak „úchvatný“, proč jsem z toho nic nezdědila?

Máma si sedla na hranu psacího stolu a rukama pevně sevřela okraj. „Toho večera byl ještě úžasnější než kdy předtím. Navrhl, abychom spolu strávili víkend v Paříži. Tak jsem mu řekla, že má dceru.“ Zadívala se do

prázdná. „Bylo to stejné jako tehdy večer ve vinárně. V příští vteřině ukázal svou pravou tvář. Nadával mi a tvrdil, že jsem tenkrát měla poměr s více muži a že vůbec nemůžu vědět, s kým dítě mám. Určitě ne s ním, tím si prý byl naprosto jistý. Jenže to nebyla pravda. Pak jsem se dozvěděla, že je podruhé ženatý a že má velmi bohatou manželku, která se přirozeně nesměla nic dozvědět. A o týden později se mu povedlo prosadit, abych dostala výpověď.“

„Mizera!“ vyhrkla Amy.

„Ubožák. Ubohý člověk,“ pravila máma mírněji. Opět přistoupila k Amy, ale nedotkla se jí. „To, co mi tenkrát připadalo jako největší životní katastrofa, bylo moje největší štěstí. A on tě jenom zplodil. Chci tě ušetřit zklamání, které tě určitě čeká, pokud by ses s ním setkala. Je schopný všeho, jakékoli špatnosti.“

„...never again will it be, as it used to be, never, never, never again!“ zazpívala tiše Amy.

„...never again will it be, as it used to be, never, never, never again!“ přizvukoval Matt vedle ní.

Nezlobila se, že je tady. Nevadilo jí ani, že všechno vyslechl. Dokonce ji trošičku těšilo, že ho cítí tak blízko vedle sebe.

„Největší štěstí, Amy,“ maminka ji lehce uchopila za bradu a otočila jí hlavu, takže si hleděly do očí, „moje největší štěstí jsi ty. I když tomu často nevěříš.“ Polkla. „A já ti to asi neumím dát najevo.“

Amy ji objala. Máma byla trochu ztuhlá. Nikdy to nebyla maminečka na mazlení. Teď ale pohladila dceru po zádech a pevně ji držela v náručí.

„Neruším?“ zeptal se Henry, který se právě vrátil.

Obě o krok ustoupily.

„Chci ti jen rychle vysvětlit, co navrhuje můj kolega,“ řekl Henry směrem k Amy.

Amy ho náhle viděla jinak než dřív. Připadal jí ještě pořád trochu ješitný, trochu prkenný, trochu moc advokát, trochu moc žoviální, někdy trochu trapný, co

se týče vkusu v oblékání a hudbě, a také trochu daleko, ztracený ve světě smluv a bohatých klientů. A přece...

Byl to jeden z okamžiků, kdy Amy něco vyslovila, aniž by předem zvažovala, co to znamená. Hluboko ve svém nitru cítila, že to je správné, a proto to řekla: „Chtěla bych se jmenovat Borrisonová.“

Dokonce ani Henry, který se vždycky dokonale ovládal, nedokázal skrýt ohromení. Nejisté se usmál, odfrkl si, neohrabaně se k ní otočil a nakonec vyhrkl: „Vždyť... vždyť jsi nikdy nechtěla, abych tě... adoptoval!“

Amy se jen usmála a Henry porozuměl.

„Můžu to rozběhnout... ještě dnes. Adoptuji tě. Takže pak budu... budu... tvůj...“

„...otec!“ dokončila Amy jeho zajímavou větu a přikývla.

„Tvůj otec,“ opakoval Henry, jako by si na to slovo musel nejdřív zvyknout. Nejisté k ní přistoupil, jemně ji položil ruce na temeno hlavy a políbil ji na pěšinku ve vlasech. Vzápětí se zase proměnil v právníka, věcného a výkonného: „Můj kolega nám posílá tiskového poradce, který pracoval pro různé velké hvězdy. Bude tu do půl hodiny.“ Henry mluvil a mluvil. Vykládal o tiskové konferenci a o interview, které musí dát Amy mnoha reportérům zároveň. Měla u toho být televize, kamery a plno mikrofónů. Odvysílá to přirozeně i rádio. Amyin příběh představoval „žhavou story“, na kterou se všichni vrhnou.

Amy to nahánělo strach. Velký strach. Připadalo jí, jako by měla předstoupit před smečku krvelačných vlků.

„Poradce ti všechno vysvětlí, i jak máš mluvit,“ snažil se ji uklidnit Henry. On sám ale nebyl nervózní o nic méně. „Důležité je, co budeš říkat.“

„Pochopitelně jim musíš říct, jak nemožně se ten zpěvák choval!“ radila maminka.

„Ne, nedělej to!“ křikl Amy do ucha Matt. Dívka sebou škubla.

Máma se na ni nejisté podívala. „Řekla jsem něco špatně?“

„Musím... musím ven... hned,“ křikla Amy a hnala se ke dveřím.

„Ty dveře naproti!“ zavolal za ní Henry.

42

Oba si připadali trochu legračně. Amy se opírala o dveře kabiny na dámských záchodcích a Matt seděl na sklopeném víku.

„Mají tu stejně špinavé záchody jako u nás ve škole,“ poznamenala Amy, která byla trochu v rozpacích.

Matt jednoduše spustil, protože toho měl na srdci spoustu a nechtěl na nic zapomenout. „Bylo to kvůli Naomi. Jen proto jsem zmizel.“

Amy mu tak docela nevěřila. Viděl ji to na očích, které si ho stále zkoumavě prohlížely.

„Je to pravda. Vážně, je to pravda, ztraceně, věř mi přece!“

„Už jsem to párkrát udělala,“ suše odvětila Amy.

„A co se týče toho kluka, toho Davida, já tě za ním neposílal, aby mi zbělelo peří. Myslel jsem, že je to dobrý nápad. Nemohl jsem přece vědět, že tě jenom... no, vždyť víš.“

Protože dosud neudělala žádné gesto na usmířenou, odvrátil Matt hlavu. „No, tak mi tedy nevěř. Proč je to s vámi vždycky tak hrozně složité?“

„S námi?“ zeptala se Amy.

Po několika vteřinách, během kterých si něco ujasnil, zkrřivil ústa do širokého úsměvu. „Se mnou asi taky, že jo?“

Amy přikývla.

„Amy, ty o mně nevíš spoustu věcí. Ale existuje novinářka, která chtěla tu věc s Naomi zveřejnit. Proto jsem ztratil nervy. Myslel jsem, že jí Rob, to je můj manažer, něco prozradil. Ale on to neudělal. Teď to vím. A už mi na tom tolik nezáleží. Na tom, co se stalo, nemůžu nic změnit. Protože to tak prostě je. Protože jsem slyšel, co ti zrovna vyprávěla tvoje máma. Takže kdybys řekla, že mezi námi šlo o Naomi a žes mi jednoduše řekla, že to celé vidím naprosto chybně, tak o tobě nikdo nebude moct psát takové kecy jako dneska.“

Amy se tvářila naprosto nechápavě. „Mohl bys mluvit tak, abych ti rozuměla? Kdo je Naomi?“

Matt vstal, protože ho bolela stehna. Protáhl si nohy a uvolnil křídla.

„Jsem jí podobný,“ řekl. „Maluje miniaturní obrázky. Jenže ten člověk, s kterým bydlí, je úplně blázen. Pořád jí dělá scény. A ona si to nechá líbit.“

„Ale kdo to je?“ opaskovala Amy svou otázku.

„Musí sem přijít Rob. A ta... jak se jenom jmenuje?“ marně si lámal hlavu. „Jo, Louisa Nissonová. Jen oni dva. Dostane ten příběh exkluzivně. Ostatní až po ní a nejlépe bez interview s tebou. Když všechno vejde ve známost, propukne u Naomi hotové peklo, což není úplně fér. Proto je důležitý Rob. Můžeš se na něj spolehnout, všechno zařídí. A ještě něco, Amy...“

Bezradně potřásla hlavou. „Matte, prosím, já vůbec ničemu nerozumím.“

„Ještě něco,“ pokračoval, jako by její námitku vůbec neslyšel, „musíš Naomi navštívit. Prosím. Za mě. Chci říct, půjdu s tebou. Musíš jí něco říct. Protože...“

Proplul tmavou zdí kabiny ven k umyvadlům. Amy uvolnila zástrčku a šla za ním. Matt stál u sušáku s rozepjatými křídly.

Amyin rozradostněný pohled způsobil, že se celý napřimil.

„Máš jich víc... celý okraj je bílý!“

„Ze sedmi osmin mám ale peří pořád černé. A už mi zbývá jen málo času. Už to nedokážu. Nevyjde to. Proto

musíš Naomi říct všechno, co já nemůžu. Uděláš to pro mě? Prosím!“ Protože hned nepřikývla, dodal ještě jedno naléhavé „prosím!“.

„Udělám!“ souhlasila Amy. Váhala, protože myslela na to, co by asi znamenalo, kdyby jeho křídla zůstala černá. Vidala by ho ještě dalších šest dní a pak už ne. Nikdo by už Matta M nikdy nespatrił. Nedokázala si to představit.

Nikdy víc.

Jak tvrdě to zní.

Jak tvrdě a definitivně.

Je tak hloupá, že je na něj našťvaná. Každou minutu musí využít k tomu, aby Mattovi pomohla.

„No tak, Amy, haló!“ Zamával jí dlaní před obličejem, aby ho vnímala.

Nechtěla vyslovit, co se jí honilo hlavou. Proto rychle řekla: „Vysvětlíš mi už konečně, kdo je Naomi?“

43

„Děláte chybu. Je to v rozporu s radou, kterou jsem vám dal. Ale když je vaše dcera tak tvrdohlavá, mám svázané ruce! Nechci ale, abyste mě za to později činil zodpovědným.“ Muž, který to říkal, byl vysoký jen jako Amy, skoro stejně hubený a připomínal panenku z vosku, jednu z těch svíček, které mají tvar figurky, a z hlavy jim trčí knot. Jeho jméno si Amy nezapamatovala. Od chvíle, co vstoupil do Henryho kanceláře, vyjmenoval už aspoň desetkrát všechny své prominentní klienty. Byli to herci, televizní hvězdy a jedna zpěvačka.

Henry nejistě hledal Amyiny oči. Tázavě zdvihl obočí. Chce skutečně trvat na svém požadavku?

„Budu mluvit jenom s Louisou Nissonovou. Musí u toho být Robert Dalter. Jinak nikdo.“ Pak ještě dodala: „Vlastně taky Henry a maminka.“

Voskový mužíček zlostně stiskl rty, až byly tenké jako žiletka. „Proč jste mě vlastně volali? Louisa Nissonová je hyena. Roztrhá tu malou na kusy. Za něco takového skutečně nemohu převzít zodpovědnost.“

Henry se klidně zeptal: „Můžete té novinářce aspoň zavolat? Nebo mi řekněte, kde ji zastihnu, a já to zařídím sám.“

Muž uvedl noviny, pro které Nissonová píše, a pak kancelář bez pozdravu opustil.

Máma seděla na kraji koženého křesla, ruce na kolenou. Amy se zády opírala o jedno z oken.

„Můžeš nám to aspoň nějak vysvětlit?“ začal Henry opatrně.

„Ne. Nemůžu. Bylo by to stejné, jako kdybych vám řekla, že mluvím s Mattovým duchem a on že mi to poradil.“

Máma protáhla obličej. „Ach, Amy.“

Amy se usmála. „Důvěřujte mi, prosím.“

Henry si stoupl za psací stůl a zvedl sluchátko. „Ale nebudeš tě ženě vykládat, že slyšíš hlasy, víd? Prosím, Amy, prosím, nedělej to!“

Amy se na něj laskavě usmála. „Henry, vážně si o mně myslíš něco takového?“

Na tuto otázku Henry neodpověděl.

Amy zaslechla, jak se Matt vedle ní dusí smíchem. Tak spokojeného ho Amy ještě nezažila. Ani dřív, když dávali interview s ním v televizi, ani od jejich prvního shledání minulý týden.

Schůzka s Louisou Nissonovou byla stanovená na jednu hodinu odpoledne. Novinářka nabídku k rozhovoru okamžitě přijala. Sehnat Roberta Daltera trvalo dost dlouho. I on bez velkého nadšení souhlasil.

Amy byla hrozně rozčilená a musela často na toaletu. Matt na ni vždycky čekal u umývadel, ukázal jí zvednutý palec na znamení vítězství, zamrkal na ni nebo udělal legrační obličej, aby ji rozesmál. Bolest břicha ji sice stejně nepřešla, ale pokaždé jí zvedlo náladu, když ho viděla.

Malá sekretářka přinesla ták sendvičů a nápoje, ale Amy si jen párkrát kousla a pila málo.

Louisa Nissonová se objevila ve dveřích na minutu přesně. Amy připadalo, že je trochu podobná mamince. Vyzařovala z ní nepřístupnost, i když se snažila být k Amy srdečná. Světle fialový rolák a černý blejzr jí dodávaly ještě přísnější vzezření.

Posadila se do koženého křesla a z kabelky vytáhla diktafon.

Sekretářka otevřela dveře a ohlásila Roberta Daltera. Vešel zrzavý muž a začal se rozhlížet, jako by hledal únikovou cestu. Oči měl hluboko zapadlé a v obličeji byl šedý, jako by několik nocí nespal. Když Henry představil sebe i svou rodinu a Rob Dalter si se všemi potřásl rukou, posadil se naproti novinářce. Amy neušel tvrdý pohled, který jí věnoval.

Henry přisunul Amy židli mezi Louisu Nissonovou a Roberta Daltera. Sedla si až příliš rychle a pohledem hledala pomoc u maminky, která stála u okna. Henry si stoupl vedle ní. Oba se na Amy povzbudivě usmívali a lehčeji pokývli. Hned jí bylo lépe.

Amy cítila, že ji Robert Dalter pozoruje. Louisa Nissonová se usmívala stejně, jako kdysi ředitelka Amyiny základní školy při zápisu. Chybělo už jenom, aby se jí stejně sladce zeptala, jak se jmenuje a jestli si už umí zavázat tkaničky.

„Jsem tu s tebou,“ šeptl jí Matt. Ucítla něco hřejivého na pravé ruce. Určitě tam položil svou dlaň.

„Smím ti ještě tykat?“ začala Louisa Nissonová. Amy přikývla.

„Proč jsi číhala na Matta?“ vylétlo z Roberta Daltera. Mluvil tak prudce, až se Henry pohnul, aby zakročil. Rob Dalter zvedl konejšivě ruce. „Promiňte, promiňte. To jen moje nervy. Jsem úplně hotový. Neměl bych radši odejít?“

„Ne!“ řekla okamžitě Amy.

Louisa Nissonová pohlížela na Mattova manažera jako na nutné zlo. Amy měla pocit, že by jí bylo mnohem milejší, kdyby zůstal za dveřmi.

„Takže Amy, ty jsi poslední člověk, který se s Mattem setkal. Jak k tomu došlo?“ Louisa zmáčkla klávesu diktafonu a přidržela Amy mikrofon před ústy.

Začátek byl jednoduchý. Amy vyprávěla, jak moc toužila získat Mattův autogram a jak se Matt přiřítíl do zasedacího sálu a ona omylem nalila nesprávný nápoj.

„Což bylo důvodem hádky, kterou vyslechla pokojská z hotelu Nelson,“ ozvala se Louisa Nissonová.

„Ne, nebylo.“

„Nebylo?“

Robert Dalter, který si právě naléval třetí sklenici minerálky, se napjatě zadíval na Amy. Zapomněl, co drží v ruce, a sklenice přetekla.

„Ach, promiňte!“ zvolal a rukou setřel vodu na koberec.

„Nehádali jsme se. Jen jsem se naštvála, když Matt mluvil o Naomi.“

Novinářka se zrovna chtěla napít. Naklonila sklenici, ale k ústům už ji nedonesla. Voda kapala na zem. Rychle postavila sklenku na stůl.

„O Naomi?“

I Robert Dalter vytřeštil na Amy oči. Rázem byl mnohem čilejší.

44

„Řekl mi to. Vybíl si na mně vztek. Připadal mi podlý. Nikdy bych si to něm nepomyslela.“ Amy dělala za každou větou krátkou přestávku. Oči upírala na malou misku se sušenkami na konferenčním stolku.

Matt ji pohladil po ruce. I když se jí jeho prsty nemohly dotknout, byl si jistý, že ho ucítí a bude vnímat jeho podporu.

V jeho přítomnosti nebyla Louisa Nissonová takhle zaražená. Roba znal dobře a dělal si o něj starosti. Tak vyčerpaného ho ještě neviděl. Ale teď napjatě poslouchal, a to, co Amy ještě musí říct, ho uklidní a uleví se mu. Matt si to velmi přál.

I Amy se musela napít. Několika mocnými doušky vyprázdnila sklenici. „Matt M mi vyprávěl, že žena, která ho porodila, se jmenuje Naomi. Hned po narození ho nabídla k adopci. Jeho noví rodiče mu zamlčeli, že není jejich vlastní dítě. Po čase chtěla Naomi vědět, co se stalo s jejím dítětem. Požádala agenturu, která zprostředkovala adopci, o informaci. Její dopis předali Mattovi. Jinak to nešlo. Záleželo na Mattovi, zda s ní naváže kontakt. Ale on byl příliš dotčený a zklamaný. Zlobil se, že mu jeho adoptivní rodiče neřekli pravdu. A měl vztek i na Naomi, že ho dala k adopci.“

Louisa Nissonová se nakláněla pořád víc dopředu, jako by se bála, aby jí nic neuniklo. Rob se choval jako vždycky, když byl nervózní: hnětl si své obrovské uši, které se snažil schovávat pod vlasy.

„A já se na Matta opravdu naštvála. Přišlo mi to od něho sprosté. Jeho adoptivní rodiče ho přece milovali jako vlastního syna. A Naomi neznal. Nevěděl, proč to tenkrát udělala. Zuřil a já jsem začala křičet, že mě zklamal. Že jsem si myslela, že je jiný.“

Rob přikyvoval. „Já... já mu taky domlouval, ale on si nedal říct. Od chvíle, co dostal ten dopis, byl jako vyměněný. Plný zášti.“

Po jeho slovech se Matt cítil velmi nepříjemně. Ještě pořád měl zlost. Už ne tak silnou a také ho to všechno už tolik nebolelo. Ale zlost měl. Jak může žena pouhý den po porodu dát své dítě cizím lidem a pak skoro čtvrt století čekat, než se začne zajímat, jak se mu daří? A jak ho mohli dva lidé, které tolik miloval, tak dlouho obelhávat?

Stále ještě si připadal podvedený.

Už když byl malý chlapec, hlodala v něm obava, že se stane nějaké neštěstí. Cítil to odjakživa. A měl pravdu.

Zdalo se, že ledový krunýř Louisy Nissonové začíná tát. Seděla s lokty opřenými o kolena a ani na vteřinu nespustila z Amy oči.

„A co bylo potom? Co řekl Matt?“

Amy byla rozpačitá. Jak má odpovědět? Matt ji zašeptal do ucha: „Chtěl už jen ke svému autu.“

Amy pomalu zopakovala, co řekl.

Rob si opřel záda. „M4! Byl na cestě k ní. Zřejmě se ti povedlo, co jsem já nedokázal. Jel k Naomi. Bydlí blízko letiště, kousek od M4.“

Louisa Nissonová vstala a udělala několik kroků.

Matt zahlédl, jak si Amyini rodiče vyměnili udivené pohledy.

„Jsi dobrá, jsi fakt dobrá,“ pochválil Amy. Skromně sklopila hlavu.

45

Rozuměla Mattovi dobře. Mluvila a zdálo se jí, že přesně vnímá jeho pocity. Oba měli něco společného: kromě lidí, kteří představovali jejich pravé rodiče, existoval ještě někdo, kdo měl s jejich životem něco společného, nikdy se o ně ale nestaral.

Proto se Amy tak často dívala na zem. Nemohla za to skromnost, ale bolest. Bolelo ji to.

Bolelo ji, co se musela dozvědět.

„Vy jste o tom věděla,“ řekl Robert Dalter novinářce vyčítavě.

Louisa Nissonová neodpověděla, jen zamyšleně pronesla: „Myslím, že by s tou ženou měl někdo promluvit. To, že je Mattova matka, nezůstane tajemstvím. Možná o ní napíšu sama, aby na ni někteří kolegové nekydali špínu.“

„Ona netuší, že její syn je Matt M,“ namítl Robert.

Amy byla vyčerpaná. „On... on mi přece o ní vyprávěl. A určitě jel za ní, aby ji viděl.“

Amy přirozeně věděla, že je to lež. Ale byla to lež z nouze, takže se dala omluvit.

„Já jí to chci říct. Prosím!“

Novinářka a manažer se na sebe zadívali. V očích měli pochybnosti. Robert Dalter byl citit cigaretovým kouřem a nebyl oholený. Když si přejel rukou po bradě, bylo slyšet škrábavý zvuk.

„Navrhuji, abychom se k ní okamžitě vydali,“ řekla Louisa Nissonová.

Přistoupil k nim Henry. „Myslím, Amy, že by ses do toho neměla míchat.“

„Kdyby se mi něco stalo...“

Máma si stoupla vedle Henryho, „Amy, prosím, něco takového neříkej. Na to radši ani nemyslím.“

„Kdyby se mi něco stalo,“ opakovala přesto Amy, „nebylo by pro vás útěchou, kdybyste si mohli promluvit s tím, kdo mě viděl naposledy? Třeba byste se dozvěděli, že jsem o vás řekla něco hezkého.“

Henry tázavě pohlédl na Louisu Nissonovou a Roberta Daltera.

„Její identita se nedá utajit. Osoba, která mi dala tip, ho teď může draze prodat ostatním reportérům. Nejlepší by bylo něco o ní napsat a pak ji odvézt pryč, aby ji moji kolegové nechali na pokoji,“ uvažovala nahlas novinářka.

„Mohli bychom ji ubytovat v Mattově venkovském sídle. Pozemek je dokonale oddělený a není na něj odnikud vidět,“ navrhl Rob.

46

Matt chtěl protestovat, ale nakonec se rozhodl mlčet. Stejně na tom nezáleželo. Teď pro něj bylo důležité jen to, aby se Amy zeptala Naomi na něco, na co se ji chtěl zeptat on sám.

Už mu zbývá tak málo času. Co ho v neděli čeká? Bytosti mu předpověděly, že ještě „nebude v Teple“.

Matt cítil, jak mu na holých pažích a na zádech naskákala husí kůže. Už teď mrzl při pomyslení na blížící se chlad.

Byl rád, že Louisa Nissonová a Rob souhlasili s Amyiným návrhem. Byla jeho jedinou šancí.

Amyin otec objednal firemní auto, ve kterém ti tři odjeli za Naomi. Matt jel také. Po celou cestu seděl vedle Amy, která se lehce chvěla.

Doprava byla hustá a jízda trvala přes hodinu. Po celou dobu nikdo neřekl ani slovo. Všichni byli ponořeni do vlastních myšlenek a dívali se ven do ponurého dne.

Když černá limuzína projížděla po Rosebud Road, vzbudila pozdvižení. Několik černošských dětí, hrajících na chodníku fotbal, přiběhlo zvědavě blíž a zhlíželo se v jejím zrcadlově lesklém laku.

Naomi bydlela v přízemí. To už Matt vypátral. Protože to ale ostatní nevěděli a Naomino jméno nebylo uvedeno na zvonku, zmáčkl Rob jednoduše horní knoflík.

Ve druhém patře se z okna vyklonila blondýna bujných tvarů a štekla dolů, co že od ní chtějí. Rob odpověděl, že hledají Naomi.

„Tak to musíte sakra zvonit u ní, vy blbci!“

Rob se trpělivě zeptal, kde je „u ní“, protože její jméno nikde nestojí.

„Bydlí přece u Rufuse. Rufus North!“ křičela blondýna, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě.

Rob ji poděkoval, ale žena už zmizela. S bouchnutím stáhla okno dolů.

Za arkýřovým oknem vedle dveří bylo slyšet řinčení starého zvonku. Tylová záclona se odsunula kousek stranou a zevnitř někdo pozoroval příchozí. Domovní dveře se otevřely a před nimi stála žena, kterou Matt viděl v sobotu.

„Ano?“ zeptala se vysokým, tichým hlasem.

Naomi měla mladou, hladkou tvář a stejně zářivé oči jako Matt. Dokonce i tvar obličeje byl podobný. Nepřipadala Mattovi cizí, spíš jako by se s ní už někdy v životě setkal, i když tomu tak určitě nebylo. Měla rozpuštěné vlasy, sahaly jí až po pás. Vypadaly vybledle, stejně jako blůza a sukně z mačkané indické bavlny. Místo bot měla tlusté vlněné ponožky.

„Četli jste můj inzerát v supermarketu? Jedná se o portrét vaší dcery?“

Louisa Nissonová se ujala slova: „Rádi bychom s vámi mluvili. Můžeme dál?“

Nezdálo se, že by tím žena byla nadšená. „Rufus nesnáší, když mám návštěvy.“

„Prosím. Je to moc důležité,“ ujišťovala ji novinářka.

Po krátkém váhání ustoupila žena stranou a vpustila návštěvu do domu.

Za dveřmi byla tmavá chodba a strmé schody vedoucí nahoru. Bylo to tu cítit po vařeném skopovém. Pod schodištěm stála čtyři dětská kola.

Dveře bytu nalevo byly otevřené. Žena na ně ukázala a dala návštěvě přednost. Matt šel s nimi.

V místnosti se vznášela voňavá namodralá mlha. Stoupala z několika vonných tyčinek s rozžhavenými konci, které byly zastrčené v misce s vrstvou pisku.

Ve výklenku stál stůl pocákaný barvami. Na něm byla krabice od bot, přetékaná tubami s barvami. Několik sklenic bylo naplněno mléčnou tekutinou, z níž trčely různé štětce, pravděpodobně připravené k vymytí.

O kousek dál leželo miniaturní plátno, které nebylo velké ani jako půlka paperbacku. Vznikala na něm krajinka s řekou. Každý lísteček byl pečlivě namalován. Na zdech vedle stolu viselo plno miniaturních olejů bez rámců.

Amy, Louisa a Rob žasli nad těmito díly.

„Všechno jsem to malovala já,“ řekla žena s hrdotí v hlase. „Nejraději bych malovala obrazy, které nejsou větší než poštovní známka. Ale Rufus je proti, protože za ně lidé nechtějí skoro nic platit. Všichni říkají: čím je obraz menší, tím miň musí stát. Přitom miniaturu malíř maluje často déle než nástěnnou malbu.“ Hluboce vzdychla.

„Opravdu byste nechtěli, abych namalovala portrét vaší dcery? Portréty jsou moje specialita.“

Žena měla mladý obličej, jinak ale působila staře a unaveně. Pohybovala se lehce předkloněná, cupitala drobnými krůčky.

„Ty obrazy jsou překrásné,“ ujišťovala ji Louisa Nissonová. „My jsme ale přišli z jiného důvodu.“

„Tak to musíte zase honem jít. Rufus opravdu nesnáší, když jsou v jeho bytě cizí lidé.“

Stůl, na němž žena malovala, byl tím nejútulnějším místem z celého pokoje. Ta trocha ostatního nábytku byly samé prošoupané, opotřebované a otlučené kusy. Na jedné zdi visel plakát, na kterém byl silný muž s pirátským šátkem a slunečními brýlemi na motorce Harley-Davidson. Pod ním byla otevřená krbová kamna, která sloužila jako skladiště ošuntělých časopisů. Na titulních stranách se rovněž skvěly motorky.

„Jste Naomi Dyerová, že ano?“ začal Rob. Stál s Louisou a Amy trochu bezradně vedle dveří. Žena zůstala stát naproti nim, jako by jim chtěla zabránit, aby vešli do zbývajících částí bytu.

„Ano, Naomi Dyerová.“ Strčila ruce do rukávů svetru.

Matta pálila na jazyku otázka. Cítil ale, že je na ni ještě moc brzy.

Robert se zakoktal a Louisa Nissonová mu přišla na pomoc. Jasně a věcně, jak měla ve zvyku, se zeptala Naomi na dopis, který poslala adopční agentuře.

Zdálo se, jako by se Naomino tělo v plandajících šatech náhle ještě zmenšilo. Sáhla po opěradle dřevěné židle, která stála za ní, a opřela se o něj.

„Chtěla jste se svým synem navázat kontakt, doposud jste ale nedostala žádnou odpověď. Je to tak?“ pokračovala Louisa Nissonová neúprosně dál.

Naomi nervózně zamrkala a přikývla.

Ještě tišeji než předtím, téměř bezhlesně, řekla: „Poradili mi to, protože nemůžu spát. Ve skupině, víte. Pomáháme si navzájem. Scházíme se dvakrát týdně a každý vypráví o sobě. Andrew vede skupinu a dává nám rady. A já jsem vyprávěla o chlapci, kterého jsem tenkrát...“ Dál už ji nebylo slyšet.

„Proč mě dala k adopci, proč?“ ozval se s naléhavostí v hlase Matt. „Zeptej se jí! No tak se jí zeptej!“ Byl velmi rozčilený. Kdyby to šlo, zatřásl by s Amy, aby okamžitě položila jeho otázku.

Ale Amy ho neposlechla.

„Zeptej se, zeptej!“

Naomi pohybovala hlavou sem tam, jako by nebyla na těle správně upevněná.

Konečně Amy řekla: „Proč... proč jste svoje miminko dala k adopci?“

Louisa Nissonová káravě zamlaskala.

Drobná žena si nervózně sundala z krku dřevěné korálky a vzápětí si je zase nandala.

„Bylo mi přece teprve sedmnáct. Byla jsem tak hloupá a byla jsem sama. Rodiče mě vyhnali z domu. Chtěla

jsem na něj zapomenout. Ale už několik let nemůžu spát, protože mám strach, že se mu daří špatně. Mělo se mu přece dařit dobře.“

„Vy nevíte, kdo je váš syn?“ zeptala se Louisa.

Naomi s lítostí zavrtěla hlavou.

„Ale Matta M znáte?“

Bezradnost v Naomině obličeji nemohla být hraná. Matta to téměř urazilo.

„Popovou hvězdu Matta M? Nikdy jste o něm neslyšela?“

„Popovou hvězdu?“ opakovala, jako by to bylo cizí slovo. „Neposlouchám pop.“

Naomi přistoupila k podlouhlému dřevěnému stolu, na němž stál černý přehrávač. Zmáčkla klávesu a z reproduktorů začal řvát heavy metal. Po pár vteřinách přehrávač zase vypnula.

„Rufus tady dovolí jen tohle. Já mám radši indickou hudbu. Až budu mít konečně dost peněz,“ ukázala na miniaturu, „budu mít vlastní byt a budu moct poslouchat svou hudbu.“

Matt byl zklamaný. Myslel, že se Naomi rozpláče štěstím, až uslyší jeho jméno.

Zaslechl, jak se Amy ptá na něco, o co ji nežádal.

47

„Proč chcete poznat svého syna?“

Ženiny bledé rty začaly formovat slova, která ale nebyla slyšet.

„Prosím?“ zeptala se Amy. Přistoupila těsně k té malé, křehké osůbce. Šepot byl nesrozumitelný, ale Naomi chytila Amy, která byla o dobrou hlavu větší, za ruku a přitáhla ji k sobě. Voněla jako koření z indické restaurace a tvář měla chladnou. Amy rozuměla tomu, co Naomi říká. Žena mluvila dál a nic nenasvědčovalo tomu, že by chtěla Amy zase pustit.

Z chodby se ozval rámus. Naomi uskočila od Amy. Dveře se rozlétly a dovnitř se vrátil obrovský muž. Kožená bunda a kalhoty měly co dělat, aby udržely obrovskou hmotu jeho břicha. Dlouhé, mastné vlasy a vousy mu zplihle visely.

Robert Dalter ovinul paži kolem Amy, aby ji ochránil.

„Kdo jste? Copak jsem ti neřekl, že mi do bytu nikdo nesmí, ty krávo?“ Muž se široce rozkročil k Naomi. Žena zvedla ruce a uhnula, jako by chtěla uniknout ranám.

Louisa Nissonová se vedle ní rozhodně postavila.

„My už jdeme. A Naomi půjde s námi. Musí si jen rychle zabalit.“

„Nikam nepůjde. Zůstane tady!“ zařval muž.

„Rufusi!“ žadonila Naomi šeptem.

Amy chtěla pryč. Hlavně pryč. Všimla si, že se Rufusovi na ruce zablýskl boxer s ostrými ostny. Věděla,

jak takové věci vypadají. Jeden kluk si kdysi takový boxer přinesl do školy a Zeus mu ho hned zabavil.

„Máte tu hodně věcí?“ zeptala se Louisa Nissonová Naomi.

Žena sotva zmatelně zavrtěla hlavou. Byla ještě pořád stočená do klubička ze strachu před ranami.

„Jdeme,“ řekla Louisa Nissonová Robovi a táhla Naomi za sebou.

Mezi nimi a dveřmi stál Rufus a vystrkoval břicho.

„Nikam nepůjde. Ale vy táhněte, jinak...“

Rufus výhruzně zvedl pěst s boxerem a ostny namířil na Naomi.

48

Matt se vrhl proti Rufusovi, proletěl však skrz něj a zůstal stát za ním. „Vypadněte!“ zavrčel znovu Rufus. Na Naomi vyštěkl: „Hybaj do ložnice!“

I když věděl, že je to nesmysl, skočil Matt na Rufuse zezadu a zkusil sevřít jeho býčí šíji a škrtit ho. Bylo to, jako by se dotýkal kouře. Jenže z kouře nebyl Rufus, nýbrž Matt.

Naomi se vyvlékla z ochranné náruče Louisy Nissonové.

„Je... je... je mi to líto, Rufusi. Už to určitě nikdy neudělám. Ti lidé byli tak milí. Říkali mi něco ohledně...“

„Buď zticha!“ vyjel na ni. „Drž hubu!“

Naomi sebou vylekaně trhla a ještě se zmenšila.

Rob přitiskl Amy na svou širokou hrud', aby neviděla něco strašného. Zdálo se, že má obavy o její bezpečí, konejšivě natáhl ruku dopředu.

„Všechno je v pořádku... už... už jdeme...!“

„Bez Naomi ne!“ vykřikl Matt.

Amy slyšela jeho výkřik a trhla sebou. Hrůza z násilnického Rufuse však způsobila, že nebyla schopná nic udělat. A Rufus to myslel vážně, o tom nebylo pochyb.

Louisa Nissonová se znovu pokusila přitáhnout Naomi k sobě, ale malá křehká žena couvala pryč do zatuchlého pokoje.

Rufus, s boxerem dosud zvednutým, jím druhou rukou otevřel dveře. Nestáli mu za jediné další slovo. Jen krátce pokynul hlavou se zplstnatělými, špinavými vlasy.

Kolem krku mu visel silný řetěz a na něm kovová umrlčí lebka. Otočil se a vycenil na ně s úšklebkem zuby.

Matt kolem sebe vzteky mlátil a kopal na všechny strany. Nebylo to ale nic platné.

Rob s Amy se dali velmi pomalu do pohybu a muže ani na vteřinu nespouštěli z očí. Amyin pohled byl plný hrůzy a strachu, náhle se ale zastavil na těžkém přehrávači. Dívala se na něj upřeně, jako malé dítě na hračku ve výloze.

Přístroj stál na stole, kousek od Rufuse.

„Hoď ho,“ řekla Amy tak, aby ji slyšel jenom Matt.

Matt ale netušil, o čem mluví. Co má na mysli?

Rob s Amy už byli skoro u dveří, Louisa Nissonová šla za nimi, pomalu, jako by byla ve lví kleci a nesměla šelmu vydráždit.

Matt upřel pohled i myšlenky na přístroj s tmavým pláštěm a reproduktory po stranách. Přivřel víčka a soustředil svou absolutní koncentraci jako svazek energetických paprsků na otlučený přehrávač s nechutnými stopami od jídla.

Rufusovo obrovské tělo bylo jako z kamene. Pohyboval jen pěsti s boxerem.

Matt pocítil kontakt s přístrojem. Byl těžký, ale když Matt pohnul hlavou, pohnul se i přehrávač. Na dlouhé otálení nezbýval čas. Matt rychle vymrštil hlavu šikmo vzhůru. Hranatá krabice se vznesla do výšky, prolétla vzduchem, jako by ji vymrštila obrovská síla a zasáhla Rufuse ze strany do lebky.

Ozvalo se zaprašnění a muž zasténal. Nohy se mu podlomily a on se zhroutil na zem. Zůstal ležet v bezvědomí.

„Rychle, Naomi!“ zavolala Amy na malou ženu a zamávala na ni.

Naomi byla v šoku a nedokázala pochopit, co se stalo. Louisa Nissonová k ní přiběhla, popadla ji za zápěstí a táhla ji za sebou. Naomi se však zachytila rámu dveří a nechtěla dál.

Rufus se dosud nepohnul. Rána na spánku byla malá, spíš jen škrábnutí. Jeho mohutné břicho se zvedalo a klesalo. Takže dýchal a žil.

Naomi hbitě sundala obrázky ze stěn a hodila je do krabice s barvami. Popadla ji oběma rukama a spěchala za novinářkou, která na ni čekala v předsíni. Musela přitom překračovat Rufusovy natažené nohy jako čáp. Na okamžik se zastavila, pak se otočila, plivla na něj a odfrkla si.

„Bravo!“ řekl Matt.

Zůstal sám ve zpustlém bytě a hlídal Rufuse. Z ulice bylo slyšet bouchnutí dvířek od auta a startování motoru.

Rufus, celý omámený, se pokoušel napřímít. Ošklivý obličej měl zkřivený bolestí. Bude potřebovat půl bedny aspirinu, než bude moct zase vyvádět.

Když Matt odplouval arkýřovým oknem pryč, byl sám se sebou spokojený.

49

Amy bolelo ucho. Přinejmenším dvě hodiny telefonovala s Tanjou. Na hovoru bylo zvláštní to, že Tanja každou chvíli zadržovala dech. Jedině tak se totiž dokázala přimět, aby dělala přestávky a pustila ke slovu i Amy. „Mám pocit, jako by dnešek byl celý měsíc, stlačený do jednoho dne,“ povzdechla si Amy.

Tanja prohlásila, že ji naprosto chápe. Dokonce se ostýchavě zeptala, jestli ji má vůbec vyprávět, co bylo ve škole.

Amy zaváhala. Chce se to opravdu dozvědět? Vydrží to dnes ještě? Překulila se na záda, vzala telefon do druhé ruky a poslouchala. Tanja samozřejmě spustila, aniž by čekala na její svolení.

„Kristin brečela. Celý den. A já se ti celý den snažila dovolat domů nebo na mobil, ale tys to nebrala.“

Vysvětlení si Amy ušetřila.

„Kristin dokonce běhala po škole v botách na vysokých podpatcích, protože se ze samého rozčilení zapoměla přezout. I Zeus byl celý zmatený, jako by spadl z Olympu. Ani Kristin nenapomenul, i když kolem něj několikrát přešla.“

„Ale proč brečela?“ vyptávala se Amy.

Tanja si odfrkla. „Protože má krizi. Miluje Matta a tys ho prý skoro zabila. Ale tebe má taky moc ráda a

obdivuje tě, protože jsi vždycky klidná a víš, co máš dělat.“

Vážně myslí mě? podivila se Amy v duchu.

„Byla úplně mimo. Říkám ti, totální krize. A navrch ještě Fiona... Vytahovala se, že zná lidi, co jí už v sobotu prozradili, že jsi Matta zabila. Tvrdí, že jsi prakticky mrtvá a že byste udělali nejlíp, kdybyste emigrovali. Dokonce se ptala ředitele, jestli už je tvoje skříňka vyklizená. Takže na Fionu můžeš zapomenout. Už se těším, jak se bude zítra tvářit, až si v novinách přečte, jak to bylo doopravdy.“

Amy samozřejmě své nejlepší přítelkyni vyprávěla o interview, které dala Louise Nissonové, i o setkání s Naomi.

Tanja byla dodatečně trochu uražená a řekla: „Mně ses přece mohla se vším svěřit. Dotklo se mě, žeš mi nic neřekla.“

„Ach Tanjo, nemáš ani ponětí, jak mi bylo. Byla jsem úplně zoufalá a pak se mi ulevilo, že všechno vyšlo na světlo!“ Tohle vysvětlení ji poradil Matt. „Byla jsem v šoku. Vždyť jsi to ve škole sama viděla.“

Pro to měla Tanja plné pochopení.

„Přijdeš zítra do školy?“ vyptávala se.

Ne, Amy do školy zatím nepůjde. Až ve čtvrtek. Ještě dnes v noci odletí s rodiči do Skotska, aby si dva dny odpočinuli na zámku, který patří Henryho kolegovi. Nikdo je tam nebude rušit a vyhnou se veškerým pokusům o získání dalšího interview nebo fotografií.

„Mimochodem, paní Francová by chtěla, abychom zase zašly k Jacqueline,“ hlásila jí Tanja. „Volala mámě a říkala, že na tom Jacqueline byla včera večer opravdu dobře.“

Včera večer! Amy měla pocit, jako by od té doby uběhl alespoň rok.

Najednou ji začala na jazyku pálit otázka. Rozhodně se jí musela zbavit. „Už tě David začal balit?“

Nastal jeden ze vzácných okamžiků, kdy byla Tanja v rozpacích. Nerada přiznala: „Ano, začal. A pozval mě.“

Jdu s ním na školní ples.“ A rychle dodala: „Je ti to líto? Chci říct, kdybys to nechtěla...”

Ale o to přece nešlo. „To je v pohodě,” řekla Amy.

„Ty teď nemáš nikoho, co?” Takhle se mohla zeptat jen Tanja. Amy se zamračila. „Ne, nemám nikoho,” potvrdila.

Hovor by určitě trval ještě dobrou hodinu. Baterka telefonu však rozčileným pískáním oznámila, že bude brzy prázdná. Děvčata se tedy rozloučila. Ve čtvrtek, nejpozději v pátek přijde Amy zase do školy.

Když Amy zavěsila, otočila se na bok, posadila se a vylezla z postele. Náhle se ve svém pokoji cítila cize. Jako v botách, které ráda nosila, ale které jí najednou neseděly, protože si zkusila jiné a ty jí padly líp.

Je to možné?

Podle něžného tepla na levém rameni ucítila, že je nablízku. Otočila se a zvedla obočí na pozdrav. Hlavu měl nakloněnou na stranu a hrdě se usmíval.

„Před Rufusem je už v bezpečí,” řekl Matt. Amy si kreslila bosými prsty po koberci. „A co ty? Jak se ti daří?”

„Dobře.“ To bylo všechno. „Nic víc?”

„Dobře. To je přece dobře. Co by mělo ještě být?”

„Teď ji znáš. Víš, proč to udělala.”

Matt stál vedle ní a rovněž obkresloval špičkou nohy vzorek koberce.

„Jo, no jasně. Zřejmě to tak muselo být.”

„Bylo to tak,” opravila ho Amy.

„Rob se osvědčil, stará se o ni. Dokonce přivedl nějakého psychologa, aby Naomi vysvětlil, kdo jsem a jak jsem bohatý a že už nikdy nebude trpět bídou, protože se o ni Rob postará. Ještě jí ale neřekl, že já – tedy mé skutečné Já – že už nebudu dlouho... tedy že...”
Zmlkl.

I když mu Amy naslouchala, její pohled stále přejížděl po nábytku: po psacím stole a židli, které by se lépe hodily na rokokový zámek než do obyčejného domu v Bromley South.

„Už jsem se tě na to chtěl dávno zeptat: Vážně se ti líbí tenhle kýč?“ ozval se Matt. „Vypadá to tady jako u malé holčičky, co si hraje na princeznu.“

Amy se tiše zasmála. „Myslím, že máš pravdu. Koberec s korunou i židle a stůl. Všechno mi to daroval Henry. Myslím, že ten nábytek je dokonce pravý a cenný. Vždycky mi říkal, že je hodný princezny. Já si dřív hrozně ráda hrála na princeznu.“

Sedla si obkročmo na židli a paže a bradu si opřela o opěradlo. „Když jsem si hrála, představovala jsem si pořád, že jednoho dne pro mě přijde král a vezme mě k sobě na zámek. Říkala jsem si, že na zkoušku musím žít tady jako Popelka a že se za odměnu budu moct zase stát princeznou.“

„Pěkný kýč!“ poznamenal suše Matt.

„Mně to ale pomáhalo!“ opáčila Amy. „Jenže teď už ty krámy nechci. Poprosím mámu o nový nábytek. Dospělejší nábytek.“

Matt ukázal na zatažené závěsy. „Fotografové už jsou pryč.“

„Toho docílil Henryho kolega. Nemám poněti jak.“

„Princezna Amy,“ řekl Matt s jemným posměchem. „Princezna Amy, která čeká na svého prince.“

Amy odmítavě potřásla hlavou. „Žádný princ. To musí být sám král!“ Vyskočila a přistoupila k zamčené zásuvce psacího stolu. Než ji odemkla, řekla Mattovi s důvěrou: „Ukážu ti něco, co ještě nikdo neviděl. Nesmíš se ale smát nebo si z toho dělat legraci.“

Matt pozvedl pravou ruku, jako by přísahal.

Amy vytáhla klíč, který byl přilepený zespodu k desce psacího stolu. Opatrně vytáhla truhličku, jako by byla velmi křehká, sundala si z krku řetízku a odemkla zlatý visací zámek. Když zámek konečně povolil, sundala ho a položila stranou. Oběma rukama zvedla víko a prohlížela si obsah truhly.

„Už od těch dob, co zmizela Miss Bixi, mě stále chránil.“ Vyndala svazek vlastnoručně malovaných obrázků. Pomalu prolistovala všechny kresby, aby je

Matt viděl. Na všech byl anděl s bílými křídly. První obrázky byly čmáraniny dítěte z mateřské školky, poslední byly provedené pečlivě a velmi realisticky.

„Má na sobě šortky! A tričko s Rolling Stones!“ konstatoval Matt.

Amy přikývla.

„Jak to, že nosí šortky?“

Amy mlčky ukázala na jeho děravé džínsy a bílé seprané triko.

„Jedna nula pro tebe.“

Obvykle Amy obrázky nikdy nevyndávala, jen k nim přidala nový, který nakreslila. Dívala se na ně jen za mimořádných okolností, když potřebovala útěchu a on se stále neobjevoval. Všechny najednou ale ještě nikdy v ruce nedržela. Proto asi také úplně zapomněla na složený pokreslený papír, který ležel na dně truhličky. Držel tam tak pevně, že Amy musela nehty odloupnout okraj, aby ho mohla vylovit. Narovнала ho a zevnitř vypadla fotografie.

Barvy byly vybledlé, lesklý povrch poškrábaný a okraj roztřepený.

Dolní polovinu snímku někdo odtrhl. Proto byli oba lidé na fotce vidět jen od kolen vzhůru. Bylo to na břehu moře. Mladá žena v krátkých šatech si opírala hlavu o rameno muže v jejím věku.

Muž měl ústa rámovaná třídením strništěm a šibalský úsměv. Odhrnoval si z čela prameny tmavých vlasů. Barvy jeho oblečení přímo bolely: měl na sobě světle zelené šortky s oranžovými hvězdicemi a přes ně tričko se symbolem Rolling Stones, otevřenými ústy s vyplazeným jazykem. Ta žena byla Amyina maminka.

50

Matt se polekal, že zase udělal něco špatně.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se starostlivě.

Amy klečela na podlaze, držela fotku v obou rukách a polykala. Mladou ženu v sexy šatečkách Matt poznal. Nikdy by si nepomyslel, že by nosila něco takového.

„To je přece tvoje máma, ne?“

Amy zase jen polkla. Když promluvila, měla drsný hlas. „Tenkrát vyhodila spoustu věcí. Vzpomínám si na to. Přišla o místo v bance a byla hrozně našťavaná. A pak řekla, že se zbavila všeho, co s ním souvisí. Myslím, že říkala, že je to můj otec, ale že si to označení nezaslouží. Zřejmě jsem tu fotku vytáhla z koše na odpadky.“

„Takže tohle je,“ Matt ukázal na muže na snímku, „tvůj otec?“

Amy nedokázala odtrhnout pohled od fotografie.

„Byl to můj anděl.“

Matt se přistihl, jak se ohlíží, jestli Amyin druhý anděl není náhodou v místnosti. Amy civěla do prázdna a tiše pokračovala.

„Jen jsem si ho vymyslela. Protože jsem byla tak smutná. Protože jsem myslela, že mi pomůže. Protože jsem nechtěla, aby ho maminka vyhodila. Protože jsem myslela, že by mě mohl ochránit před vším zlým a udělat mě šťastnou.“

Kousla se do rtu a silně zamrkala. Rychle si hřbetem ruky otřela oči. „Mluvila jsem jen sama se sebou!“ Otočila se k Mattovi. „Dost hloupé, že jo?“

Matt se trochu bezradně usmál. Přece nemohl říct ano.

„Ale vidět ho a mluvit s ním bylo tak příjemné. I když nikdy neexistoval.“ S pochybnostmi si prohlížela Matta. „Tebe jsem si taky jenom vymyslela? Existuješ jenom v mé fantazii?“

„Ne, já jsem pravý. Můžeš mi věřit,“ ujistil ji.

„Přeješ si malou ochutnávku?“ Upřel oči na otevřenou truhličku na podlaze, soustředil na ni všechny své myšlenky a předsevzal si, že ji přesune přes pokoj. Dala se do pohybu a příliš prudce narazila do zdi na druhé straně místnosti. Víko se zaklaplo. V Amyně obličeji se zrazily zármutek i úleva zároveň. Hluboce vzdychla. Něco se v ní dalo do pohybu. Měla pocit, jako by v sobě měla ozubená kolečka, která dlouho rezavěla a teď se znovu začala točit. Zapadala do sebe a pohybovala se bez jakéhokoli cukání a trhání.

„Co... co teď uděláš?“ Matt ukázal na fotografii. Amy ji rázným pohybem roztrhla. Jednou. Dvakrát. Třikrát. Kousky už tvořily pěkně silnou vrstvu, proto ji rozdělila na dvě části a každou z nich roztrhla ještě jednou. Totéž udělala s každou kresbou. Útržky, z nichž žádný nebyl větší než poštovní známka, sbalila dohromady a odešla z pokoje. Matt slyšel, jak klaply dveře od kuchyně, které vedly na zahradu. Když se Amy vrátila, opláchla si ruce.

„Hotovo!“ oznámila beze smutku. „Ten muž je jenom mým zploditelem, jak máma pořád říká. Můj táta je Henry. Stará se o mě a má mě opravdu rád.“ Amy se sklonila, zvedla prázdnou truhličku, postavila ji na stůl a řekla: „Daruju ji Tanjině mladší sestře. Určitě bude mít radost.“

„Ehm... Amy?“

Okamžitě se k němu otočila.

„Amy?“ Musel se jí zeptat, odpovědi se ale bál.

„Ano?“

„Moje křídla... jsou světlejší?“ Aby si dodal odvahy, řekl: „Musí být světlejší. Musí. Chci říct, to s Naomi, to jsem přece udělal opravdu dobře. Nemyslíš?“

„Ano, moc dobře!“ Amy ho chválila jako malého chlapce.

Váhavě se obrátil a ukázal jí záda. „Tak honem, řekni!“

Dávala si na čas. Bojácně přeběhl do druhého kouta pokoje.

„Bílé přibýlo. Už není jen na okraji, ale na celých křídlech. Máš několik bílých pruhů a skvrn.“

„Několik, několik!“ bylo mu do pláce. „Musí být bílá. Celá bílá. Ale co mám ještě udělat? Nefunguje to. To, co dělám, není dost dobré. Ale oni mi neřekli, co přesně mám dát do pořádku.“

„Musíš toho nejspíš jen udělat víc. Mnohem víc,“ radila mu Amy.

„Víc? Setkal jsem se se svou matkou, která mě jednoduše odložila. Pomohl jsem jí, aby unikla od toho rváče. Odteď žije z mých peněz. Co mám ještě udělat?“

„Ještě něco dobrého!“

„Aha, a co? Povídej, přijmu každou práci.“

„Je tu děvče, které se jmenuje Jacqueline. Navštěvujeme ji s Tanjou. Už mnoho let nepromluvila. Rodiče jsou z toho vyřízení. Hlavně maminka. Ty jsi anděl. Buď s ní a snaž se zjistit, proč nemluví. Kdyby zase začala mluvit, byl by to zázrak. Křídla by ti mohla rázem zbělet.“

Matt jí pozorně naslouchal a byl nadšený. „Kde je ta Jacqueline? Udělám to. Zvládnou to. Uvidíš. Musím to dokázat.“

Amy mu řekla adresu a Matt okamžitě vzlétl.

Anděl v akci, běželo mu hlavou.

Anděl, který má poslední příležitost.

51

Amy si připadala jako na konci světa. Sídlo Gruneer Castle leželo kdesi v neznámu mezi zelenými kopci. Silné zdi nasály zimní chlad a v místnostech bylo větší chladno než venku.

Silná bouře přinesla ocelově šedé mraky a spoustu deště. Ani v té nejlepší pláštěnce a nejvyšších holínkách se nedalo vyjít na procházku.

Rodina Borrisonových se proto utábořila v jednom z obývacích pokojů před krbem. Amy si byla jistá, že tu dřív opékali celá divoká prasata. Ohniště bylo každopádně dost velké. Lord Gruneer, otec Henryho kolegy, pro své hosty osobně připravil hromadu těžkých polen a rozdělal oheň, který krásně hřál.

Noviny s článkem Louisy Nissonové došly do zámku s jednodenním zpožděním. Henry začal číst nahlas. Louisa Nissonová podala Amyino vyprávění věrně. Pak dodala, že sama ví o existenci Naomi už několik týdnů a že Matt s ní o Naomi nechtěl mluvit. „Když jsem se Matta M dopoledne v den nehody zeptala na jeho biologickou matku, popřel její existenci. Odpoledne téhož dne ho naléhavá a jasná slova mladé dívky přesvědčila o tom, že člověk nemůže v životě před ničím utéci. Tragické je, že právě v okamžiku, kdy se Matt rozhodl podniknout důležitý krok, došlo k nehodě. Zapůsobilo na něj, s jakou otevřeností a porozuměním se mu o deset let mladší fanyнка postavila a ukázala mu cestu.“

Tolik chvály nedokázala Amy přijmout. Nebyla to pravda. Tak to vůbec nebylo. Matt jí jen vtloukl do hlavy, že to tak má vyprávět.

Amy ležela na dlouhé lavici před ohněm, schoulená v bundě z velbloudí srsti, kterou jí půjčil lord.

Henry noviny úhledně složil. „Proč jsi nám vlastně o téhle části vašeho setkání neřekla dřív?“

Bylo pozdě. Amy neměla po ruce nic, čím by si mohla zakrýt krk, a rudé skvrny už se ohlásily typickým pálením. Rozpačitě si ohmatávala kulatý límeček svetru.

„Ty skvrny se ztratí,“ řekla máma, která vytušila, co Amy skrývá, a chtěla ji utěšit.

„Stejně jako se ztratilo cukání v oku.“

„Toho sis taky všimla?“ uklouzlo Amy.

Máma se krátce zasmála. „Amy, já jsem přece tvoje matka. Mně neujde nic. Skoro nic.“

Až teď si Amy uvědomila, co maminka právě řekla. „V oku mi už necuká?“

„Ne, úplně to zmizelo. Muselo se to ale stát nedávno. Před týdnem jsem to ještě viděla.“

Amy okamžitě hledala zrcadlo, aby se o tom přesvědčila sama.

Dívaly se na ni dvě velké oči. Obě modré, nebyla to ale světlá modř, nýbrž nezvyklá tyrkysová barva, takřka bez příměsi zelené.

Žádné víčko jí necukalo. Amy si konečky prstů jemně přejela po kůži. Cítila se naprosto uvolněně.

Zpáteční let měli naplánovaný na středu večer, ale Henry radil, aby zůstali ještě jednu noc. Volal mu někdo z Londýna.

„Byl to ten tiskový poradce,“ referoval. „Najednou je nadšený, jak jsme postupovali, a také tvým interview. Ostatní noviny ten příběh opisují a přikrášlují. Moje sekretářka už si připadá jako robot, co pořád dokola říká: ‚Ne, Amy neposkytuje žádná další interview.‘ Každé tři minuty jí volá nějaký další reportér.“ To všechno ale ještě nic nebylo. „Několik televizních show už ti nabízí vysoké částky za vystoupení. Poradce tě chce za každou

cenu dohodit těm nejlepším. Jestli tě to zajímá, vyinkasuje za tebe pořádnou provizi. Ale já to nechám na tobě.“

Amy se nepotřebovala dlouho rozmyšlet. Hned všechny nabídky odmítla.

To, co vyprávěla, byly výmysly. Nechtěla ty lži znovu opakovat.

Protože někteří reportéři vypátrali číslo jejího mobilu, nechala ho Amy radši vypnutý. Ve středu večer ale chtěla mluvit s Tanjou a vydala se kvůli tomu do knihovny. Sotva mobil zapnula, už zvonil. Byla to Tanja se svým obvyklým vodopádem slov.

„Amy, nedovedeš si představit, jak jsem ho praštila.“

„Praštila? Koho jsi praštila?“

„Davida. Má na tváři otisk mých prstů. Vim, že jsem tím udělala něco, za co my ženy muže odsuzujeme. Ale říkám ti, nic jiného si nezasloužil.“

„Jak to? Co se stalo?“

„Ten bidák dneska přišel a povídá, že se něco změnilo a že se mnou nemůže jít na ples.“

„Má důležitý zápas nebo tak něco?“

Tanja se nadechla. „Samozřejmě jsem hned začala pátrat a zeptala jsem se Robina. Je moc milý, víš. Hned mi řekl, že David chce na ples pozvat tebe. Protože celá škola mluví jen o tobě. Ten pitomec David mu doopravdy řekl: ‘Žena číslo jedna pro muže číslo jedna.’ Takže k němu musela přijít žena číslo dvě a dát mu facku číslo jedna, aby slyšel zpívat andělíčky.“

Vtípek s andělíčky Amy příliš neoceníla.

„To je mi líto,“ řekla honem.

„Rozhodly jsme se s Kristin, že nedopustíme, abychom byly závislé na klucích. Diktát, který říká, že dívka má hodnotu jen tehdy, když přijde na ples po boku mužské bytosti, musí skončit. Půjdeme tam samy a budeme se báječně bavit. Na to se můžeš spolehnout.“

„Dobrá,“ řekla Amy.

„Půjdeš taky? Musíš přijít. Pak budeme tři. Tři dívky, co nemají o kluky zájem.“

„Ne, já nepůjdu.“

„Škoda. Ale za Jacqueline se mnou zase půjdeš? Proč jsi vlastně dnes nebyla ve škole?“

Amy vzdychla. „Přece jsem ti, Tanjo, říkala, že do školy přijdu až ve čtvrtek nebo v pátek. Je toho na mě trochu moc.“

„Dobře, tak v pátek. Zase si pokecáme. A jestli se na Davida jenom podíváš, nepromluvím s tebou ani slovo. Nejmiň týden.“

Když Amy zavěsila a vrátila se zpátky do obývacího pokoje, musela se smát. Tanja zůstala Tanjou.

Mobil začal nanovo vibrovat a trochu monotónně hrát melodii písně „Trust me“. Na displeji bylo číslo, které Amy neznala. Běžela ke krbu a předala mobil mamince. „Můžeš se zeptat, kdo to je? Nechtěla bych naletět nějakému reportérovi.“

Maminka přikývla a přijala hovor. „Aha, to jsi ty, počkej, dám ti Amy.“ Rty vytvořila jméno „Robin“.

Robin?

Odkud má Robin její číslo? Nikdy ji nevolal. Amy odešla z obývacího pokoje a zamířila zase do knihovny.

„Haló! To je ale překvapení!“

„Ha... Haló Mi... Mimi! J... J... Jak s... s... se máš.“

Robin koktal víc než obvykle. „Ale, jsem s rodiči ve Skotsku. Kvůli všem těm zmatkům.“

Úplně viděla, jak Robin na druhém konci vedení důrazně přikyvuje. „Ano, ano, v... v... velký zmatek. Před školou byla televize. Vy... vyptávali se nás n... n... na tebe. Fi... Fiona tvrdila, že je tvoje nej... nejlepší kamarádka.“

„Ještě předevčírem chtěla, aby vyprázdnili moji skříňku a vyloučili mě ze školy.“

Robin se krátce zasmál. Pak zřejmě nevěděl, co má říkat dál.

„Haló, jsi tam ještě?“

„A... ano... ano!“

„Taky jsi o mně mluvil? Ty mě přece doopravdy znáš. Déle než všichni ostatní.“

„Ach,“ řekl Robin polichoceně. Amy tušila, že ho zdržela jeho vada výslovnosti. Konečně vyrukoval s tím, co má na srdci. „M... m... moje maminka mluvila s t... t... tvojí maminkou a já... tedy tvoje ma... maminka chtěla... a... abych tě pozval na ples.“

„Ne...“ Amy zmučeně zasténala. Proč se do toho máma plete?

Robin rychle řekl: „J... já stejně... v... vím, ž... že se mnou nechceš j... j... jít. Že j... jdeš s Davidem.“

„Ne, to tedy rozhodně nejdu!“ vybuchla Amy. Robina to překvapilo. „Ne?“

„Na Davida zapomeň. Ten si to zkaží u každé holky.“

„O... o... opravdu? Amy... já... tedy... to není kvůli našim mámám... Já... já... já bych šel hrozně r... rád s tebou. P... prosím, řekni ano.“

Amy nevěřila vlastním uším. „Myslíš to vážně, Robině? Doopravdy to chceš? Nebo chceš jenom udělat radost moji nebo svojí mámě?“

„Ne!“

Vykřikl tak hlasitě, že si musela dát mobil dál od ucha.

„Jenže já nemůžu.“

Zakňučel jako štěně. „Proč... Mimi... proč? P... p... protože já...?“

„Ne, s tebou to nemá nic společného. Ale já přece nemůžu na ples, po tom, co se stalo.“

„Ty... ty... ty... jsi t... tu teď hvězda! Zeus dnes všechny svolal a na s... shromáždění tě přede všemi chválil. Že... jsi... sociálně... kompetentní... nebo tak.“

Amy byla stále ještě na pochybách.

„Mimi... p... p... p... prosím.“

„Rozmyslím si to přes noc. A zítra se ozvu.“

„Prima!“ V jeho hlase byl slyšet jásot.

Ještě si chvíli povídali o počasí, že v Londýně je stejně hnusně jako ve Skotsku, a pak se rozloučili.

„...never again will it be, as it used to be, never, never, never again!“ prozpěvovala si tiše Amy. Nic nebylo tak jako před týdnem. Vůbec nic.

Cítila se divně. Jako první den v nové třídě mezi úplně novými spolužáky.

A SPOLUŽÁČKAMI! – jak by ji okamžitě opravila Tanja.

Amy samozřejmě často myslela na Matta. Už dva dny se neukázal. Proč najednou zůstává tak daleko od ní?

Čtvrtek, pátek, sobota!

Už jen tři dny. Co se s ním asi stane v neděli? Prosím, přijď, žadonila v duchu. Stýskalo se jí po něm. Ne, po Mattovi M, nýbrž jen po Mattovi.

52

Strašidelný dům, tak říkal Matt domu Francových. V pokojích se rozprostíralo chladné mlčení. Určitě to mělo něco společného i s Jacqueline. Klouzala dnem jako na neviditelných kolejkách. Dopoledne seděla několik hodin u stolu v jídelně s maminkou, která ji vyučovala dějepis, literaturu, zeměpis, fyziku, chemii a všechny ostatní předměty.

Jacqueline mlčky psala do sešitů, četla učebnice, pozorně sledovala mamčin výklad, přikývla, když všemu rozuměla a tázavě zdvihla obočí, když jí něco nebylo jasné.

Matt nikdy neviděl tak drobné, stísněné písmo. Modrý inkoust se místy rozpíjel, protože písmenka tvořená miniaturními kličkami a smyčkami byla natěsnána jedno na druhé. Jacqueline dokázala napsat na jednu stránku tolik, nač by jiní potřebovali půlku sešitu.

Protože nemohla odpovídat na otázky ústně, dostávala písemné úkoly. Děla je bez odporu a otálení, byla velmi výkonná a rychlá.

Odpoledne trávila čtením a kreslením. Z televizního programu si vybírala jenom pořady pro děti, nejraději kreslené filmy.

Pan Franc pracoval doma. Kancelář měl v přízemí. Byl to velký pokoj, ve kterém panoval pedantický pořádek. Jeho žena tu směla luxovat a utírat prach, musela ale

vždycky položit každý papír, knížku nebo časopis zase přesně na místo.

Zdalo se, že pro pana France jsou obzvlášť důležité bílé košile. Měl jich plnou skříň. Většinou si během dne měnil košili už brzy odpoledne.

Vypadalo to, že Jacquelinin tatínek je online bankéřem. Obchodoval na všech velkých světových burzách prostřednictvím internetu. Byl vždycky ponořený do práce.

Ráno, poledne a večer patřily jeho rodině. Francovi jedli všechna jídla společně. Dorothea Francová většinou vykládala, jak Jacqueline pokročila v učení, a její muž bral ty novinky blahosklonně na vědomí.

Francovi mluvili také na dceru, kladli jí otázky a pokoušeli se z ní vymámit nějakou poznámku, jako by mohla mluvit. Zřejmě se ještě nesmířili s tím, že už od ní nikdy neuslyší ani slovo.

Matt strávil u rodiny celé úterý a středu. V noci stál u Jacquelininy postele a pozoroval ji, jak spí. Její pokoj působil mnohem více dětským dojmem než pokoj Amy. Převažujícími barvami byly růžová a bílá. Byl tu dům pro panenky a miniaturní pohovka s obrovskou rodinou panenek. Vedle postele měla Jacqueline horu plyšáků. Na nočním stolku tlumeně svítila noční lampička. Vyzařovala namodralé světlo. Nebyla to jediná lampa v pokoji: na polici a na psacím stole stály další, točily se v nich kousky barevných fólií. Kouty pokoje osvětlovaly slabé žárovky ve štíhlých stojacích lampách. Aby nerušily Jacqueline ve spánku, byly přes ně přehozené tenké fialové šátky, které světlo tlumily.

V místnosti bylo tolik světla, že by tu Matt nezamhouřil oka. Jacqueline ale dokázala klidně ulehnout, jen když maminka rozsvítila všechny lampy.

Teprve ve středu Matt pochopil, proč je mu pobyt v domě tak nepříjemný. Venku na ulici projíždělo auto s tlampačem. Hudba plechově duněla a nějaký hlas zval všechny k návštěvě cirkusu na louce za supermarketem.

Jacquelinini rodiče nikdy neposlouchali hudbu. Ani z rádia, ani z cédéčka. Jediný přehrávač v celém domě stál v obývacím pokoji a používala ho výlučně Jacqueline. Ale i to se stávalo jen zřídka. Jednou do něj dokonce vložila Mattovo CD, jenže to nejmelancholičtější ze všech. Kdyby ho mohla slyšet, rád by ji zazpíval. Nebyl si ale jistý, jestli by o to stála.

Ať se k ní Matt dostal jakkoli blízko, vždycky mezi nimi zela hluboká propast. Mohl by ji nějak překonat? Dívku jako Jacqueline ještě nikdy nepotkal. Mattovi připadalo, že je schovaná pod silným, neproniknutelným obalem.

V zrcadle v předsíni Matt několikrát denně pozoroval svá křídla. Vykrucoval krk, až mu praskalo v šíji, a pokoušel se spočítat bílá pera, která se ukázala mezi černými. Ve středu ráno si myslel, že jich vidí o sedm víc. Když Francovi seděli u oběda, došel ale k závěru, že jich má o devět méně než ráno. Později odpoledne se v počítání několikrát spletl. V noci se znovu vydal k zrcadlu a opět si svá křídla kriticky prohlížel.

Má-li být k sobě upřímný, nezměnilo se vůbec nic. A proč by taky mělo? Copak se mu podařilo něčeho dosáhnout?

Ne!

Přitom si, když mu Amy pověděla o Jacqueline, dělal velké naděje. Byl přece něco jako anděl, i když jeho křídla byla ještě z větší části černá. Andělé lidi ochraňují a pomáhají jim. Předsevzal si, že přiměje Jacqueline, aby zase mluvila...

...a neměl ani nejmenší tušení, jak toho dosáhne.

Byla němá. Hlasivkami to nebylo. Kdysi se jednoduše rozhodla, že už nic neřekne.

Když se díval na široký pruh černého perí na křídlech, měl chuť popadnout Jacqueline a trást s ní tak dlouho, dokud konečně něco neřekne.

Stačilo by jen pár slov a jeho křídla by byla konečně bílá. Věděl to. Byl o tom přesvědčený. Protože by tím dokázal, že... že co?

Co by tím dokázal?

Že je hodný člověk?

O tohle tu šlo?

Copak nebyl dost hodný v minulosti? Nedal snad Amy pár dobrých tipů? A nepomohl snad Naomi, aby se dostala pryč od svého násilnického přítele?

Seděl na schodech, hlavu v dlaních, a oddával se pochmurným myšlenkám. Nahoře ve svém osvětleném pokoji ležela v posteli Jacqueline a dole v obýváku seděla před televizorem paní Francová.

Ne, vypnula ho. Závěrečná melodie seriálu náhle zmlkla a Jacquelinina matka vešla do haly. Rázným krokem kráčela ke schodišti, kde seděl Matt. Ale uhýbat jí nemusel. Stejně by si ho nevšimla.

Uprostřed haly se zastavila, rozmyslela se a přistoupila ke dveřím mužovy pracovny. Tiše zatukala.

„Ano?“ ozvalo se zevnitř.

„Mohu dál, Georgi?“

„Ano.“

Zmáčkla kliku a vklouzla dovnitř úzkou škvírou ve dveřích.

Matt měl najednou pocit, že musí za ní. Zvedl se, natáhl paže a zatřepotal křídly. Jako by jeho neštěstí nebylo už tak dost velké, vypadlo mu jedno bílé pero. Zvedl ho a vydal se za paní Francovou.

Pracovna byla temná. V noci stejně jako ve dne. Police na knihy i ostatní nábytek byly z černého dřeva. Pan Franc seděl ve vysoké kožené klubovce. Vedle něj byla lampa, jejíž světlo dopadalo na knihu, kterou držel v rukou. Jeho žena stála vedle křesla. Hrála si s konečky prstů, jako malá holčička, která se musí k něčemu přiznat.

„Georgi, nemůžeme Jacqueline chránit před vším, co se děje venku. Informovala jsem se...“

Aniž by vzhlédl, skočil jí muž do řeči. „Dorotheo, svůj názor už jsem ti řekl a nic se na něm nezměnilo.“

„Ale já bych chtěla, aby Tanja a ta druhá dívka zase přišly za Jacqueline na návštěvu. Líbilo se jí to.“

Pan Franc zavřel knihu s hlasitým přibouchnutím. Jeho žena sebou vylekaně trhla. „Nepotřebujeme žádné milodary. Kolikrát ti to mám ještě říkat?“

„Ale i doktor si myslí, že je nejvyšší čas dát Jacqueline do školy. Měl by to být příští krok v její léčbě. Už jsem se na to ptala a je to možné.“

„Ne!“ Pan Franc teď úplně křičel. Vzhledem k černému plnovousu vypadala jeho ústa jako zvířecí tlama.

Jeho žena zůstala stát kousek od něj, pak ale přistoupila ke dveřím. Naposledy se otočila. Velmi pomalu a tiše řekla. „Jacqueline nemluví od doby, co jsem na čtyři týdny odjela do lázní. Často jsem si dělala výčitky, že jsem ji na tak dlouho opustila. Neměla jsem do těch lázní ve Švédsku jezdit. Ale jen tam poskytují léčbu kůže, kterou jsem potřebovala.“

Pan Franc držel knihu v obou rukou a bouchal si jí o koleno.

„Ale mohlo to mít i jiný důvod. Neudivuje tě, že nikdy...“

„Přestaň!“ rozkřičel se, stále ještě vsedě.

„...že nechce nikdy vstoupit do tohoto pokoje?“ mluvila jeho žena přesto dál.

„Co si to dovoluješ?“ Pan Franc vyskočil a vší silou po ní mrštil knihou. Sklonila se, knížka uhodila do věřeje a pak spadla na zem. „Uvědom si, že beze mne nejsi nic. Nemáš ani profesi, ani peníze. Potřebuješ mě. Obě mě potřebujete. Jestli se mnou budeš ještě jednou takhle mluvit, nechám ti zablokovat kreditní karty. Pak budeš muset každý den přijít a prosit mě o peníze.“

Ženě se ze strachu prohloubily vrásky. Za několik vteřin zestárla o deset let. Celá ohnutá a ponížená vyšla z místnosti, aniž by cokoli řekla.

Co ale chtěla naznačit?

53

Něco tají! Henry byl zvyklý nasazovat při práci dokonalý pokerový obličej, takže se nedalo poznat, co se mu odehrává v hlavě. Vůči vlastní rodině však tato jeho schopnost selhávala.

Byli na letišti a čekali na odlet. Amy si v brýlích proti slunci a ve velké čepici, kterou si nasadila, aby vyhověla rodičům, připadala divně. Když však šla kolem novinového stánku a spatřila svou fotografii na prvních stranách několika časopisů, pochopila, že je to rozumné.

Henry si, jak bylo jeho zvykem, vzal ze stojanu hned celý svazek novin a jedny po druhých prolistoval. Zajímala ho jen politika a ekonomie. Amy už dočetla román od Jane Austenové a žádnou jinou knížku s sebou neměla. Proto poprosila Henryho o část novin, kterou nečte.

Ale on jí je nechtěl dát.

Bylo tam něco, co neměla vidět.

„Je v nich něco děsného o mně?“ vyptávala se.

Henry vyhýbavě zavrtěl hlavou.

„Co to je? Řekni mi to, prosím.“

I máma teď nastražila uši.

„Vážení cestující, letadlo do Londýna je připraveno k nástupu,“ ozvalo se z amplionů.

„Později!“ pokusil se ji Henry uchlácholit.

„Jestli mi to neřekneš, zůstanu tady sedět!“ vyhrožovala Amy a myslela to vážně.

Henry to vzdal. „Jde o Matta M. Jeho stav je kritický. Lékaři už mu nedávají žádnou naději.“

Ta zpráva Amy zasáhla ještě víc, než Henry čekal. Poslední tři dny strávila na zámku, v bezpečí před vnějším světem, ponořená do četby milostného příběhu, který ji plně pohltil.

Nebylo snad její povinností Mattovi pomoci?

On ji přece tolik podpořil! Opravdu pro něj nemohla udělat víc? Nechala ho na holičkách?

Proto se jí už neukázal?

54

Matt prošel všemi místnostmi. Znal v domě každý kout. Dokonce i komoru pod schody, do které paní Francová dávala vysavač. Byl i ve spiži a ani tam nenašel ani zrnko prachu, ať už na konzervách, na sklenicích s kompotem či na domácí marmeládě.

V prvním patře vedle ložnice a koupelny byla větší místnost s arkýřovými okny směřujícími dozadu do zahrady. Paní Francová ji používala jako žehlírnu. U zdi vedle dveří stály koše s prádlem, které kus po kusu žehlila. Byla to namáhavá práce. Každý den přibýly nejméně dvě košile, které chtěl mít její muž perfektně vyžehlené. Pokud měla košile záhyby na nesprávném místě, nebo když byl zažehlený límec, hned ji zase odhodil do kulatého koše na prádlo.

Ve čtvrtek odpoledne vyšla Jacqueline po schodech nahoru. Vypadalo to, že míří zpátky do svého pokoje. Matt šel za ní, i když sám nevěděl, jaký má smysl být stále v její blízkosti.

Tak rád by byl zase u Amy. Ale nechtěl se ještě vzdát. Úkol, který dostal, musí sám dovést až do konce. To měly bytosti, které mluvily jedním hlasem, určitě na mysli. To se od něj čekalo.

„Jacqueline?“ zavolala paní Francová s tázavým podtónem z žehlírny.

Dívka položila nohu na poslední schod a strnula.

„Mohla bys mi s tím trochu pomoci, zlato?“

Jacqueline stála jako přibitá.

„Pojď sem ke mně, prosím!“

Ale Jacqueline se ani nepohnula.

Paní Francová vyšla z žehlírny. Přes modré šaty s bílými manžetami, které vypadaly trochu staromódně a byly příliš elegantní na domácí práce, měla uvázanou zástěru. „Jacqueline, pojď sem. Opravdu by mi to moc pomohlo.“

Poprvé si Matt povšiml v Jacquelininých očích nějaké změny. Vytřeštila je.

Měla strach? Bála se žehlení?

Mírná paní Francová k ní přistoupila a uchopila ji pevně za zápěstí. Jacqueline rukou sevřela zábradlí schodiště. Její matka se ji pokoušela odtrhnout a odtáhnout, ale Jacqueline se vzpírala.

Paní Francová supěla: „Tak – už – konečně – pojď!“

Jacqueline ze sebe vydala zvuk jako týraná kočka. Celým tělem se vrhla proti matce, která ztratila rovnováhu a vrazila do zdi. Musela přitom dceru pustit. Dívka utekla do dětského pokoje a prudce za sebou přirazila dveře.

55

„Matte! Kdes byl tak dlouho?“ Amy měla ze shledání takovou radost, že ho chtěla popadnout kolem krku, klopýtla však a prošla skrz něj. Honem se zase ovládla a postavila se před něj. „Matte, já ti chci pomoci. Udělám všechno, co je v mých silách. Myslela jsem teď jenom na sebe, kvůli těm článkům v novinách a...“

„Pst!“ udělal Matt a položil si prst na rty.

„Matte, já mám hrozný svědomí. Protože jsem lhala. Já jsem ti přece vůbec nepromluvila do duše kvůli Naomi. Já jsem tě jen ještě víc rozzuřila.“

Matt zavrtěl hlavou a naznačil jí, aby ho pustila ke slovu.

„To s Naomi by se bez tebe přece nikdy nestalo. A je přece jedno, kdy jsi mě k tomu dovedla.“

Tak se na to Amy dosud nepodívala. „Ale kde jsi byl? Proč jsi za mnou nikdy nepřišel?“

Byli v Amyině pokoji. Bylo půl desáté večer a Amy přišla domů teprve před hodinou.

„Nechce do žehličky. Vždycky ji zachvátí panika!“ vyrazil ze sebe Matt.

Z kapsy u kalhot vytáhl bílé peřičko, které mu včera vypadlo, a podrbl se na nose. Pak si dal brk do pusy a začal ho žvýkat.

Matt má jiné vlasy, všimla si Amy. Místo stylizovaného hladkého účesu se mu teď vlnily v přírodních loknách po hlavě. Slušelo mu to. Podtrhlo to jeho jemné rysy.

Amy se posadila se zkříženýma nohama na postel. „Povíš mi o tom?“

Matt při řeči přecházel mezi dveřmi a oknem sem tam. Vyličil jí svoje dojmy a rozhovor, který předešlého večera proběhl mezi Francovými.

„Amy, musím docílit toho, aby zase začala mluvit. Je to moje poslední šance!“ vykřikl. Zoufale si pročesl vlasy, otřel si obličej a podrbal se na bříše. „Už mi zbývá jenom pátek a sobota. Nevím, kdy v neděli mi lhůta končí. Možná, že to bude už brzy ráno.“ Svalil se na koberec. Zůstal sedět na patách, přikrčený, slabý a se svěšenou hlavou. Když vzhledl, udělala se mu na čele hluboká vráska. V očích měl nekonečný smutek. „Já... já to nezvládnu. Je po všem. Já... já to nedokážu.“

Jak ho má utěšit? Amy byla bezradná. Kěž by pro něj mohla něco udělat.

Přitáhl nohy k tělu a ovinul si je rukama. Tvář si položil na kolena jako na polštář. Pomalu se pohupoval dopředu a dozadu.

„Ty jsi tak silná!“ slyšela ho říkat.

„Já? Silná?“ Musel mít na mysli někoho jiného.

„Ještě před týdnem jsem si myslel, že zvládnu cokoli, že mám všechno pod kontrolou. Myslel jsem, že jsem ten největší a nejsilnější. Vysmíval jsem se ti.“ Dlouze popotáhl a podrbal se na zádech mezi křídly. Hlavu přitom nechal položenou na kolenou. „Jenže je to naopak. Ty jsi silná. Určitější byla silná odjakživa. Uvnitř jsi silná a odvážná.“ Amy nevěřila vlastním uším.

„Já jsem byl také kdysi silný A odvážný Kdysi dávno, když jsem ještě zpíval se skupinou *Rozzuření krokodýli*. Než se ze mě stal Matt M.“

„Ale tvoje písničky jsou silné. A vždycky, když jsem si je poslechla, dodaly mi sílu.“ Amy to neříkala jenom proto, aby mu polichotila. Bylo tomu opravdu tak. Zнала

texty všech jeho písní nazpaměť, a když si je prozpěvovala, cítila v hloubi duše radost a sílu.

Matt se opřel o zeď.

„Když jsem je psal a zpíval, byl jsem ten silný a odvážný Matt jako dřív. Ale jinak...?“ Matt sám nad sebou kroutil hlavou. „Viš, před pouhými osmi dny, před koncertem na Trafalgar Square... Když si vzpomenu, nač jsem myslel, když jsem se vzbudil, co jsem říkal a jak jsem ničil tu pokojskou – připadá mi to jako v jiném životě.“

Amy jeho slova dojala. Viděla, že si najednou uvědomil, jak se choval. Seděl s hlavou zakloněnou a díval se na strop. Po tvářích mu kanuly slzy. Jako lesklé perly prolétaly vzduchem, aniž by kdy dopadly na podlahu.

Sklouzla z postele, šla k němu, klekla si a zahleděla se na něj. Před ní seděl Matt, skoro šestadvacetiletý – narozeniny bude mít za dva měsíce – světoznámý mladý muž s vytrénovaným tělem. Amy však viděla malého kluka, který brečí, protože ho trpce zklamali lidé, jimž věřil, a především on zklamal sebe samého.

Pomalů natáhla ruku a prsty objela obrysy jeho těla. Tak ho hladila, aniž by to cítila. Ale to nebylo důležité. Hladila ho znovu a znovu, po vlasech a po krku až na záda do míst, kde mu vyrůstala křídla.

„Všechno bude dobré,“ konejšila ho. „Všechno bude dobré. Všechno.“

56

Bylo to tak příjemné. Pro Matta byla její slova a její hlas jako teplá koupel. Všechno bude dobré. Všechno. Měl pocit, že cítí její ruku všude, kde po něm sklouzávala.

Začal tiše mluvit: „Nevím... nevím, co se se mnou stane. Kam půjdu. V neděli...“

Teď se rozplakala i Amy. Okamžitě přestal. Chtěl ji prostě jen říct, jak je jí vděčný a že na ni nikdy nezapomene. Ale možná, že pro něj v neděli všechno skončí. Možná, že pak už nebudou žádné vzpomínky. Kromě toho ji každá jeho věta jen ještě víc rozesmutňovala. To nechtěl. Matt cítil, že se na něj dívá.

„Máš celé dva dny. Nenapadá tě, co bys mohl ještě udělat?“

Bezradně pokrčil rameny. Nic ho nenapadlo.

„Rád bych si s tebou zazpíval,“ řekl tiše, spíš jen sám pro sebe. „Byla by to paráda. Můžeme ke klavíru?“

Někdo zaklepal na dveře. Do pokoje nakoukl Henry. Amy vyskočila a rozpačitě se usmála. „Myslel jsem, že jsi ještě vzhůru. Našel jsem jeden časopis o nábytku. Nechtěla by sis ho se mnou prohlédnout? Abychom mohli brzy objednat nové věci do tvého pokoje.“

Amy se podívala stranou, na místo, kde před chvílí seděl Matt.

„Jen jdi,“ zašeptal. „Taky už musím. Bude to tak lepší.“

Henry si odkašlal. „Jestli se ti nechce, tak ne. Nemusi to být hned teď.“

Její zářivý pohled patřil Mattovi a přikývnutí také. Věděl to. Uslyšela, že jí posílá vzdušný polibek, usmála se ještě víc a pak šla za Henrym do obývacího pokoje. Matt vstal, obrátil se k oknu a vylétl ven do vlhké letní noci.

Ještě jednou ucítit vůni vlhké země, trávy a květinových záhonů. Všechno mu to připadalo cennější než nejvyšší honoráře, které dostával. Když si vzpomněl na svůj telefonát s Robem, v němž požadoval za smlouvu na reklamu o milion víc, musel se sám sobě smát.

Styděl se? Nebo mu to jen připadalo směšné a nedůležité?

V podstatě to bylo jedno.

Měl by si znovu zaletět k moři? Nebo do svého sídla, v němž Rob ubytoval Naomi? Co jen by dal za to, aby mohl říct Robovi, že byl jeho dobrý kamarád, prima kamarád. Naomi by také rád něco řekl, ale nevěděl, co by to mělo být. Ještě pořád se na ni zlobil.

Prolétnout se po nočním Londýně by bylo určitě také krásné. Ale dnes v noci na to neměl chuť. Křídla mu visela na zádech jako batoh plný kamení.

Nerozhodně bloumal po ulicích v oranžově-červeném světle luceren. Za okny viděl lidi, někteří zatahovali záclony, jiní naposledy nahlédli do zahrady, jedna dvojice se líbala.

Matt si připadal vyloučený. Když z jednoho domu zaslechl svoje vlastní CD, jen se pro sebe smutně pousmál.

Protože ho nic lepšího nenapadlo, vrátil se do domu Francových.

V přízemí byla tma, nahoře se v jednom pokoji svítilo.

Paní Francová si přisunula židli k posteli své dcery a držela ji za ruku.

„Spi, dítěátko, spi,“ zpívala, jako by uspávala malé dítě.

Jacqueline ležela na zádech a chvěla se. Matka kolem ní opatrně zastrkávala deku. Dotkla se prstů na

dceřiných nohou a řekla skoro vyčítavě: „Jackie, máš je studené jako led. Proč je ti taková zima? Je přece zatopeno.“

Matt cítil, že je v pokoji teplo. V takovém horku by nedokázal spát.

„Je to proto, že tatínek musel odjet? Určitě se zase brzo vrátí, zlato. Určitě.“

Jacqueline drkotala zuby, taková jí byla zima.

Co se v ní jenom odehrávalo? Bezhlesně pohybovala rty. Matt se k ní sklonil, aby zachytil něco z toho, co třeba potichu říká. Jeho ucho a půlka hlavy přitom splynuly s dívčinou hlavou.

V mozku mu explodovaly obrazy. Vyskočil a vytřeštěnýma očima civěl na Jacqueline, pak se otřásl, jako by se mohl zbavit toho, co právě viděl.

Obrazy pohasly, strach ale zůstal. Strach z gigantického závaží, jež se nad ním vznáší a může se každým okamžikem zřítit a rozmačkat ho. K tomu se přimísil ještě jeden pocit, který byl přinejmenším stejně hrozný. Co to ale bylo?

Před Mattem se vynořily tisíce fanoušků. Měl pocit, že je na jevišti. Shora se díval na moře lidských hlav. Pohled mu připomněl koncert v Hyde Parku, na který přišlo téměř sto tisíc lidí.

Diváci ale nejásali. Jen všichni zírali. Zírali na něho. Každý pohled, každý pár očí ho trýznil. Předklonil se a pohlédl dolů.

Byl nahý.

Matt vyrazil pronikavý výkřik.

Bylo to jako probuzení z nějakého hrozného snu. Dýchal rychle a těžce. Pořád ještě zíral do prázdna. Běsnilo v něm něco, čemu nerozuměl.

I když to pro něj bude strašné a bolestné, musí to udělat znovu. Matt opět sklonil hlavu nad obličej ležící dívky. Jeho myšlenky a pocity se spojily s jejími. Připadal si, jako když sedí sám v obrovském kinosále, na jehož promítacím plátnu probíhá Jacquelinin život.

Nevydržel to. Ucukl.

Bylo to v ní. Jacqueline skrývala strach, skrývala stud, skrývala hrozné tajemství.

Matt se nad ní naposledy sklonil. Pokusil se jí poslat myšlenku. „Řekni to! Musíš o tom mluvit! Řekni to!“ zapřísahal Jacqueline. Pak honem uskočil, aby ho znovu nezasáhly její úzkosti.

Uslyšela ho? Mohla vnímat myšlenku, kterou jí poslal?

Třes polevil. Paní Francová hladila dceru po ruce a tiše jí zpívala. Odhrnula prameny vlasů, které se Jacqueline lepily na obličej. Dívčino tělo se uvolnilo. Zabořila se hlouběji do matrace a začala dýchat klidněji.

Pomalů zavřela oči.

Usnula.

Matt byl rád, že už neprožívá ten hrůzný živý sen a že se uklidnila. Zároveň byl ale hrozně zklamaný.

57

Zeus ji přivítal u školní brány jako hrdinku, která se vrátila poté, co prožila velké dobrodružství. Henry za jejími zády zároveň zahnal dva vlezlé fotografy.

Vyučování trvalo pouze do jedné. Pak začala příprava na ples. Amyina třída měla za úkol vyleštit podlahu v hale hlučným přístrojem, na jehož spodní straně se otáčel kulatý kartáč.

„Vidiš, jak tě všichni okukují?“ ptala se Tanja pořád znovu. Amy si toho přirozeně všimla, bylo jí to však nepříjemné a rozhodla se, že to bude jednoduše ignorovat.

O každé přestávce ji obletovala Kristin a dávala jí najevo, jak ji zbožňuje, z čehož Amy naskákaly červené skvrny na krku. Dokonce i Fiona blahosklonně prohodila. „Byly o tobě pěkné články v novinách. Můj táta ovšem říká, že s dobrým tiskovým poradcem bys mohla mít mnohem větší publicitu.“

„My tři, Kristin, já a ty, zpochybníme zažité plesové pořádky,“ připomínala Tanja Amy.

„Bude tam i Robin. Pozval mě,“ musela přiznat Amy.

Tanja se s tím snadno vyrovnala. „Ach, ten se mezi kluky tak úplně nepočítá.“ Plácla se do čela. „Co to povídám. Jistěže se počítá. Pozval tě, takže je to plnohodnotný kluk. Gratuluju. Opravdu, Amy. Úplně ti závidím.“

Protože stroj na leštění parket mohly obsluhovat nejvýš tři osoby najednou, přidělil k němu Zeus Fionu, Kristin a ještě jednu dívku a ostatní poslal domů. Fiona si ulomila nalepený nehet a její zděšení Amy velmi pobavilo. Tanju neméně.

„Domluvila jsem, že v pět hodin půjdeme navštívit Jacqueline. Hodí se ti to?“ ptala se Tanja.

Amy neměla nic v plánu. Během vyučování šla dvakrát na záchod, aby za ní Matt mohl přijít.

Jenže on se neukázal.

Až ji bude potřebovat, jistě ji dá znamení.

Odpoledne Tanja předvedla Amy své plesové šaty – smetanové s našitými černými sametovými stuhami – a hrdě ji ukázala i černý přičesek.

„Budu jednou zas jiná,“ vysvětlovala „Máma mi ho zítra začese mezi moje vlastní vlasy a vůbec nebude poznat, že je umělý. Vždycky jsem si přála mít dlouhé vlasy.“

Amy měla popelavě plavé vlasy, takže k ní tmavá barva moc nešla. Přesto jí Tanja přičesek přidržela na temeni hlavy.

„Něco takového bys taky potřebovala. Třeba by máma něco našla u sebe v kadeřnictví. Stavíme se u ní,“ navrhla Tanja.

Tanjina maminka čile pobíhala po místnosti a rozdávala příkazy na všechny strany. V moderně zařízeném salonu nebyl nikdo, kdo by jí třeba jen na vteřinu odmlouval. Zatlačila Amy do židle a zpocený mladík jménem Hugo jí musel přinést celý podnos přičesků. Vypadaly jako hnízda exotických ptáků a Tanjina máma ji rychlými pohyby zkoušela jeden za druhým. Stála přitom za Amy a kriticky posuzovala výsledek v zrcadle.

„Máš jemné vlasy, zlato. Úžasně jemné vlasy,“ chválila ji znovu a znovu. Aniž by se dlouze vyptávala na její názor, našla dlouhé vlasy Amyiny barvy, které byly volně stočené v síťce. „Připevníš si je na zátylek a své vlastní vlasy vyčeseš a sepneš. Jehlice nesmějí být vidět. Nejlepší bude, když ti to udělá maminka.“

Na váhu přidaných vlasů nebyla Amy zvyklá, ale uzel v týle jí dodával pocit, že je královna. S pomocí dalšího zrcadla si prohlédla, jak vypadá z profilu... a byla nadšená.

Příčesek jí zabalili do hedvábného papíru a do krabice, aby si ho mohla odnést. Když ho v pondělí vrátí, nemusí za něj ani nic platit.

Obě dívky se vydaly na cestu a dorazily k Francovým s několikaminutovým zpožděním. Zazvonily, ale nikdo neotvíral.

„Za tím určitě vězí ten pan hrozný, odporný člověk, její otec,“ obávala se Tanja. „Nechtěl, abychom znovu přišly.“

„Ale její maminka to chtěla,“ namítla Amy.

Tanja znovu zmáčkla zvonek.

Konečně se dveře pootevřely. Zarachotil krátký řetěz a ze škvíry vykoukla paní Francová. Vypadala rozrušeně, jako by ji vyburcovaly ze spánku. Nebo snad plakala?

„Dobrý den, paní Francová, chtěly jsme... chtěly jsme...“

Tanja při pohledu na Jacquelininu matku upadla do rozpaků. Amy dostala strach. Muselo se stát něco hrozného.

„Vypadám strašně. U nás je naprostý chaos. Opravdu vás nemohu pustit dál,“ řekla paní Francová.

Amy zběsile bušilo srdce. Byl tu Matt? Vrátil se? Přihodilo se něco?

„Tak... tak my radši půjdeme,“ řekla Tanja a už se chystala sejít se schodů. Amy však zůstala stát.

„Můžeme pro vás něco udělat?“

Paní Francová vytáhla kapesník a utřela si nos. „Ne, děkuji. Já se musím... ne, všechno je v pořádku.“

Amy se na ni dál nevěřicně dívala. Paní Francová opětovala její pohled a vzdychla. „Nechci vás zatěžovat. Jacqueline tu také není. Jsem sama. Úplně sama. Ale nechtěly byste štávu?“

Tu otázku už žádná z dívek dlouho neslyšela. Tak se lidé ptají jen malých děvčátek.

Řetizek se odsunul a paní Francová otevřela dveře.

V malé hale byla hromada šatstva. Amy poznala několik kabátů a obleků. Na druhé hromadě ležely samé bílé košile. Paní Francová si povšimla jejího úžasu, neřekla ale nic. „Běžte do obýváku.“

Amy s Tanjou se po sobě tázavě podívaly. Neměly tušení, co se mohlo stát.

V obývacím pokoji vypadalo všechno při starém. Na stole, u něhož minule Jacqueline kreslila, leželo několik jejích prací. Kde ale byla ona?

Paní Francová se vrátila s tácem v ruce. Přinesla sklenice a jablečnou šťávu. Dívky seděly na samém krajíčku židle, jako by chtěly každou chvíli vyskočit a utéct.

Přitom pan Franc v domě vůbec nebyl.

Jacquelinina maminka naplnila sklenice, vzala si tu svoji a vyprázdnila ji jedním douškem. Hned si znovu nalila a vypila ještě půlku.

Dlouze se zadívala na Amy a Tanju.

„Možná to má něco společného s vámi.“

Tanja nervózně poposedla. Amy cítila, že by její přítelkyně nejradši zase šla.

„Nedokážu o tom mluvit. Ale... ale mohu vám to ukázat.“ Aniž by čekala na odpověď, vstala a vyšla z místnosti. Amy šla za ní, Tanja je bez velkého nadšení následovala. Paní Francová je zavedla do horního patra. Kráčela kolem otevřených dveří, Amy zahlédla poličku s panenkami.

„Tady... měla bych vás asi varovat, není to... hezký pohled. Bývala to naše ložnice. Ale můj muž si tu stále stěžoval na ranní slunce. A tak jsme ji přesunuli do menšího pokoje vedle. Od té doby tuhle krásnou místnost používám jen na prádlo. Jacqueline sem nikdy nechtěla vstoupit. Jako by tu byli duchové.“

Ustoupila stranou, aby Amy s Tanjou mohly vejít.

Když to Amy spatřila, přitiskla si ruce na ústa.

58

Byly dvě hodiny ráno. Matt neúnavně pobíhal po podlouhlé místnosti s romanticky vyhlížejícím arkýřovým oknem. Pokoj na něj působil, jako by se obyvatelé domu zrovna nastěhovali a zapomněli ho zařídit nábytkem.

Měsíc vrhal na zem světlé pruhy. Byl skoro v úplňku a jeho světlo bylo tak jasné, že by citlivého člověka rušilo ze spánku.

Jenže co je spánek? Matt už několik nocí nespál. Přitom byl unavený. Tak unavený, až se mu zdálo, že má ruce i nohy z olova.

V sousední zahradě vřeštivě koncertoval kocour, plný lásky ke kočce, která ho nechtěla vyslyšet. Někdo otevřel okno a mrštil po něm pantoflem. Netrefil ale kocoura, nýbrž kmen stromu.

„Zavřete tu potvora! Jsou dvě hodiny v noci. Chci spát!“ křičel hluboký hlas. Že by ji to probudilo?

Když Matt vstoupil do dveří, vyděsil se. Hedvábné vlasy jí hladce spadaly na obě strany. V obličeji měla výraz, jako by viděla jiný svět. Nejdřív si myslel, že je náměsíčná. Když ale zvedla dřevěnou krabici s pastelkami, nabyl přesvědčení, že je přece jenom vzhůru.

Jacqueline přistoupila ke zdi naproti arkýřovému oknu. Bílý nátěr zářil ve světle měsíce. Nejprve vzala do

ruky černý fix. Pevným tahem nakreslila ve výši kolen kruh, pak čaru a z ní další dvě čary.

Panáček.

Žlutou tužkou namalovala na každou stranu kruhu vlnku – vlasy. Pak vzala růžovou a přikreslila krátkou sukýnku.

Vstala a prudce, ztěžka oddychovala. Pak nakreslila dalšího panáčka, nebo spíš pána. Jacqueline si stoupla na špičky, aby mu mohla hlavu nakreslit co možná nejvyš. Pevně přitiskla tužku ke zdi a udělala dvě vyvalené oči a široce rozevřená ústa. Kolem nich nakreslila plno krátkých čárek.

Byl to plnovous.

Jacqueline se sténáním dokončovala obraz. Sevřela tužku oběma rukama. Matt viděl, že se chvěje. Namalovala paži jako zahnutou čaru vedoucí od ramene do míst, kde začínaly nohy. Energicky nakreslila pět prstů. Pak se napřímila a začala tvořit druhou ruku. Byla nadpřirozeně dlouhá a mířila k malému děvčátku.

Jacqueline se teď třásla, jako by měla vysokou horečku. Špička pastelky se zlomila, tolik na ni tlačila.

Nakreslená ruka sahala děvčátku na sukýnku. Matt měl sto chutí pana France s bílými košilemi zmlátit.

Jacqueline se zvedla, odhodila pastelku, otevřela ústa a začala křičet.

Zprvu to byl jenom tenký, žalostný křik, jako když nařiká kočka. Pak ale mohutněl, sílil, zdálo se, že vychází z hlubin její duše. Jacqueline křičela a křičela.

Paní Francová vběhla do pokoje a rozsvítila. Na okamžik musely s Jacqueline zavřít oči, světlo je oslnilo. Matka dotápala k dceři a objala ji. Křičící Jacqueline se k ní přitiskla.

Když paní Francová otevřela oči, uviděla kresbu.

Matt slyšel, jak zasténala: „Takže skutečně...“

Křik přestal. Jacqueline se rozplakala.

„Pojď pryč... už se ti nemůže nic stát. Už se nikdy nevrátí. To ti slibuji.“

Té noci byl pan Franc obchodně mimo dům. Když si chtěl druhý den dopoledne odemknout, jeho klíčem už to nešlo.

Paní Francová zavolala právníka a Jacquelinina ošetřujícího lékaře, který navrhl, aby Jacqueline strávila několik příštích dní mimo dům, v dobré nemocniční péči.

Právník si s panem Francem promluvil přede dveřmi, na ulici.

Když pan Franc deset minut nato odcházel, bylo vidět, že Jacquelinina kresba rozmetala na kusy masku dokonale čistoty, za níž se tolik let skrýval.

Jacqueline opustila dům s malým kufříkem v ruce, do něhož si sbalila několik panenek a plyšáků a kreslici potřeby. Venku na ni čekala sanitka, která ji i s maminkou měla odvézt do nemocnice. Jacqueline pevně svírala maminčinu ruku.

„Nemusíš mít strach,“ ujišťovala ji paní Francová. „Jsem u tebe a mám tě moc ráda.“

Jacqueline se plaše zadívala na jeden z knoflíků její vesty.

„Maminko,“ řekla velmi tiše a usmála se.

59

„Nechej oči zavřené!“ volala máma. Minila tím Henryho, který byl ve vyhnanství v obývacím pokoji, zatímco Amy se oblékala na ples.

„Ten účes je moc krásný,“ chválila maminka a lehce se dotkla uzlu. „Vypadá to úplně jako tvoje pravé vlasy.“

Amy stála před úzkým zrcadlem, upevněným na vnitřní straně dveří do jejího pokoje.

Skoro s údivem pozorovala svůj oválný obličej, který ji ještě nedávno připadal hrozně nudný. Konečkem ukazováčku si přejela po lehce nalíčené pleti a jemně zarůžovělých tvářích. Červeně zdůraznila její lícní kosti.

To, co se jí tolik líbilo na jejích očích, nebyla jenom neobvyklá tyrkysová barva, téměř bez příměsi zelené. Líbil se jí jejich nový jas.

„Vezmi si s sebou lesk na rty,“ radila jí máma a podala jí malou tubičku. „Když budeš mít suché rty, můžeš si je trochu osvěžit.“

„Netušila jsem, že se tak dobře vyznáš v líčení,“ řekla Amy.

Máma pokrčila rameny, jako by měla na skladě ještě řadu dalších překvapení.

Šaty se vinuly kolem Amyina štíhlého těla, nikde nebyly příliš volné ani příliš úzké. Vesele se zatočila kolem dokola, až se za ní zadní dlouhý díl vznášel.

Máma jí láskyplně upravila tenká ramínka. Na chvilku odešla z pokoje, nakázala však Amy, ať ještě počká, než se ukáže Henrymu.

Amy byla ráda, že zůstala na okamžik sama. Podívala se k psacímu stolu, k posteli, k oknu i do rohů. Ale Matt nikde nebyl.

Tiše řekla do prostoru: „Prosím, přijď! Prosím, Matte!“

Jak to, že se neukázal? Dokázal přece, co si tolik přál. Jacqueline už řekla jedno slovo a určitě nebude poslední, o tom byl její lékař pevně přesvědčený.

Amy pojala podezření. Mattovi zbělela křídla a on si teď užívá, že je anděl. Je stejný jako dřív. Už na ni zase zapomněl, protože ji nepotřebuje.

Je to možné?

Uslyšela, jak se za ní otvírají dveře. Máma byla zpátky a podávala jí baňatou lahvičku se zlatým rozprašovačem. „Privoň si!“ Zmáčkla rozprašovač a před Amy se ve výšce nosu objevil obláček jemných kapiček. Byl to drahý parfém, připomínal jí jarní květiny a čerstvý vzduch. „Líbil by se ti?“

Amy přikývla.

„Vybrala jsem ho pro tebe. Jsem ráda, že se ti líbí.“

Máma jí stříkla malinko parfému za uši, na spánky a na vnitřní stranu zápěstí.

Ze vzdálenosti jednoho kroku si prohlížela Amy, od střevíčků na podpatku až po tenkou šňůru perel, které jí půjčila. Oči jí klouzaly výš, až se potkaly s dceřinýma. Obdivně se usmála. Amy věděla, že to, co se mamince líbí, nejsou jenom šaty.

60

Matt si za ní netroufal. Báł se, že by si to Amy mohla dávat za vinu. A to rozhodně nechtěl. Zatímco se Amy oblékala ve svém pokoji a máma jí pomáhala, seděl Matt v obývacíku vedle Henryho. Přenos z dostihů, který právě běžel v televizi, ho vůbec nezajímal. Ale vzrušený hlas komentátora ho aspoň trochu rozptýlil. A to mu dělalo dobře. Byl to jeho poslední den.

Včera byl opět v bílém pokoji beze stěn. Dopravili ho tam znovu oním nevysvětlitelným způsobem, jako už několikrát, bez předešlého varování.

Řekli mu, že sobota bude jeho poslední den. A že se v neděli v půl desáté dopoledne rozhodne o jeho osudu. Matt se snažil zjistit, co by se stalo, kdyby to nedokázal. Nedostal žádnou odpověď. Bytosti se jen zatvářily velmi soucitně.

Byla sobota, půl deváté večer.

Zbývalo ještě třináct hodin.

Tentokrát věděl, že to jsou jeho poslední. Tentokrát mohl plánovat a rozhodnout se, k čemu je využije.

Ona ho vidět nebude, protože tu jsou její rodiče. Ale on ji uvidí.

Nic jiného nechtěl. Bude se chovat tiše. Je rozčilená, jistě jeho přítomnost nepostřehne.

Do obývacího pokoje vešla tanečním krokem máma. Henry vyskočil. Aniž by se ho zeptala, vzala ovladač a vypnula televizor. „Rychle, dojdí pro auto,“ vyhrkla a zase odkvačila.

Henry se poslušně zvedl.

Mamma zachvátila panika. Kdyby teď Amy vešla, byli by pár vteřin sami a viděla by ho. I jeho křídla.

Byla ještě víc než z poloviny černá. Ne, tohle nechtěl. Zbrkle vylétl ven do vlhkého večera.

61

Před domem se ozvalo netrpělivé zatroubení. Máma zavolala: „Amy, pojd' už konečně. Musíte s Henrym ještě vyzvednout Robina. Už je půl deváté pryč. Beztak přijdete pozdě.“

Amy se zdržela naschvál, aby uviděla Matta. Volala ho, ale on nepřišel.

Mohlo to mít jediný důvod. Ne, nezapomněl na ni. Matt M, takový, jaký byl před deseti dny, by to určitě udělal, ale nový Matt ne. Právý Matt.

Nefungovalo to. Ani to, co udělal pro Jacqueline, ho nespasilo. Zbýval jediný den, pak už s ním nebude moci nikdy mluvit. Nikdo už s ním nikdy nepromluví.

Ta představa Amy rozesmutněla, až nemohla dýchat. Nejraději by zůstala doma. Jak se má bavit na plese, veselit se a smát, když se s Mattem rozloučí navždy?

Jak má ale vysvětlit rodičům, že zůstane radši doma? A Robin by byl hrozně zklamaný. Musí to vydržet. Teď už couvnout nemůže.

Vstala, zavřela oči a potichu žadonila: „PROSÍM!“ Šla do haly oklikou přes obývací pokoj. Na víko klavíru položila papírek. Pak vykročila k dobovým dveřím, kde na ni čekala maminka. Doprovodila ji až k autu.

62

Ještě jednou spatřit její pokoj. Když limuzína odjela, vrátil se Matt do domu. Prošel zdí a zůstal stát vedle psacího stolu, kde ho prvně spatřila. Zatímco se pomalu otáčel a snažil se zapamatovat si každý detail, loučil se s Amy.

Už to dál nevydrží. Bolest byla příliš silná. Své poslední hodiny chtěl strávit na útesu nad mořem, úplně sám. Odcházel, když vtom ho něco napadlo. Nejbližší si s Amy byli, když spolu zpívali. Amy seděla u klavíru a hrála jeho písně, čistě a s citem.

Nástroj ho magicky přitahoval. Toužil ho vidět, aby si vyvolal vzpomínku na ten okamžik.

Matt se pohyboval pokojem, jenž byl osvětlený pouze stojacími lampami.

Na víku klavíru ležel nakřivo nějaký lístek. Byly na něm dvě řádky textu, psaného rukou. Když je Matt četl, zněla mu hlavou melodie. Slova byla poetická. Silná. A měla rytmus. *Tanec s tebou, to je vše, co chci...*

Jako podpis tu stálo jenom velké A.

63

Zeus obstaral dokonce i reflektory.

Stály na prostranství před školou a vysílaly k nebi dlouhé tenké paprsky. Od vjezdu až k bráně se vinul červený koberec.

Robin se pořád tahal za motýlka.

„J... je mi to o... opravdu líto, ale t... t... ta věc mě škrtí!“ omlouval se Amy.

V černém obleku vypadal o hodně líp než ve školní uniformě nebo v džínách. Jen tuhé kudrny mu stály na hlavě jako vždycky.

Při vystupování z auta jí dokonce galantně nabídl rámě. Amy připadalo, že spolu po koberci kráčeji tak, jako kdyby to dělali po celý život.

Sloupy v hale byly vyzdobené spoustou malých lampiček a ze stropu visely široké pruhy nádherně nařasených látek. Tam, kde obvykle stával Zeus, když řečnil, hrála kapela. Všichni muzikanti měli na sobě bílá smokingová saka a byli ve věku učitelů. Hráli staromódní taneční hudbu, ale Zeus se dal slyšet, že si v průběhu večera přijde na své každý.

V tlačeni se objevily dvě mávající paže. Tanja si k nim probojovala cestu, políbila Amy na obě tváře a pak se vrhla i na dočista překvapeného Robina. Kristin si obula boty na tak vysokém podpatku, že se dotýkala podlahy jen konečky prstů. Vzrušeně švitořila: „Diskotéka je v chemické laboratoři. Pořád to tam smrdí po zkažených

vajíčkách, protože se jedné třídě nepovedl pokus. Ale Zeus tam stejně nechal umístit světelné efekty.“

Vstoupila Fiona, zavěšená do kluka, který nedbale žvýkal a v jednom kuse se ohlížel, jako by se spletl a ocitl se jinde, než původně zamýšlel. Rychle se rozšířila zvěst, že Fionu přivezl v porschi. Kristin záviděla Fioně porsche, ale ne kluka, na kterém se jí nelíbila násilnická brada.

Když Amy cítila, že by to bylo vhodné, zasmála se. Povídala si ostatními, byla ale ráda, když hudba hrála tak hlasitě, že hovor znemožňovala.

Robin byl zdvořilý a pozorný. Stále se ptal, zda Amy nemá hlad nebo žízeň, zda by nechtěla jít na čerstvý vzduch, anebo na všechno najednou.

Tančit ale odmítal. „Mám obě nohy levé,“ říkal omluvně s rozpačitým úsměvem.

Ples byl jako změň hudby, barevných světel, pestrých šatů a kluků, kteří měli naprosto hrozný obleky. Škola připadala Amy jako tykev z pohádky o Popelce, jež se proměnila v kočár tažený koňmi. Jen neútluné, omšelé toalety s rozbitým splachováním a kapajícími vodovodními kohoutky připomínaly návštěvníkům, kde se nacházejí.

Amy měla pocit, že má suché a napjaté rty. Zamířila na záchod. Když vyšla na chodbu, spatřila, jak se dveře učebny hudby rozletěly.

Kliku nikdo nedržel.

Dveře se hýbaly samy od sebe.

Přítímím zazněly tóny „Trust me“.

Nevycházely ani z učebny chemie, ani z auly. Amy váhavě přistoupila k pootevřeným dveřím.

Okny dopadaly dovnitř štíhlé světelné pruhy, které vysílaly reflektory. Židle a lavice vypadaly, jako kdyby odpočívaly. V koutě místnosti svítilo světélko přehrávače, v němž vězelo Mattovo CD.

„Haló?“ řekla Amy polohlasně.

„Haló?“ vrátila se ozvěna.

Na vnitřní straně paží jí naskákala husí kůže.

„Je tu někdo?“

„Je tu někdo?“

Zmocnila se jí blažená nevolnost.

„Kdo je tu?“ zeptala se a doufala, že tentokrát neuslyší ozvěnu, ale odpověď, po níž toužila.

„Vypadáš báječně!“ Byl schovaný za jedním ze závěsů, sahajících až na zem, a teď vyšel ven.

Amy ze sebe nevydala ani hlásku. Hned si všimla černého peří v místech nad jeho rameny, ale přinutila se tam nedívat. Chtěla mu hledět do očí.

„S tím tancem to nebude jednoduché,“ řekl Matt a rozpačitě na sebe ukázal. „Není to ale tím, že bys měl obě nohy levé,“ pokusila se Amy zažertovat. Vzpomněla si na anděla, který před tolika lety zachránil Miss Bixi. Zrodilo se v ní stejné přání jako tehdy a stále se stupňovalo, až přešlo v neuhasitelnou touhu.

„Chtěla bych se tě dotknout,“ řekla tiše. „Jenom jedinkrát.“

Matt se s lítostí díval na zem. Mrzelo ji, že to vůbec vyslovila. „Matte, já...“

„Pst!“ Položil si ruku na ústa a naznačil jí, aby zavřela dveře.

Amy je za sebou zaklapla.

Matt se vznesl a doplul na místo mezi katedrou, tabulí a první řadou lavic. Zastavil se, dal si jednu ruku za záda a druhou před břicho a uklonil se, jak to dělají jen muži v románech Jane Austenové, když vyzývají svou zbožňovanou k tanci.

Nemohla se ho chytit. Jak mají tancovat? Vedle sebe jako na diskotéce v laboratoři?

„Smím prosit?“ zeptal se a nepřestával se usmívat.

Amy k němu přistoupila, spíš proto, aby mu udělala radost, než že by v tom spatřovala nějaký smysl.

64

Jeho touha byla stejně veliká jako Amyino přání. Byl to jeho poslední tanec a chtěl ho tančit s ní. Chtěl, aby jeho paže, hrud', břicho, celé nohy až po konečky prstů byly z masa a krve. Spokojil by se i s krátkým okamžikem, s jedinou otočkou na ošoupané dřevěné podlaze. Všechny tyto myšlenky vyslal do svého těla.

Soustředil se na sebe tak silně, že zavřel oči. Cítí něco? Nezmocnila se ho zase zemská přitažlivost? Skutečně se mu napnula kůže na končetinách, nebo to byl jen závan vzduchu?

Jeho rty znovu a znovu vytvářely slovo „prosím“.

65

Přistoupila těsně k němu. Nemohla se vynadívat na jeho tvář. Už to nebyl ten měkký, hladký obličej, který se na ni tak dlouho usmíval z plakátů. Dívala se na někoho, kdo vyzařoval důvěru.

Stejně jako předevčírem u sebe v pokoji zvedla ruku, aby jí objela obrysy jeho těla, aby ho obkreslila.

Něco ji zašimralo v dlaních, ucukla a Matt otevřel oči. Znovu rychle natáhla ruku před sebe a zase ucítila šimráni, sklouzla o něco níž a ucítila vlasy.

Pravé vlasy.

Amy se předklonila a tentokrát neklopýtla do prázdna. Teplo jeho těla ji zasáhlo jako vlna. Ze strachu, že by mohlo zase hned zmizet, ho objala pažemi, dotkla se jeho křídel a přitiskla se na jeho hrud.

Nejprve sebou trochu bezradně trhl, paže natažené podél těla. Pak ji pevně chytil a přitiskl ji k sobě, jako by měl stejné obavy jako ona. Slyšela, jak prudce vzlyká.

Uvolnili objetí, ale ne úplně. Matt vzal její obličej do dlaní. Snažila se zapamatovat si modř jeho očí, aby si ji vždycky dokázala vybavit, lehce zvedla bradu a ucítila jeho rty.

Byly tak měkké. A teplé. Políbil ji na bradu, na čelo, na oči a nakonec na ústa.

Po čase se od sebe odtrhli, ale hned se zase objali.

Pak se ale Matt začal rozpouštět a vyklouzl jí z náručí.

66

Matt od ní o krok ustoupil. Věděl, že je po všem, a nechtěl loučení odkládat na poslední chvíli. Možná si tak uchová něco z jejího doteku.

Natáhl k Amy ruce, otočené dlaněmi vzhůru. Amy neplakala, zářila. I ona k němu natáhla ruce, dlaněmi dolů. Drželi je kousíček od sebe, jako by se každým okamžikem mohli zase chytit.

Na chodbě se ozvaly kroky. Tanja hledala Amy a volala ji.

„Musíš se vrátit,“ řekl Matt. „Jdi, bude to lepší. Nenávidím loučení. Nenávidím okázalý smutek a brekot. Ušetři mě toho. Teď se otoč a vyjdi ven. Jasně?“

„Ano!“ Amy přikývla a šla pozpátku ke dveřím.

„Prosím, nedívej se na mě tak! Nevydržím to.“

Matt mluvil stejně, jako když se setkali prvně v hotelu, ale jeho hlas už neměl být nikdy tak tvrdý. Napadlo ho ještě něco. „Honem mi pověz jednu věc: zeptala ses přece Naomi, proč mě chtěla po tolika letech poznat. Co ti řekla? Já jsem to neslyšel!“

Amy pravila s rukou na klíce: „Chtěla tě požádat o odpuštění.“

„A-m-y!“ křičela Tanja netrpělivě. Bušila na nějaké dveře. Pravděpodobně na dveře záchodu.

„Požádat o odpuštění?“ opakoval Matt nevěřicně.

Dveře učebny se rozletěly a Tanja vytáhla Amy ven.

„Co tady děláš? Robin skoro brečí, myslí si, žeš ho opustila!“

67

Ještě poslední pohled! Amy zamumlala něco jako: „Musím být chvíli sama“ a odběhla zpátky do hudební třídy. Byl pryč.

Tanja čekala na chodbě. Byli by s Mattem sami. Musela by ho vidět. Kdyby tu ještě byl. Byl ale pryč.

Amy se s Tanjou vrátila do auly. Panovala pěkná vřava. Když to školní kapela s názvem *Rock Rhinos* rozbalila naplno, popadla Amy Robina, dotáhla ho na parket a přinutila tancovat.

Tančila divoce, snažila ze sebe setřást bolest, dupala, rozhazovala rukama a pak si všimla, že ji několik dívek a kluků začalo povzbuzovat potleskem.

Když v jednu hodinu ráno z plesu odcházeli, řekl ji Robin zbrocený potem: „S... skvělý, Amy!“

„Myslíš ples?“ Ukázala palcem za sebe a s úsměvem přikývla.

„Ne, ty!“

68

Byl to jeho poslední východ slunce. Tím si byl Matt jistý. Tentokrát se o útes dělil se dvěma bílými a jedním černým rackem. Stejně jako on natahovali krky vstříc žhavému oranžovému míči, který začal stoupat nad obzor.

Jeho posledního rána mu dokonce i bušení, pleskání a šumění vln připadalo jako hudba.

Stále ještě myslel na Amy a na posledních deset dní. Ne všechno proběhlo tak, jak si přál. Lhal by, kdyby tvrdil, že nemá hrozný strach z toho, co ho čeká.

Proč by ale měl strávit poslední hodiny tím, že se bojí?

Radši začal vzpomínat na Amy. Kolik šťastných okamžiků spolu prožili. Už to nebyla malá nenápadná nicka. Motýl, kterého v sobě odjakživa měla, vylétl z kukly a roztáhl křídla.

„Díky, Amy,“ řekl a občerstvující vánek odnášel ta slova směrem do vnitrozemí.

Takhle to tedy bylo. Naomi, žena, která ho porodila, ho chtěla požádat, aby jí odpustil, že ho odložila.

Je vlastně lepší než jeho nevlastní rodiče, kteří ho nikdy nepožádali o prominutí za to, že mu dvaadvacet let neříkali pravdu.

Bylo to důležité?

Táta mu daroval první kytaru a maminka vždycky pomáhala jeho první kapele, když byli zase jednou úplně

švorc. Copak ho stále nepovzbuzovala, aby zpíval a věnoval se hudbě, kterou měl v sobě?

Přesně tak to bylo. Přesně tak.

Vždycky se o něj starali, jako by byl jejich vlastní syn. Když si vzpomněl na některé kamarády ze školy, musel si Matt přiznat, že se k němu chovali mnohem lépe, než se ke svým dětem chovají někteří pokrevní rodiče.

Co ho tedy tolik rozcílilo? Proč se tak rozzuřil?

Už to dál nechtěl. Po těchto deseti dnech si přál pouze jedno: klid! Chtěl mít ve svém nitru klid. Už žádné další boje.

Slunce pokračovalo ve své pouti a zářilo stále jasněji. Nejdřív zlatožlutě a pak zářivě bíle, což věštilo první horký letní den v tomto roce.

Matt si udělal z rukou trychtýř a zakřičel do moře: „Odpouštím ti, Naomi. Všechno ti odpouštím. Odpouštím vám, mami a tati. Naprosto a úplně!“

Nechtěl tolik křičet, a tak tiše dodal: „Mám vás rád, mami a tati.“ Po hodně dlouhé přestávce zašeptal: „Mám tě rád, Naomi.“

Byl připravený. Ať přijde cokoli, dokáže tomu čelit. Hluboko uvnitř, v místě, které tak dlouho skrýval pod pevným krunýřem, teď cítil mír.

Rackové s křikem vzlétli z útesu. Dva z nich letěli nad širé moře, jeden zamířil k pevnině. Mohutně přitom mávali křídly.

I Matt pohnul křídly. Trochu povyskočil, aby si naposledy užil pocit svobody, který dává let. Silně zatřepotal křídly, nechal letky, aby pleskly jedna o druhou, a pak je roztáhl do šířky, jako by chtěl vylétnout až do nebes.

„Zapni si televizi! Honem!“ řičela Tanja do telefonu.

Amy seděla v kuchyni a v rukou svírala hrnek s čajem.

„Proč, Tanjo?“

„Zapni si ji. Čtvrtý program! Dělej!“ Hlas jí vzrušením přeskočil o oktávu výš.

Aby jí udělala radost, šla Amy do obývacího pokoje. Oči jí pálily a toužila po posteli. Usnula, až když už se rozednívalo. Do té doby byla vzhůru a myslela na Matta.

Na obrazovce se objevilo skleněné průčelí nemocnice, v níž ležel Matt. Chtěla televizor okamžitě vypnout. Ne, nesnese to. Nedokáže vyslechnout, že zemřel.

„Hned přijde jeho manažer, chce něco oznámit,“ vřeštěla Tanja.

Amy zavzlykala.

Reportér mluvil a mluvil. Amy vnímala jen hlas, slova jí zprvu byla lhostejná. Až když začal mluvit o jakémsi „zázraku“, zbystřila.

V záběru se objevil obličej Roberta Daltera. V zarudlých očích měl slzy. Po několika slovech se musel odmlčet. Rozpačitě odstrčil kameru, která okamžitě zabrala mladého plešatého doktora v bílém plášti. Reportér se ho zeptal, zda může potvrdit poslední zprávy.

„Ano, je pravda, že Matt M je od dnešního rána opět při vědomí.“

„Takže už víc než pět hodin. Jaký je jeho stav?“

Lékař udělal bezmocné gesto. „Zatím to musíme označit za zázrak. Komunikuje s námi a podle prvních vyšetření se zdá, že veškeré mozkové funkce jsou v pořádku.“

„Bude Matt M ještě někdy zpívat?“

Robert se protlačil vedle lékaře. Přidušeným hlasem řekl: „Matt už zpívá. Hlas má ještě velmi tichý a ochraptělý. Ale slyšel jsem to. Zpíval.“

„Kterou píseň?“ chtěl hned vědět reportér.

„Žádnou z těch, co známe.“

Reportér netrpělivě zavrtěl mikrofonem se jménem televizní stanice na molitanovém krytu.

„Můžete nám prozradit víc?“

„Matt zpívá,“ Robert Dalter se musel vzchopit, teprve pak pokračoval: „Zpívá... o andělovi...“

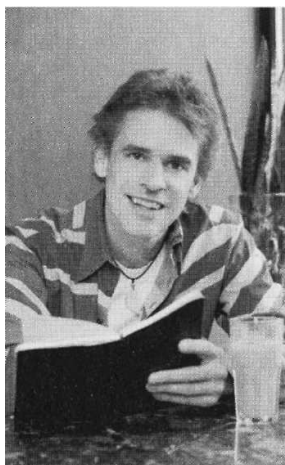
V telefonu se ozvalo Tanjino funění.

„A dál?“ naléhal reportér.

„O andělovi jménem Amy!“

Thomas Březina

se narodil ve Vídni a je považován za jednoho z nejúspěšnějších německy píšících spisovatelů literatury pro mládež. Jeho dílo již bylo přeloženo do více než 30 jazyků a vyšlo mimo jiné ve Španělsku, Rusku, Itálii, Velké Británii nebo Brazílii. Jeho knihy se čtou v mnoha dalších zemích, například v Číně už řadu let pravidelně obsazují nejvyšší příčky žebříčků nejprodávanějších knih.

Kniha *Dotek anděla*, stejně jako mnohé další Březinovy knihy, vznikla v Londýně. Život v největší evropské metropoli, její atmosféra, rozmanitost jejích obyvatel a v neposlední řadě i její starobylé budovy stále autora inspirují v jeho díle. Rád navštěvuje četná londýnská divadla, kina a schází se se svými přáteli. Obzvláště rád píše v kavárnách, kde často vzbuzuje pozornost okolí, když si polohlasně opakuje repliky svých románových hrdinů a mnohdy u toho živě gestikuluje. Psaní považuje Thomas Březina za největší dobrodružství.